

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SECOND TO THE RIGHT

THE NEVERLAND CHRONICLES
VOLUME I

T.S. KINLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SECOND TO THE RIGHT

THE NEVERLAND CHRONICLES
VOLUME I

T.S. KINLEY

Sağdan İkinci, yazan T. S. Kinley

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 T. S. Kinley tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres:
TSKinley@TSKinleyBooks.com

Ciltsiz ilk baskı Nisan 2022

Kitap tasarımı: T.S. Kinley
Düzenleme: Elizabeth M. Danos
Kapak tasarımı Moonpress tarafından yapılmıştır www.moonpress.co

www.TSKinleyBooks.com

Hayallerinize giden yol uzun ve etin olabilir. İlk romanımız bu hayalin gerçeğe dönüşmüş halidir ve kocalarımızın sarsılmaz desteği olmadan mümkün olamazdı.

Nick ve Stephen'a, en büyük hayranlarımız olduğunuz ve vazgeçmeyi düşündüğümüzde bize ilerlemeye devam etme cesareti verdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitap, hiç bitmeyen sevgimizle size adanmıştır.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Önsöz

1. İhanetin Açık Yarası
2. Hiçbir Şey Sonsuza Kadar Sürmez
3. Varolmayan Ülke'nin Sırları
4. Kayıp Çocuklar
5. Güzel, Ama Tehlikeli
6. Bahis Bahistir
7. Sonunuz Biraz Kapalı
8. Affet Beni
9. Peri Tozu
10. Hedef Çalışması
11. Güven veya İnanç
12. Niyetler
13. Hiçbir Şey Ama Bir Stand In
14. Korsanlar
15. Grotto
16. Yemyeşil
17. Mayıs Günü
18. Bir Hediye
19. Ruhlar Gölü
20. Aldatma
21. Kaptan James Hook
22. Peçenin

Ardındaki Epilog

Peçenin Ötesinde Sabaha

Kadar

Okuduklarını

beğendin mi?

Yazar Hakkında

YAZARLARIN NOTU

Sağdan İkinci bir ters harem erotik romanıdır. Bu kitaptaki tüm karakterler on sekiz yaşın üzerindedir. Bu kitaptaki içerik cinsel içerikli tasvirler içermektedir. Lütfen aşağıdaki olası tetikleyici uyarıların farkında olun ve kendi takdirinize bağlı olarak okuyun. Cinsel eylemlerin müstehcen tasvirleri, şüpheli rıza, esaret, uyuşturucu ve alkol kullanımı, anksiyete ve depresyon, şiddet, saldırı, rehine durumları, aldatma, ölümcül hastalık / kanser ve ölüm.

Gitmeden önce. T.S. Kinley'i sosyal medyada takip edin. Hadi arkadaş olalım! [Instagram](#), [Facebook](#) ve [Tic Tok](#) sayfalarımıza göz atın ve bir değil iki yazarın güzel, karmaşık zihnine dair içgörüler edinin! Sorularınız mı var?

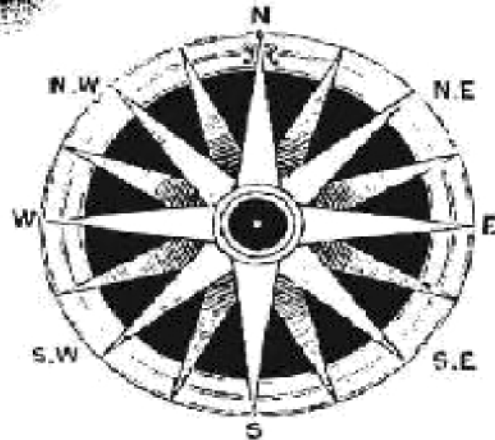
Yarattığımız muhteşem karakterler hakkında bilmek istediğiniz bir şey mi var? Bize çevrimiçi olarak katılın, okuyucularımızla etkileşime geçmeyi seviyoruz!

Neverland

h1AAcJON£11'S
RFP

1TIR "fiç "PEurfi-
BAY

"Sihre inanmayanlar onu asla
bulamazlar."
-Roald Dahl

PROLOGUE

-PETER-

I bu sefer farklı olacaktı. Bunu iliklerime kadar hissettim.

Onu izlediğim son birkaç gün bunu açıkça ortaya koymuştu. Varolmayan Ülke'den Peçe'nin içinden döndüğümde, sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissettim. Gerçi zaman böyle tuhaftır, nasıl da sessizce yanınızdan geçip gider. Ama yine oturup pencereden dışarıdan içeriği izlediğimde, her şeyin değiştiği apaçık ortadaydı.

Bu kez, arka bahçedeki büyük meşeye tünemiştım, penceresinden içeriği görebilmem için mükemmel bir konumdaydı. Ev tanıdık eski Viktorya dönemine aitti ama başka hiçbir şey aynı değildi. Gaz lambaları değiştirilmişti ve ışıklar eskisinden çok daha parlaktı. Mobilyalar, müzik ve kız, hepsi farklıydı. Ona yaklaşmadan önce zamanımı bekleyerek izlediğim ilginç birkaç gün olmuştu. Zaman zaman onu dinlemek için yeterince yaklaştım, Wendy ile aynı hikâyeleri anlatıp anlatmayacağını görmek için bekledim, ama o hiçbir hikâye anlatmadı.

Meraklı bir yaratıktı. Kendimi onu izlemekten, ne yaptığına ve ne söylediğine kafa yormaktan alıkoyamıyordum.

Bu gece oturup saatlerce yansımasına bakmış, saçlarıyla oynamış ve makyaj yapmıştı. Üzerindeki kıyafet vücuduna öyle bir iltifat ediyordu ki, ona şehvetle bakıyordum. Uzun bacakları siyahla belirginleştirilmişti ve yumuşak kahverengi saçları yüzünün etrafına dalgalar halinde dökülüyordu. Göğüslerinin o açık tişörtün içinde hafifçe kabarması dikkatimi çekmeye devam etti.

Bakışları kalbimi savaşın sığağında olduğı gibi hızlandırdı ve ona dokunmak için ani bir dürtü hissettim. Parmaklarımı asi saçlarımın arasında gezdirirken düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışarak bakışımı kestim.

Bu, buraya son gelişimden tamamen farklı bir deneyimdi. İzlediğim kız değildi, kesinlikle bir kadındı. Ben de farklıydım. Uzun zamandır tutunmaya çalıştığım çocuksu gençliğim yavaş yavaş akıp gitmişti. Evrenin büyümeyi reddeden bu çocuk için farklı planları vardı. Ne kadar isyan ederseniz edin, hiçbir şeyin kalıcı olmadığı gerçeğıyle yüzleşmek zorunda kalmıştım. Görünüşe göre bu dersi tekrar tekrar öğrenmeye mahkûmdum.

Penceresinden içeri girip kendimi meşhur Peter Pan olarak ilan etmeyi ve geceyi onun gülümsemesinin tadını çıkararak korsan ve denizkızı hikâyeleri anlatarak geçirmeyi o kadar çok istiyordum ki. Kapının mandalını açacak kadar ileri gitmiştim ki, onu korkutacağımdan endişe ederek geri çekildim.

Pencereyi kapatmaya geldiğinde kendimi dış duvara yasladım. Orada durdu ve gitmek için hiçbir harekette bulunmadı. Ona daha önce hiç olmadığım kadar yakındım ve sarhoş ediciydi. Onun kokusunu alabiliyordum, taze ve tatlı, yazın olgun meyveleri gibi. Teni kremi ve pürüzsüzdü, dudakları dolgun ve ayrıktı. Ay ışığında bir hayal gibiydi.

Kız kardeşi ona seslenirken pencereden uzaklaştı. Ne yazık ki kız kardeşinin sağlığının giderek kötüleştiğini ve bu dünyada fazla zamanı kalmadığını fark etmiştim. Böyle geçici bir ruha sahip olması utanç vericiydi. Ama bu kız, bu kız kardeş, canlı, hayat dolu ve tamamen farklı bir şeydi.

Kemerime uzandım ve oraya iştirilmiş deri keseden Wendy'nin "öpücüğünü" çıkardım. Soğuk metal kubbeyi parmaklarımın arasında yuvarladım ve birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırladım. O zamanlar çok safmışım. O zamanlar fark etmemiştim ama Wendy hayatımda önemli bir katalizör olmuştu. Beni hem iyi hem de kötü yönde tamamen değiştirmişti. Bu kız hayatımda iz bırakacak mıydı?

Benim üzerimde de mi? Kendimi tekrar bu duruma sokmak istiyor muydum? Geçen sefer neredeyse yıkılıyordum. Ama onu izledikçe kendimi daha çok ikna ettim, eğer benimle geri gelmesini sağlayabilirsem, o anda tüm cevaplara sahip olmam gerekmiyordu. Zamanım vardı. En iyi kararına rağmen, onu benimle geri getirmeye kararlıyım. O Varolmayan Ülke'yi keşfederken, ben de onu keşfedebilirdim.

İki kız kardeşin evden çıktığını fark ettiğimde gerçekliğe geri döndüm. Bu onun alıştığı normal rutininden farklıydı. Beni onu izlemekten mahrum bırakıp gideceği için içimde bir sıkıntı hissettim. Sabırsızlık içinde, meşe ağacına yerleşip dönmesini beklemeye başladım.

Kısa bir süre Lilleybell'i bana eşlik etmesi için yanımda getirmiş olmayı diledim ama perilerin aynı anda birden fazla duyguya yer yoktu. Kıskançlığı her şeyi tüketebilirdi ve Wendy ile yaptığım hataların aynısını yapmak istemiyordum. Onu bahar temizliğine göndermekle kurtulmuş olsaydım daha iyi olurdu, ama o daha sonra uğraşmam gereken yarım kalmış bir işti.

Düşüncelerimle baş başa kaldığımda, benim için nispeten yabancı bir duygu olan gerginleşmeye başladım. Eğer benimle gelmemeye karar verirse, burada onunla kalır mıydım? Varolmayan Ülke'deki sorumluluklarımdan istifa edebilir miydim? Onu kucağıma alıp omzuma attığımı ve Varolmayan Ülke'ye götürdüğümü hayal ettim. Ne yazık ki bu ancak piç bir korsanın yapabileceği bir şeydi, o medeniyetsiz pislikler ve ben kendimi onların seviyesine indiremezdim.

Kayıp Çocuklar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Geri getirmeyi planladığım kız hakkında bir şeyler duymak istiyorlardı. Ona karşı benim hissettiklerimi hissedecekler miydi? Kızın onlarla birlikte olması fikri karşısında anlamsız bir kıskançlık hissettim. Bu kız mantıklı düşünmemi pencereden dışarı çıkarıyordu.

Gece yarısından hemen sonra huzursuzlanmaya başladım. Hiçbir şey için bekleyecek bir tip değilim. Bana işkence eden düşüncelerimden bıkmıştım ve olumsuzluklarla dolu bir tavşan deliğinden aşağıya iniyordum. En iyisinin eve dönmek olduğuna karar verdim. Tam ayrılmak üzereyken ve sağ tarafa doğru ikinci kez yönelmişken, o eve döndü. Şansım yaver gittiği için anında neşelendim. Onu takdir etmeye devam edebilmem için tam zamanında gelmişti.

Eve doğru ilerlediklerinde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Kız kardeşi kızıma yaltaklanıyor, destekleyici bir kolla onu sarıyordu.

onlar içeri girerken. Onu neden 'benim kızım' olarak düşündüğümünden tam olarak emin değilim. Wendy'yi ya da kızlarından herhangi birini daha önce hiç benim kızım olarak görmemiştim, ama zihnim bu fikre kapıldı ve onunla birlikte kendimi doğru hissettim.

Çiftin genel havası üzgün ve ciddiydi. Ayrıldıklarında içinde bulundukları neşeli ruh halinden neyin değiştiğini merak ettim. Bu kızla ilgili daha fazla soru işareti vardı. Ne olmuş olabileceğini düşünürken zihnim allak bullak olmuştu. Odasına dönmesini umarak dikkatle onu izledim. Ortaya çıkmasını beklerken dakikalar saatler gibi geçiyordu.

Sonunda odasına girdi ve kederli bir şekilde küçük banyoya doğru yürüyüp kapıyı kapattı. Yaklaşmaya karar verdim, kulağımı pencereye dayayıp ruh halindeki keskin değişim hakkında bana ipucu verecek bir şey duyup duyamayacağımı görmek istedim. Onun için duyduğum endişe göğsümde bir gerginlik düğümü gibi hissediyordum ve iyi olduğundan emin olma ihtiyacı beni ele geçirdi.

Bir süredir banyosunda akan düşün sesini duyabiliyordum. Bir sonraki hamlemin ne olması gerektiği konusunda kararsızdım. İçeri girip onu kontrol mü etmeliydim yoksa bekle ve izle yaklaşımına devam mı etmeliydim? Kararsızlığım beni çileden çıkarıyordu! Banyodan bir buhar bulutu içinde çıktı. Kalçalarını kavrayan, düşük askılı, gri bir eşofman altı ve düz karnını açıkta bırakan kısa siyah bir üst giymişti. Havadaki buhar yüzünden teni nemli ve saçları damlıyordu, gömleğinin üzerinde ıslak lekeler bırakıyor, göğsüne yapışıyor ve dik meme uçlarını gösteriyordu.

Onu içime çekerken derin bir nefes aldım. Onu istediğimi artık inkâr edemezdim, onu işaretlemek ve kendime ait olduğunu iddia etmek istiyordum. Zihnimin girintilerinde karanlık bir gölge belirdi, bu yolu izlersem ne gibi sonuçlarla karşılaşacaktım? Ama yüzüne bir kez baktım ve çekingenliğim beni terk etti. Ağladığını biliyordum. Makyajı dağılmıştı, gözleri kızarmış ve şişmişti. Neden ağlıyordu? Bilmemek beni deli ediyordu.

Yüzünde boş bir bakışla sessizce makyaj masasında oturuyordu. Aynadaki yansımasına baktım, bakışlarım yumuşak, karamel gözlerine yerleşti ve onu korumak, gözyaşlarını dindirmek için güçlü bir arzu hissettim. Bana neler oluyordu? Daha önce hiç bu kadar şehvetli ve korumacı hissetmemiştim. Kolunu şiddetle makyaj masasına doğru savurup şişeleri yere düşürdüğünde düşüncelerimden sıyrıldım ve hemen ardından yüzünü yastıklı kollarına gömüp ağlamaya başladı.

Onun ham duyguları beni harekete geçirdi, önceki tüm tereddütlerim unutuldu. Bileğimin hızlı bir hareketiyle mandalı açtım ve

sessizce arkasındaki yere
uzandı. "Kızım... neden
ağlıyorsun?"
Wendy'nin bana söylediği ilk sözler kafamda yankılanıyor.

CHAPTER I

THE OPEN WOUND OF BETRAYAL

-GWEN-

T Pencere açıldı.

Herkes evreninin sonsuza dek sürdüğü anı tam olarak belirleyemez değiştirip pencere açmak gibi sıradan bir şeyle ilişkilendiremezdim. Ama işte tam da bu noktada hayatımın rotası değişti ve bir daha asla eskisi gibi olamadım.

Dikkatimi çeken, odanın içine dolan soğuk gece havası oldu. Yutan soğuk, omurgama istemsiz bir ürperti gönderdi. Yatak odamın perdeleri, açık cumbalı pencereden giren rüzgârla dalgalanıyordu.

Bu nasıl açıldı? Merak ettim.

Omuzlarımı kavradım ve ısınmak için dalgınca kollarımı ovuşturdum. Paslanmış demirler sonunda eski pencereye zarar vermiş olmalıydı ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum. Ailem 18. yüzyıldan beri bu evin sahibiydi ve mantıklı sonuç, evin her zaman bakımsız bir durumda olduğuydu. Kısa bir süre pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve pencereyi kapatmadan önce durakladım. Kışın son kırıntılarının bahara bırakmadan önce son nefesini verdiği acı bir Londra akşamıydı. Ay bu gece dolunaydı, batıyordu

Yıldızlar gökyüzünü kaplarken aşağıdaki manzaraya sıcak bir parlaklık veriyordu. Gülümsedim ve güzelliğin tadını çıkarmak için bir an durdum.

Eski ev rüzgârı protesto edercesine inliyor, içinden geçerken ruhani bir inilti yaratıyordu. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Serin hava ciğerlerime dolarken içime garip bir önsezi duygusu doldu. Tam olarak ayırt edemediğim bir duyguydu bu, kaygıyla karışık bir beklenti gibi bir şeydi. Bir şeyler olacağına dair bir beklenti hissediyordum ve bu beni geriyordu.

"Gwen?" Kız kardeşim Michaela alt kattan bana seslendi. "Hazır mısın doğum günü kızı?"

Beni hayallerimden kopararak pencereyi hızla kapattım ve garip bir şekilde mükemmel olan mandalı sabitlemeyi başardım ve hissettiğim tedirginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmadım.

"Geliyorum! Sadece çantamı almam gerekiyor." Ona bağırdım.

Şehirdeki gecemiz için aşağı inmeden önce boy aynasına son bir kez baktım. Kıçımın bu deri pantolonun içinde ne kadar güzel görüldüğünü kontrol etmek için döndüm. Kesinlikle kendi başıma asla seçmeyeceğim bir şeydi ama Michaela kıyafet konusunda haklıydı, her ne kadar bunu ona asla itiraf etmesem de.

Bluzumun kumaşı doğru yerlerden üzerime yapışmış, elimden geldiğince küçük göğüs dekoltelerimi ortaya çıkarmış ve braletimin siyah danteli üstümün derin V yakasından dışarı fırlamıştı. Görünüşümden memnun bir şekilde yatağıma uzandım, en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giydim ve çantamı aldım.

Michaela'yı mutfak adasında oturmuş, elindeki küçük pudraya bakarken ve dikkatle rujunu sürerken buldum. Bir zamanlar benimkine çok benzeyen yüzü şimdi ince ve zayıf görünüyordu. Son zamanlarda gördüğü tedaviler ona zarar vermişti. O güzelim saçları henüz uzamamıştı ve bu akşam platin sarısı şık bir peruk takmıştı. Çocukken sık sık ikiz olduğumuz sanılırdı ama şimdi aramızdaki keskin zıtlık kalbimi kırdı.

"Kahretsin, on sekiz sana çok yakışıyor!" Kız kardeşim beni fark ettiğinde çığlık attı ve beni hızlıca kucakladı. "Keşke annem ve babam da burada olup seni görebilselerdi." Usulca ekledi, rahmetli anne ve babamızı hatırladıkça gözleri uzaklara dalıyordu.

"Teşekkürler, aşkım." Biraz mesafeli bir şekilde söyledim. Hâlâ pencere kenarındaki koltukta yaşadığım duyguyu üzerimden atmaya çalışıyordum ve bunu daha da arttırmak istemiyordum.

Annem ve babam olmadan bir doğum günü daha geçireceğimi düşündüm.

"Her şey yolunda mı?" Diye sordu, kaşları anında endişeyle çatılmıştı.

"Bir şey yok, cumba açıldı ve sanırım beni ürküttü. dışarı."

"Biz küçükken burayla ilgili sözde masallarıyla kafamızı sürekli dolduran büyükannemin suçu."

"Ah, evet! Bu hikâyeler yüzünden geceleri penceremden birinin baktığı korkusuyla uyanık geçirdiğimi hatırlıyorum." Ben gözlerimi devirip hızla konuyu değiştirirken o bana kıkırdadı.

"Bu gece için hazır olduğuna emin misin?" Sessizce sordum. Onu kırmamayı umuyordum ama içki ve dans dolu bir gecenin zayıf sağlığına ne yapabileceği konusunda gerçekten endişeliydim.

"Tatlım, bunu hayatta kaçırmazdım! Her gün 18 yaşına girmiyorsun ki. Yaşımızı göstermeyeli çok uzun zaman oldu. Bu yüzden seni dışarı çıkarıyorum ve hayatımızın gecesini yaşayacağız." Coşkulu sesi zayıflamış bedenini yalanlıyordu.

Elimden geldiğince endişelerimi bir kenara bırakmaya karar verdim, çünkü bencilce bu geceyi onunla geçirmek istiyordum. Sadece benim doğum günüm değildi, aynı zamanda kemoterapiyi yeni bitirmişti ve kanseri ikinci kez remisyona girmişti ve bu kutlanmaya değer bir zaferdi.

"Jamie'ye gideceğimizi ve bizimle kulüpte buluşabileceğini mesaj atayım."

"Onun da gelmesini istediğine emin misin? O da orada olursa o kadar eğlenemezsiniz." Abartılı bir şekilde inledi.

Ona azarlayıcı bir bakış attım, "Dur, lütfen ona bir şans verir misin? Bu Mic'ten gerçekten hoşlanıyorum."

"Ben sadece..." durakladı, sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Sadece daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum. Aylardır bu adama bayıldığımı biliyorum ama ben ona güvenmiyorum. Eski kız arkadaşıyla yaşadığı o şey beni gerçekten rahatsız etti."

"Bunu zaten açıkladı, Mic! Hiçbir şey olmadı, sadece bir kapanışa ihtiyacı vardı ve bence onu başından savmaması çok hoştu. Bana her şeyin bittiğini söyledi ve ben de ona inanıyorum." Onu savunmak için karşı çıktım. Bunun peşini asla bırakmayacaktı.

"İçgüdülerim bana onda bir terslik olduğunu söylüyor. Ama ben söyleyeceğimi söyledim ve eğer ona güveniyorsanız, bu benim için yeterli olacaktır." Sözleri gerçekten endişeli gibiydi. "Tek umudum, bu sonbaharda üniversiteye gittiğinde, bir kitap ineğiyle karşılaşman."

Jamie Holder'ı size unutturacak edebiyat derslerinizden biri."

Ama Jamie Holder sıradan bir çocuk değildi. İlkokuldan beri sevgimin nesnesi olmuştu. Gerçi sevgim hep uzaktan olmuştu ama okuldaki son dönemimizde nihayet beni fark ettiğinde her şey değişmişti. Onun mükemmel olmadığını kabul edebilirdim, ama ben de değildim ve onu imkansız standartlarda tutamayacağımı kabul ederek bunu rasyonalize ettim. Ayrıca, cehennem kadar ateşli olduğu gerçeği, konu ona geldiğinde daha iyi karar vermemi kesinlikle engelliyordu.

"Sezgilerin bu sefer yanılıyor. Aslında ona aşık olmaya başladığımı düşünüyorum," diye tereddütle itiraf ettim, hissettiğim karasevdayı umut dolu sözcüklerle ifade ettim. Yüzündeki şok ifadesine neredeyse gülecektim.

"Tamam, bu konuşma çok derinleşiyor ve bugün senin doğum günün, bu yüzden berbat erkek seçimlerin hakkında seninle tartışmayacağım. Bunu yarına erteleyelim."

Ona gülümsedim ve geçiştirdim, çıktığım erkeklerin hiçbirinden hoşlanmamıştı. Kurt gibi ağlayan çocuk gibiydi. Bu sefer onun uyarılarını dinleyecek değildim, özellikle de uzun boylu, esmer ve yakışıklı aşkımla sonunda benimle ilgilenmeye başlamışken. Ama bir konuda haklıydı, tartışmak istemiyordum. Ne de olsa on sekizinci yaş günümdü.

KULÜP yarı giyinik insanlarla doluydu, hava yoğun, misk kokulu ter ve bayat bira kokusuyla doluydu. Michaela beni kulübün arka tarafındaki VIP bölümüne doğru çekti ve orada nöbet tutan iri yarı fedai ile hızlı bir konuşma yaptı. Kadife ipleri kenara çekti ve bizi içeri aldı. Gösterişli lounge alanı şık beyaz, modern koltuklarda oturan, flört eden ve mermer sehparların etrafında içki içen güzel insanlarla doluydu. Ayrılmış olarak işaretlenmiş bir alanda beni beklerken telefonuna bakan Jamie'yi fark ettim.

"Selam bebeğim!" diye seslendi beni görünce, hızla telefonunu cebine attı. Ona aptal bir okul kızı gibi gülümsedim ve dudağımı ısırdım.

"Hey!" dedim parmak uçlarımda ona bir öpücük vermek için uzanırken. Hızlı bir öpücük planlıyordum ama o öpücüğü derinleştirdi ve dilini ağzıma soktu, beni kısa bir süre tattıktan sonra geri çekildi ve beni sersemletti.

"O pantolonun içinde beni öldürüyorsun. Arkanı dön ve o kıcı görmeme izin ver." "Güzel Jamie, belki Mutlu Yıllar ile başlayabilirdin?"
Michaela

alay etti, ses tonundan onaylamadığı anlaşılıyordu.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Mickey." Ona bakma zahmetine bile girmeden ters bir şekilde cevap verdi, ki bu iyi bir şeydi çünkü kız ona hançer gibi bakıyordu. Mickey diye çağrılmaktan nefret ediyordu ve adam da bunu biliyordu. Bakışları, cebinden yeni bir mesajla çalan telefonunun sesiyle kesildi. "Açacak m ı s ı n ?" Mic kayıtsızca sordu, hâlâ Mickey'yi tutuyordu.

Kin. Onu görmezden gelmeye devam etti ve bana döndü.

"Telefonumu sessize alıyorum, böylece bu gece hiçbir şey bizi rahatsız edemez.

Hadi, sana ilk içkini ısmarlayayım."

Elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni bara doğru götürdü. Önüne geçtiğimde, yankılanan bir çatırtı duydum ve bana sertçe şaplak atarken kıcıma keskin bir acı eşlik etti. Kontrolsüzce kızardım. Michaela utanmış olmalıydı ama biraz kaba olsa da kendimi seksi hissetmemi sağlamıştı.

"Bu gece doğum günü kızım için daha bir sürü şaplak." Kulağıma fısıldadı, derin, boğuk sesi imalarla doluydu.

Kolayca bara doğru ilerledi, 1.80'lik gövdesi neredeyse herkesin üzerinde yükseliyordu. Kadın barmen hemen onunla ilgilenirken hızlı bir servis aldı, sesi yüksek ve flörtözdü, gözleri benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre onun üzerinde kaldı. İçkilerimizle birlikte bana dönerken ona çekici bir gülümseme verdi. Bana bir shot Jäger uzattı.

Jäger'den nefret ediyorum.

Bana ne istediğimi sormadığı için bir an kızgınlık hissettim ama tipik bir kız modasıyla, içkimi getirmesinin tatlı bir davranış olduğuna kendimi ikna ettim.

"Teşekkür ederim!" Ona bağıyorum, yüksek sesli tekno sesimizi bastırıyor. "Pekâlâ bebeğim, aşağı in ve seni dans pistine çıkarayım."

Atışını yaptı ve beklentiyle bana baktı.

Büyükannesinin öksürük şurubunu bekleyen bir çocuk gibi nefesimi tuttum ve iğrenç sıvıyı bir yudumda içmeyi başardım. Midem isyan ettikçe içkiyi bastırmak için nefesimi tutmaya devam etmek zorunda kaldım. Michaela hemen yanıma geldi ve elime bir Kaptan ve Kola tutuşturdu. Ben de ona

rahatlamış bir bakış. Hızlıca birkaç yudum aldım ve sonunda Jäger'in tadını ağzımdan çıkardım. Jamie ikinci bir shot daha içti ve elimi tutarak beni dans pistine çekti.

Dans ederken kulüpten gelen bas sesleri içime işliyordu. Ter içinde kalmıştım, saçlarımın telleri göğsüme yapışmıştı. Vücudumun müzik eşliğinde sallanmasına izin veriyor, arada sırada içkimi yudumluyordum. Elim sürekli döküldüğü için ıslak ve yapış yapıştı ama umurumda değildi. Bardağım bütün gece hiç boş kalmamıştı. Sanırım Michaela bu gece beni zil zurna sarhoş etmeye kararlıydı. Yarın kafedeki vardiyam öğleden sonraya kadar başlamadığı için şükreliyordum. Akşamdan kalmalığının acımasız olacağını hissediyordum. Bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım, sadece bir kez olsun yaşıma uygun davranmak ve bir geceliğine sorumluluklarım hakkında endişelenmemek istiyordum. Daha fazla alkolün buna yardımcı olacağını biliyordum. Her geçen içkiyle çekingenliğim kayboldu ve utanmadan kıcıımı Jamie'ye sürtmeye başladım. O da bana ayak uydurdu, kalçalarımı kavradı ve beni daha yakına çekti.

"Çok seksisin," diye kulağıma homurdandı. "Bu gece benimle eve gelmelisin"

Kıkırdadım, omzumun üzerinden ona baktım ve baştan çıkarıcı bir gülümseme için elimden geleni yaptım. Geceyi Michaela'yla geçireceğime söz vermişim ama onun ilgisinden o kadar hoşlanıyordum ki henüz onu geri çevirecek cesareti kendimde bulamıyordum. Michaela önümde belirdi ve elimi tutarak beni Jamie'den çekmeye çalıştı. Tam onun bu müdahalesine ve libidomu tamamen köreltmesine itiraz etmek üzereydim ki kulağıma eğilip fısıldadı: "Sana vermem gereken bir şey var. Lütfen benimle gelir misin?" Israrcıydı ve beni dans pistinden çekme girişimine devam etti. Özür dileyen bir bakışla Jamie'ye döndüm.

"Hemen döneceğim, söz veriyorum. Mic'in sadece bir dakikalığına bana ihtiyacı var." Başını bana doğru salladı, sözümün kesilmesine sinirlenmiş görünüyordu.

"Evet, tabii, her neyse." Ses tonu sinirlendiğini gösteriyordu.

Konu erkekler olduğunda ablam her zaman aşırı korumacı davranırdı. Bazen sinir bozucuydu ama bunun için onu suçlayamazdım. Bunun sevgi dolu bir yerden geldiğini ve ağırlığına değecek her çocuğun bunu anlayacağını biliyordum. Sadece Jamie'nin anlamasını umuyordum. Beni VIP salonunda bizim için ayırdığı kanepeye çekti ve sertçe oturdum. Alkol yüzünden başım dönüyordu ve zarafetim pencereden dışarı çıkmıştı.

"Doğum günün kutlu olsun küçük kardeşim," diye mırıldandı tatlı tatlı, altın kağıda sarılmış ve kırmızı bir fiyonkla süslenmiş küçük bir kutuyu bana uzatırken.

Ona o 'yapmamalıydın' bakışıyla baktım ve daha küçük kutuyu açmadan onu kucaklamak için kendime çektim. Ambalaj kâğıdını çıkardım ve hediye açtığımda içinde tanıdık bir mücevher buldum. Annemin, ondan önce de onun annesinin ve yüz yıldan fazla bir süredir hep onun olan yaldızlı meşe palamudu madalyonunu çıkardım.

Narin tokayı açtım ve içinde olduğunu bildiğim yazıyı aradım: "*Ölmek çok büyük bir macera olacak*. Bu söz bana her zaman ürkütücü gelmişti ve şimdi okurken tüylerim diken diken oldu. Birinin değerli bir mücevher parçasının üzerine neden böyle bir alıntı koyduğunu hiç anlamamıştım.

Aile yadigârı madalyonda artık Michaela ve benim, ebeveynimin geçirdiği kaza ve onun kanserinin her şeyin üzerine kasvet çökmesinden önceki bir zamanda gülümseyerek mutlu olduğumuz minyatür bir fotoğrafımız da yer alıyordu. Sözcükler ve görüntü beni o kadar etkiledi ki, gözlerimin yaşardığını hissettim. İçkiler beni aşırı duygusal yapıyordu.

"Bu alıntı ikimiz içindi, Gwen. Ölümle ilgili olduğu kadar yaşamakla da ilgili. *Memento mori*." Konuşmama izin vermediğim soruyu yanıtlayarak belirtti.

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Ölmek zorunda olduğunu unutma" anlamına gelen Latince ifadeyi kullanması çok derindi. İlk kez, yazının mantığı bana mantıklı gelmişti. Bu, eninde sonunda öleceğinizi bilerek hayatınızı anı yaşamanız için bir hatırlatmaydı.

"Ben iyi olacağım. İkimizi de bekleyen büyük maceralar var, sadece farklı yollarda."

"Anlamıyorum, neden bunu bana veriyorsun? Annem sana bıraktı. En büyük sensin, işler böyle yürüyor," diye titrek bir sesle mırıldandım, daha fazla bir şey söyleyemedim yoksa gerçekten gözyaşlarına boğulacaktım. Ama bunu bana neden verdiğini biliyordum. Sadece bu düşüncüyü kelimelere dökmeyi reddediyordum ama o benim yerime bunu yaptı.

"Gwen." Adımı nazıkçe söyledi. "Bu madalyonun miras bırakılması gerekiyor ve ben bunu gerçekleştirecek kadar uzun süre burada olamayacağım. Sana gitmeli. Dur, senin için takayım."

"Bunu nasıl söylersin? Daha yeni remisyona girdin. Bu sefer geri gelmeyecek! Madalyonu istemiyorum, o senin." Duygusal zihnim

Eğer bunu kabul etmezsem, çizdiği trajik geleceğin gerçekleşmeyeceğini düşündüm.

"Gwendolyn Mary Darling Carlisle, biliyorsun ki iyileşmenin uzun sürme ihtimali yok denecek kadar az. Bu son tedavi bize sadece biraz daha zaman kazandırdı. Bu yüzden bunu kabul *edeceksin* çünkü bu benim hakkım ve bunu sana şimdi veriyorum. Ben öldüğümde onu diğer eşyalarımınla birlikte bir kutuya koymanız yerine kendi özgür irademle vermek istiyorum." Sert sesi bana tartışmak için çok az alan bıraktı.

"Eğer bunu kabul edersem, bir yere gideceğinizi düşündüğüm için değil ve verecek bir kızınız olduğunda geri almayı kabul etmeniz gerekir."

Gözlerinde acıma duygusuyla bana baktı, her şeyden çok acıma duygusuyla. Ona acımam gerekirdi, erken ölümünden sanki önemli bir şey değilmiş gibi rahatça bahseden oydu.

"Tamam, Gwen." Kabul etti, belli ki beni daha fazla üzme istemiyordu. "Şimdi arkanı dön ve sana takmama izin ver."

Terden sıırıslıklam olmuş saçlarımı bir yana savurdum. Soğuk hava açıkta kalan boynumdan aşağıya doğru uğursuzca akarak beni anında ürpertti. Gözlerimdeki korkuyu görmemesini umarak hızla ona sırtımı döndüm. Bana bu madalyonu vererek anlatmaya çalıştığı şeyin korkusunu. Kolyeyi yerine sıkıştırdı ve kolye göğüslerimin arasına güzelce yerleşti. Onu kavradım ve ağırlığı elimde garip bir şekilde sıcak ve rahatlatıcı hissettirdi.

"Tıpkı annemde olduğu gibi sende de çok güzel duruyor." Değerlendirici bir şekilde söyledi. Bana bakarken gururlu bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Tekrar ayağa kalkıp beni bara geri çekmeden önce kısa bir an için gözleri bile cam gibiydi.

"Bir içki daha zamanı!" diye bağırdı ve sinsice barın önüne doğru ilerleyerek bize bir içki daha ısmarladı.

"Kadeh kaldıralım!" Bana bir kadeh Johnnie Walker uzatırken bağırdı. Beni çok iyi tanıyordu. "Küçük kız kardeşime! Sağlığına ve en çılgın hayallerini gerçekleştirecek kadar seksi bir adama!"

"Şeref!" İkimiz de hep bir ağızdan bağırdık, kadehlerimizi tokuşturduk ve geri fırlattık. Dans pistine döndüm ve Mic'i yanıma çekmeye çalıştım ama o geri çekildi.

"Bensiz devam edin, ben barda oturup insanları izleyeceğim. Git Jamie'yi bul ve keyfine bak." Bana tek taraflı bir gülümseme verdi.

Jamie söz konusu olduğunda benim için sadece kısmen mutlu olabiliyordu. Ona gülümsedim ve onu bulmak için kendi başıma yola koyuldum.

Tıklım tıklım dolu pistte dans ettim ama onu hiçbir yerde göremedim. Gerginleşmeye başlamıştım, benden kaçtığından endişeleniyordum. Mic'in anaç tavuk rutini yüzünden bana çok kızmayacağını umuyordum. Onu orada bulup bulamayacağımı görmek için tuvaletlere yönelmek üzereydim ki beyaz bir elbise dikkatimi çekti. Gece kulübünün gölgeli bir köşesinde kıvrımlı bir sarışının sırtını seçebiliyordum. Siyah ışıklar elbisesinin karanlıkta mor renkte parlamasına neden oluyordu. Saçları dar elbisesinin arkasından aşağı doğru dökülüyordu ve yalnız olmadığını görebiliyordum.

Bir adamın eli kışını avuçluyordu. Başını yana çevirdiğinde, onu elleyen adamın Jamie olduğunu gördüğümde anında olduğum yerde donup kaldım! Az önce dans pistinde bana yaptığı gibi kalçalarını kendine doğru çekti, bir yandan da boynunu öptü ve ağzını aldı. Şok içinde bakakaldım, tamamen sersemlemiştim, onları birlikte görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İkisinin gözümün önünde öpüşmesini izledim ve bunun olması gerekenden çok daha uzun sürmesine izin verdim. Ne yaptığımı anlayamadan, tamamen öfkelenmiş bir halde onlara doğru yürüdüm ve adamın hâlâ kızın kışını avuçladığı elini çektim.

"Jamie Holder!" Kendimi normalden daha cesur hissettiğimin farkındaydım. Normalde arkamı döner ve tüm bu durumdan kaçırdım.

İçeri girdiğimde sarışın bana doğru döndü ve tanıdım. Tamamen inanmadığım bir anın içinde sıkışıp kalmıştım. Tabii ki Bella'ydı! Jamie'nin benden önce çıktığı kız. Artık hiçbir şey hissetmediğine yemin ettiği kız.

"Gwen, bu... düşündüğün gibi değil. Bella ve ben sadece... konuşuyorduk." Bana doğru adım atarken kelimelerinde tökezledi, sarhoş zihni duruma yetişmeye çalışıyordu.

"Sanırım ne gördüğümü biliyorum!" Ona bağırdım, inançsızlığımın çözüldüğünü ve yerini tekrar öfkeye bıraktığını hissedebiliyordum. Bella onun arkasındaki pozisyonundan bana kötü niyetli bir gülümseme verirken öfkemi tutmakta zorlandım. Elim tutmaya çalıştı ama hemen geri çektim, bana dokunma fikri artık midemi bulandırıyordu.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Sen sarhoşsun... Ben sarhoşum... Sağlıklı düşünemiyorsun." Kendimi sorgulamamı sağlamaya çalıştı ve hâlâ umut besleyen mantıksız kız ona inanmak istedi. Ama Bella tüm düşüncelerimi yok etti.

Arkasından yaklaştı, göğsünü ona yasladı ve "Bunu küçük arkadaşınla halletmene izin vereceğim, Jamie. İşleri yoluna koyduktan sonra bana mesaj at." Yanağına yavaş ve boğucu bir öpücük kondurdu ve kırmızı ruj izini bıraktı. Adam onu durdurmak ya da uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadı. Sanki az önce ilişkiye bomba koymamış gibi tamamen kayıtsız bir şekilde kalabalığın arasına karıştı.

"Daha önce mesajlaştığın kişi bu muydu?" İlk geldiğimizde telefonuyla konuştuğunu hatırlayınca öfkelen dim. Bir anda elimi cebine attım ve tepki vermesine fırsat vermeden telefonunu çıkardım, alkol onu yavaşlatmıştı.

"Gwen bana dokunma... çocuk gibi davranıyorsun!" Beni küçümsemeye çalıştı ama gerçeği bilmem gerekiyordu. Ekran canlandı, karanlık kulüpte yüzümü aydınlattı ve orada Bella'dan gelen okunmamış mesajlar vardı.

Acele et ve onu terk et.

Beni eve götür artık! Onunla ilişkini bitirmen için sonsuza kadar beklemeyeceğim.

Onun yan parçası olduğumu fark ettim. Onunla ilişkisini sürdürürken bir yandan da benimle yatıyordu. İlişkimiz kaçınılmaz bir sonuçtu ve o sadece beni terk etmek için uygun zamanı bekliyordu. Belli ki doğum günüm o zamandı. Dans pistinde hasta olacağımı düşünmüştüm.

Bu noktada savaş ya da kaç tepkilerim devreye girmeye başladı ve ben ikincisini seçtim. Ona bakmaya dayanamıyordum. Gitmek için döndüm ama Jamie bileğimden tuttu ve beni yerimde tuttu.

"Benden uzaklaşma," sözleri hafifçe bulanıklaştı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o sadece tutuşunu sıkılaştırdı, acı koluma yayıldı.

"Kes şunu Jamie! Canımı yakıyorsun! Bırak beni!" Demir pençesine karşı mücadele etmeye devam ederken ona bağırdım.

"Hayır... gitmene izin vermiyorum." Yüzüme doğru kıkırdadı, nefesinde sıcak alkol kokusu vardı. "Benimle eve geliyorsun ve biz... biz bu işi çözeceğiz. Bütün gece bana kıcını sallayıp durdun. Gerçekten istediğinin bu olduğunu biliyorum. Dalga geçme de gidelim buradan."

Ona tiksintiyle baktım. İçkiler mi konuşuyordu, yoksa o her zaman tam bir pislik miydi? Bunca zamandır bunu görmüyor muydum? Artık paniklemeye başlamıştım, sıkı kavrayışı amansızdı ve ben çırpındıkça acı daha da artıyordu. Hemen kaçmam gerekiyordu ama o benden çok daha iriydi. Zihnim durgunlaşmıştı ve yapabileceğim tek bir şey vardı.

Sanki teslim oluyormuşum gibi ona doğru adım attım. Bana sıırttı, ama yaklaştığım anda, toplayabildiğim kadar büyük bir güçle kasıklarına diz çöktüm. Homurdandı ve acı içinde iki büklüm oldu, bileğimi bıraktı. Bundan faydalandım ve kalabalığın arasından kaçtım. Arkamdan adımı haykırdığını duyabiliyordum. Daha küçük olan bedenim insan kalabalığı arasında yolumu bulmamı sağladı ve çıkışa doğru ilerlerken onu çabucak kaybettim. Kapıdan çıkana kadar kendimi tuttum ve sonra gözyaşlarım akmaya başladı.

Sağlıklı düşünemiyordum. Beynimde sürekli ikisini birlikte görüyordum. Michaela başından beri ona güvenmemekte haklıydı. Michaela'yı bulmalıydım ve Jamie beni bulmadan buradan gitmeliydik. Mic beni sakinleştirmek için ne söyleyeceğini bilirdi, her ne *kadar* tüm bu süre boyunca sessizce *sana söylemiştim diye* düşüneneğini bilsem de. Bunu yüzüme vurmayacağını biliyordum, en azından bir süreliğine. Sadece eve gitmek, rüküş pijamalarımı giymek ve artık ağlayamayacak hale gelene kadar battaniyemin altında kış uykusuna yatmak istiyordum. Çantamdan telefonumu çıkardım ve Mic'e mesaj attım.

Sana şimdi ihtiyacım var, benimle dışarıda buluş.

Birkaç dakika içinde Michaela gözleri faltaşı gibi açılmış ve çılgına dönmüş bir halde kulübün kapısından içeri daldı.

"Ne oldu?" Beni kollarına alırken sesi empati doluydu. Sürekli elimin tersiyle yüzümdeki gözyaşlarını siliyordum. Yüzüme bulaşmış siyah rimelle tam bir karmaşa gibi görünüyor olmalıydım.

"Haklıydın ve bu konuda konuşmak istemiyorum. Lütfen beni eve götürebilir misin?" İfade güçlü başladı ama hızla hıçkırığa dönüştü.

"Tatlım, çok üzgünüm." Sarılmak için beni kendine çekti ama sarılacak gibi değildim, sadece kendimi ağır hissediyordum. Yine de bana sarıldı, sanki bir çocukmuşum gibi saçlarımın arkasını okşadı. Geri çekildi ve bana baktı.

Bileğimi nazikçe yukarı kaldırarak orada oluşmaya başlamış olan morlukları inceledi.

"Bunu sana o mu yaptı?" Sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde soğuk ve sert çıkmıştı.

"Önemli değil. O bizi bulmadan gidelim," diye geçiştirdim.

"Onun kıcını tekmeleyeceğim!" Bu saçma fikir karşısında istemsizce kıkırdadım ama o çok ciddiyeği. İhanetin açtığı yara hala o kadar tazeydi ki, gülmem uygunsuz göründü ve bir anda kayboldu.

"Lütfen Mic, sadece eve gitmek istiyorum."

CHAPTER II

NOTHING LASTS FOREVER

Michaela beni teselli e t m e k için aklına gelen her şeyi teklif etti.

Patlamış mısır yapmayı ve film izlemeyi teklif etti.

İçinde ıslanmam için banyo ve hatta sikini nasıl keseceğimizi planlayabileceğimiz tam bir orospu seansı. Hatta ağlamam için basit bir omuz bile teklif etti. Tek istediğim yalnız kalmaktı, böylece kendime utanmazca acıma partisi verebilecektim.

"*Bir şeye* ihtiyacın olursa bana haber ver!" "Odamdayım, tamam mı?" diye vurguladı. Koridorda odama doğru yürürken onu zar zor duydum.

"Seni seviyorum!" Kapım yerine otururken onun söylediği son şey buydu.

Otomatik pilottaymışım gibi hissettim. Kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Sıcak sprey, hissettiğim çalkantılı duyguları hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Yeterince iyi olmadığımı hissetmenin verdiği acı ile yakışıklı bir yüz tarafından kandırılmanın verdiği öfke arasında gidip geliyordum.

En kötüsü de kendime umut etme, sonsuza dek mutlu olacağıma inanma izni vermiş olmamdı. Şimdi o da yok olmuştu.

ve ben yalnızdım. Bu dünyada sahip olduğum tek kişi Michaela'ydı. O da beni terk ederse ne yapardım? Ama farklı bir şey beklemeli miydim? Hayatım son birkaç yıldır boka sarmıştı ve hiçbir şey benim için iyi sonuçlanmıyor gibiydi, sanki peşimi bırakmayan berbat bir lanet vardı.

En sevdiğim, yıpranmış eşofman altımı ve bluzumu giydim, kumaş Jamie'nin beni tuttuğu bileğimdeki hassas ete baskı yapınca yüzüm buruştu. Makyajımın son kalıntılarını temizlemek için makyaj masama oturdum. İçimde patlayana kadar düdüklü tencere gibi biriken duyguları hissedebiliyordum. Kolumu makyaj masamın üzerinde şiddetli bir şekilde gezdirdim ve makyaj malzemeleri ile parfüm şişelerini yere düşürdüm. Duygularım büyük gözyaşları halinde içimden dökülürken yüzümü kollarıma gömdüm.

"Kızım... neden ağlıyorsun?"

Tanımadığım bir sesle sıçradım, karanlıktan irkildim. Arkamdaki pencerenin gölgesinde duran bir adamla karşılaşmak için döndüm. Karanlık tarafından gizlendiği için yüz hatlarını tam olarak seçemiyordum ama dolunaydan süzülen ışık yüksek elmacık kemiklerini ve keskin çene hattını vurguluyordu. Makyaj masasından sıçradım, kendimi duvara yapıştırmak koltuğu devirdim ve kapıya doğru yan adımlarla ilerlemeye başladım. Yatak odamda yabancı bir adam görünce paniğe kapıldım.

"Çantamda biraz para var, sen... onu alabilirsin, sadece bana zarar verme." Kapıya doğru ilerlemeye devam ederken kelimelerimi kekeledim. Merakla bana baktı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Buraya sana zarar vermeye gelmedim," dedi kuşkuyla, sesi yumuşak ve tehditkâr değildi, "Sadece kız arkadaşımı almaya geldim." Sanki bunu ilk etapta anlamadığım için bir şekilde kalın kafalıymışım gibi bunu açıkça ifade etti.

"Senin kız mı?" Bütün bu durum karşısında kafam tamamen karışmış bir halde sordum.

Sonra aklıma geldi ki ya tamamen sarhoştum, ya uyuşturucu almıştım ya da tam bir zihinsel çöküş yaşıyordum. Jamie'nin ihaneti ruhumun kaldırabileceği son damla mıydı? Burada muhtemelen bana tecavüz etmek için gelmiş olan bir davetsiz misafirle diyalog kurmaya başlıyordum. Tüm durum gerçeküstü geliyordu, sanki tüm bu karşılaşmayı rüyamda görmüştüm. O an çılgılık atmaya düşündüm ama eğer bu gerçekse yapmak isteyeceğim son şey Michaela'yı bu işe karıştırmak olurdu. Ona bir şey olursa kendimi affetmezdim.

"Sen Wendy'nin kızıydın, değil mi?" Tuhaf sorusu beni raydan çıkarmıştı.

"Hayır, annemin adı Mary." Şaşkın ama yine de cevap vermek zorunda kalarak cevap verdim. Aslında bir sonraki hamlemi planlıyor olmalıydım ama doğal olmayan bir sakinliğin üzerime çöktüğünü hissettim, sanki gelişen olaylar bana garip bir şekilde tanıdık geliyordu. O anda düşünceli görünüyordu, sanki az önce söylediklerimi dikkatle değerlendiriyormuş gibi, ama sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi anında yeniden canlandı.

"Senin doğru kız olduğunu biliyordum." Diye ilan etti. "Wendy'nin annesinin de Mary olduğuna eminim! Bir aile ismi olmalı." Kendi kendine düşündü. Cevabımla heyecanlandı ve açık banyo kapısından içeri süzülen ışık birikintisine adım atarak bana doğru geldi.

Onu net bir şekilde görebildiğimde kıyafetlerinin tuhaflığı dikkatimi çekti. Her iki dizinde de yıpranmış delikler olan dar, siyah bir pantolon, zeytin yeşili kolsuz, dokuma bir tunik üst giymiş, belini keselerle süslü kalın bir deri kemerle sarmış ve sol tarafında kılıflı bir bıçağa benzeyen bir şey vardı. Kolları kabile dövmeleriyle kaplıydı ve kaslı vücudunu vurguluyordu - belirgin ama hantal değil. Yüzü yakışıklıydı ve ona karşı duyduğum ani çekim beni şaşırtmıştı. Yine de bende ciddi bir sorun olduğuna dair daha fazla kanıt vardı. Evime giren bir sapığa karşı anında, içgüdüsel bir çekim hissetmiştim.

Cevap vermeyince, bir şey düşünüyormuş gibi yere baktı ve elini saçlarında gezdirdi. Hafif ışık kumral saç tellerine vuruyor, sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınık görünüyordu. Bana tekrar baktı, yüzünde ukala bir gülümseme belirdi ve bana o kadar yaklaştı ki vücudunun sıcaklığını hissedebildim. Bana doğru uzandı ve ben donakaldım. Kendimi hareket ettiremiyor gibiydim, sanki onun tarafından tamamen büyülenmiş gibiydim. Meşe palamudu madalyonunu kavradı ve parmaklarının arasında yuvarlayarak düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Eğer Wendy'nin kızı değilsen, o zaman neden boynunda benim öpücüğüm var?" Çıkarımlarında oldukça kendini beğenmiş bir ses tonuyla sordu.

"Seni tanıyor muyum?" Fısıldadım. Sanki bunu daha önce de duymuşum gibi durum kafamı kurcalamaya devam ediyordu ama zihnim hâlâ alkolün etkisiyle bulanıktı, ikiyle ikiyi bir araya getiremiyordum.

"Tabii ki kim olduğumu biliyorsun. Benim, Peter!"

Beynim o anda tamamen deli olduğumu doğrulayan bir mantık sıçraması yaptı.

"Peter, Peter Pan'deki gibi mi?" Kendi kelimelerimin çıkardığı gülünç sese biraz güldüm.

"Gördün mü, Wendy'nin kızlarının beni asla unutmayacağını biliyordum! Kızlar unutmak için fazla akıllıdır." Hâlâ bana olağanüstü yakın duruyordu ve onun şakacılığı karşısında kızardığımı hissedebiliyordum. Gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Koyu sarı, zengin ve toprak rengindeydiler. Derin ve meraklıydılar, içlerinde bir muziplik parıltısı vardı.

"Sen Peter Pan olamazsın. Sen bir çocuk değilsin ve Peter Pan asla büyümmez." Bu bilginin bir kısmını biliyordum, hikayeler onu her zaman büyümeyi reddeden ukala bir çocuk olarak tasvir ediyordu. Bu yorum karşısında kaşlarını çattı, anlaşılan sinirine dokunmuş ya da cephesinde bir delik açmıştı.

"Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini bilmiyor musun, öyle olmasını ne kadar istesen de?" Bunu sanki hâlâ kaybettiği gençliğinin yasını tutuyormuş gibi oldukça kederli bir şekilde söyledi, ama bu sadece bir an sürdü, sonra arsız küçük gülümsemesi geri geldi.

"Ama istersen benim 'hiçbir şeyim' olabilirsin?"

Aman Tanrım. Peter Pan'ın bile bu kadar dandik bir tavlama cümlesinin üstüne çıkmadığına inanamadım. Duyduklarımın en kötüsü olmasa da, aslında biraz sevimliydi.

"Peki, hazır mısın Wendy'nin Kızı?"

"Benim adım Gwen ve tam olarak neye hazırım?"

"Şey... Varolmayan Ülke'ye dönmek için tabii ki. Bahar temizliği zamanı."

'Bahar temizliği' kelimeleri, gençliğimin peri masallarının belirli bir bölümünü bana geri getirdi. Peter Pan'ın destansı maceralarını anlatarak büyümüştük. Ama hikâyenin sonunda büyükannem, Peter'ın her yıl bahar temizliği için gelip Wendy'yi Varolmayan Ülke'ye götürmesi gerektiğini söylemişti. Ancak tipik Varolmayan Ülke modasına uygun olarak Peter kısa sürede unutmuş ve ziyaretler tamamen kesilmişti. Her zaman Wendy'nin bizim uzaktan akrabamız olduğunu söylerdi ama ben bütün büyükannelerin torunlarına kendilerini özel hissettirmek için bunu söylediğini düşünürdüm. Hikayelerin gerçek olduğunu hiç düşünmedim. Aklı başında kim düşünür ki?

Neler olduğuna dair mantıklı bir açıklamam olmadığından, bunun bir rüya olduğu fikrinde karar kıldım. Eğer bilinçaltım yetişkin ve muhteşem bir Peter Pan ile Neverland'e kaçmam gerektiğini düşünüyorsa, o zaman kendimi sonuna kadar şımartmaya karar verdim.

"Nasıl uçulacağını bilmiyorum Peter. Bana öğretir misin?" Lucid rüyayı tamamen kucaklayarak cilveli bir şekilde sordum. Parmaklarının benimkilere dokunduğunu ve dokunduğumuz yerde tenimin ısındığını hissettim.

"Bu inanç ve güven gerektirir. Bana inanıyor musun, Gwen?" Yumuşak bir sesle sordu. Soru tuhaf gelse de kendimi başımı sallarken buldum. Uzandı ve elimi sıcak avuçlarının arasına aldı. Dokunuşu beni şok etti, en canlı rüyalarım bile hiç bu kadar gerçek hissettirmemişti. Eli sert ve nasırlıydı ama beni nazıkçe sıkması güven vericiydi.

Bir anda beni kendine doğru çekti. Beklenmedik ivme beni tökezletti ve onun içine düştüm. Kendimi sabitlemek için avuçlarım sıkıca göğsüne dayandı. Güçlü kolları beni zahmetsizce yakaladı. Ellerimin altındaki gövdesi sağlamdı, sıcaklığı içime yayılıyordu. Biraz utanarak yüzüne baktığımda bana gülümsediğini gördüm. Yüzümü avucunun içine aldı ve elmacık kemiğime ince bir toz sürdü, bir yandan da bakışlarımı tutuyordu. Sanki beni öpecekmiş gibi ilerledi ama sonra kulağıma fısıldadı.

"Mutlu şeyler düşün, Gwen." Ama o anda düşünebildiğim tek şey oydu. Kolları hâlâ beni sımsıkı sararken, mucizevi bir şekilde sanki ağırlıksızmışız gibi havaya yükseldik. İşte o zaman aşırı stresli ve hala sarhoş olan zihnim havlu attı ve her şey karanlığa gömüldü.

CHAPTER III

NEVERLAND'S SECRETS

I çınlayan an sesleriyle uyandı. "Lill!

Kabalık etme."

"Hayır! Onu kurban etmeyeceğiz!"

"Dur! Lill, ona dokunma! O sadece bahar temizliği için burada."

Gözlerimi açtığımda minik, parlayan, dolgun bir peri mi buldum? Zihnim bana bunun mümkün olmadığını söylüyordu ama yine de yüzümden birkaç santim ötede duruyordu. Baş aşağı duran ve kemerli beyaz bir zambak çiçeğine benzeyen bir şey giymişti. Yaprakları geniş kalçalarını zar zor örtüyordu. Platin sarısı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde, kanatları olan ışıltılı bir pin-up gibi şekillendirilmişti. Gerçekten bir peri mi görmüştüm? Neredeydim ben? Çimlerde mi yatıyordum? Gerçekten de Peter Pan ile Varolmayan Ülke'ye mi uçtum? Tam bir inançsızlık içindeydim. Bu meşhur Tinkerbelle olabilir miydi? Tinkerbelle? Büyükannemin hikayelerinden hatırladığım yaramaz küçük peri.

Yavaşça doğruldum, ellerimi yüzüme sürdüm ve oluşan kafa karışıklığını gidermeye çalıştım. "Tinkerbelle?" diye sordum.

Minik peri oflayıp pufladı ve ellerini kalçalarına koydu. Çanların sesi daha yüksek, daha hızlı ve sanki kızgınlıkla doluymuş gibi çıkmaya başladı.

Peter dikkatimi çekerek güldü.

"Neredeyim ben? Bu-"

"Bu Lilleybell, bizim perimiz. Ve bu," diye gülümsedi, "burası Varolmayan Ülke. Lill sakın ol, bu benim kızım, Gwen, Wendy'nin kızı."

'Benim kızım' deyince ifadesi hemen bozuldu ve Wendy'den söz ettiğinde ölümcül bir bakışla karşılaştım. Görünüşe göre Lilleybell de selefi kadar kıskanç ve küstahtı. Belli ki beni gördüğüne pek sevinmemişti.

"Tanıştığımıza sevindim, Lill." Sesimde alaycı bir dokunuş.

Hızla Peter'ın omzuna uçtu ve kulağının arkasına saklanmaya çalıştı. Beni ölçüp biçerken nazlı gibi davranarak dışarı bakıyordu.

"Ona Tinkerbelle demenden hoşlanmadı."- Düşünceli bir şekilde durakladı- "Kim bu Tinkerbelle?" İfadesini şimdi çılgın bir zil senfonisine dönüşen Lill'e çevirerek sordu. "Hayır Lill, yanımda başka bir peri yok. Yemin ederim."

Lilleybell, Peter'ın kulağının arkasından fırladı ve o konuşurken onunla alay etti. Öfkeyle yüzünü buruşturdu ve pırıl pırıl bir toz bırakarak uçup gitti. Bu küçük patlamaya gülmemek için kendimi zor tuttum. Ağzımın kenarında bir gülümseme oluştu.

"Onun için endişelenme, sadece kıskanıyor. Lill sahip olduğum tek peri olduğunu düşünmekten hoşlanıyor. Dürüst olmak gerekirse... oldukça fazla oldular, hepsini hatırlamak zor. Ama o iyi olacak." Odağını tekrar bana çevirdi.

Konuyu değiştirmek istediği hissine kapıldım. Ya Tink hakkında konuşmak istemiyordu ya da hikâyelerde anlatıldığı gibi onu gerçekten unutmamıştı. Yıllar içinde başka neleri unuttuğunu merak ettim. Burada zaman geçtikçe ben de unutmaya başlayacak mıyım?

"İyi misin?" Bana bakıp yaralarımı kontrol ederken sordu. Elleri ve gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Gergin enerji, aramızdaki konuşulmayan kimyanın farkına varmamı sağladı.

"Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse biraz bunaldım. Az önce başka bir alemde, dünyada, boyutta ya da burası her neyse, yüzümden birkaç santim ötede gezinen bir periyle uyandım. Nasıl? Ne zaman?"

Nefes al, Gwen.

Etrafımdaki manzara dönmeye başladı. Devam etmeden önce kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım.

"Ne zamandır dışarıdayım?"

"Yine bayılacak gibi görünüyorsun. Bir nefes al." Durdu, bana bir an verdi. "Uçmuştuk, hatırlamıyor musun?" Bana endişeyle baktı. "Sana nasıl uçulacağını gösteriyordum ve sen kollarımda gevşedin. İyi olduğuna emin misin? Birden fazla kez bayıldın."

Gülümsedim ve başımı salladım. Yüzüm utançtan kızarmıştı ama onun endişesi oldukça çekiciydi. "Ben gayet iyiyim Peter. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Gülümsedi, alnından bir ağırlık kalktı. "Peki o zaman, kalkmana yardım edeyim."

O sırada hâlâ dandik gri eşofman altımı giydiğimi fark ettim. Tanrı'ya şükür ki crop top seçmişim. Yaşadığım geceden sonra saçlarımın ve yüzümün nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordum. Tam bir karmaşa içinde olmalıydım. Parmaklarımı hızla saçlarımın arasından geçirip yüzümden uzaklaştırdım. Hâlâ pijamalarımı giyiyordum. Açıkçası, bu hala rüya gördüğümün kanıtıydı. Bu bir rüya olmalıydı. Çok net, canlı bir rüya. Belki de kendimi çimdiklemem gerektiğini düşündüm ama keşfetmeye fırsat bulamadan uyanmaktan korkuyordum.

Bir an etrafıma bakındım. Görünüşe göre çimenli bir çayırdıydık. Menekşenin en çekici tonlarında kır çiçekleri vardı. Rüzgâr estiğinde bir renk dalgası çivit renginden fuşyaya kayıyordu. Buradaki renklerde doymuş ve ruhani bir parlaklık vardı. Burası saf büyü, saf güzellikti. Hava taze yağmur kokuyordu, temiz ve berrak. Uzakta, etrafımızı saran ağaçlar manzaranın geri kalanını örtüyor, Varolmayan Ülke'nin tüm sırlarını başarıyla saklıyordu.

"Gel, sana nerede yaşadığımızı göstereyim. Seni götürmek istediğim bir yer var, orada tüm Varolmayan Ülke'yi görebilirsin."

"Biz mi?" Bir an için kafam karışarak sordum. Ama sonra Kayıp Çocuklar'ı hatırladım! Nasıl unutabiliyordum ki? "Kayıp Çocuklar'ı mı kastediyorsun?" Merakımı gizlemeye çalışarak sordum. Kayıp Çocuklar da büyümüş müydü? Onlar da Peter kadar seksi miydi? Aman Tanrım, seksi Kayıp Çocuklarla dolu bir adada mı mahsur kalmıştım? Aklımda bir sürü soru vardı.

"Evet, ben kayıp çocukların kaptanıyım," dedi ukala bir kibirle. "Şuradaki ağaçların arasında yaşıyoruz. Hadi gel." Onunla birlikte yürümem gerektiğini ima ederek elini salladı. "Çocuklarla daha sonra tanışabilirsin. Onlar

Muhtemelen bir maceraya çıkacak, muhtemelen daha sonra dönecek," - sırtıttı- "sadece ikimiz olacağız." Elime uzanırken dudaklarını ısırdı.

Verdiği sinyaller hiç de ince değildi. Tanıştığımız andan beri ondan küçük flörtler alıyordum. Sadece ukala kötü çocuk titreşimleri mi alıyordum, yoksa onu eksik mi bırakmıştım? Belki de o böyleydi? Açık sözlü, korkusuz. Ondan bir şeyler öğrenebilirdim. Sanırım *"Korkularının üstesinden gelen kişi gerçekten özgür olacaktır."* diyen Aristo'ydu. Peter özgürlüğün timsaliydi. Ve şimdi korkusuzca özgür olma sırası bendeydi. Yine de onu takip etmekten başka seçeneğim var mıydı? Onun merhametine kalmıştım. Elini tuttum ve körü körüne onu ormana kadar takip ettim. İşte o zaman başımın belada olduğunu anladım, bu çocuk beni büyülemişti.

KAMP, ağaçların tepesindeki gölgeliklerin arasında yuvalanmıştı. Güneş ışığı, gölge ve ışığın dansında esintiyle hışırdayan yaprakların arasından sızıyordu. Sallanan halat köprüler ve çok seviyeli platformlar, küçük ahşap yapıları ağaçtan ağaca bağlıyor ve sakinlerinin yerden yüksekte kalmasını sağlıyordu. Hayran kalmıştım. Zihnim allak bullak olmuştu, bu nasıl mümkün olabilirdi? Peter Pan'ın elini tutarak bir peri masalından bir sahneye giriyordum. Periler etrafımızda uçuyor, arkalarında parıltılı izler bırakıyorlardı. Eğer dikkatle dinlerseniz, kuş seslerinin hemen ötesinde çan seslerini, perilerin konuşmalarını duyabilirdiniz. Etrafımız tamamen doğayla çevriliydi.

Zihnim Mic'in düşünceleriyle bulandı. Buna bayılırdı. Keşke burada olsaydı da beni açıkça ele geçiren bu çılgınlığı paylaşırdı. Kız kardeşim yanımda olsaydı bu gerçekliğin ağırlığını taşımak çok daha kolay olurdu. En azından ikimiz birlikte aklımızı kaybediyor olurduk. Ne kadar zamandır uzakta olduğumu merak ediyordum. Ama eğer uzaktaysam, bu gerçek olduğu anlamına gelirdi. Buna inanmaya hazır mıyım? Gerçek şu ki, giderek yaklaşıyordum. İnanmak istiyordum.

"Evimize hoş geldin, Gwen." Yerleşkenin ortasındaki büyük meşe ağacına yaklaştığımızda sesi beni o ana geri götürdü.

Devasa gövdeye dayandırılmış derme çatma bir merdiven, ağacın yan tarafına oyulmuş bir kapıya çıkıyordu. Kapının üzerinde yıpranmış bir tabela vardı. Genç bir çizikle yazılmış kelimeler vardı.

Rulez

1. Alwaze Fariz'e inanıyor
2. Korsanlar kötüdür.
3. Nevr evr büyümek!!

Geçmiş yılların bir hatırlatıcısı. Peter'ın çocukluk günleri geride kalmıştı. Fiziksel formu artık genç bir adaminkiydi, hem de muhteşem bir genç adamın.

Onu takip ederek merdivenden çıktım ve kapıdan geçerek asma köprü labirentine ulaştım. Buradan, yukarıdaki dallardan sarkan yüzlerce feneri görebiliyordunuz. Yıllar boyunca topraklarını geri kazanmaya çalışan Doğa Ana'nın işaretleri, ahşap evlerin ham yapısıyla güzel bir şekilde harmanlanmıştı. Köprülerin halat korkuluklarına sarmaşıklar dolanmıştı. Yosun ve yaprak dökmeyen bitkiler çatıları kaplamıştı. Orman kampının bir çekiciliği, davetkâr bir sıcaklığı vardı.

"Bizim bir karga yuvası var, bilirsiniz, bir gözetleme noktası. Oradan adanın tamamını görebilirsiniz. İnanın bana, kesinlikle görmek isteyeceğiniz bir şey."

"Ne kadar yukarı çıkıyoruz? Neverland ne kadar büyük ki?"

"Yeterince büyük. Merak etme, göreceksin. Bu taraftan." Sağa doğru başını salladı.

Buradan sola, oradan sağa ve başka bir derme çatma merdivene yaklaştık. Bu merdiven ağaçların tepesine tırmanıyordu. Karga yuvası sanki bir korsan gemisinden koparılmış ve ağacın üzerine tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş gibiydi. Merak ettim, bu meşhur Hook'un Jolly Roger'ından olabilir miydi? Peter ve çocuklar uğursuz korsanı yendikten sonra bir hatıra mı saklamışlardı? Süslü parmaklık yosunla kaplıydı, bu da bir süredir orada olduğunu gösteriyordu.

"Burada fazla yer yok." Küçük dairesel alana sıkışarak girerken söyledim.

Ağaç ve ikimiz arasında hareket edecek yerimiz bile yoktu. Ellerimi göğsüne koydum. Kesilmişti. Fiziksel aktivite fiziğine iyi gelmişti ve harika kokuyordu. Cidden, feromon damlatıyor olmalıydı. Kokusu sarhoş ediciydi, sıcak ve topraksı, biraz tarçın ve biraz da deri kokuyordu. Tarif etmesi zordu ama

vücuduma bir şeyler yapıyordu. Yüzümü boynuna gömmek ve onu içime çekmek istiyordum. Onun kokusunu içime çekmek istiyordum.

"Ne, bana yakın olmaktan korkuyor musun? ...Gwen?" Kaşlarını kaldırdı. "Evet, hayır!" Tanrım, onu kokluyor muydum? Neyim vardı benim?

Dudaklarını düşünerek ona baktım. "Hayır, sana yakın olmaktan korkmuyorum." Yine dudağını ısıtırca Tanrı yardımcım olsun.

"Gözlerini kapat."

Ellerini kalçalarımın koyarak beni nazikçe çevirdi. Varolmayan Ülke'yi ilk kez görmek üzere olduğumu fark ettim. Endişeli ve heyecanlı hissediyordum. Varolmayan Ülke'yi görme fikrinden mi yoksa Peter'dan mı kaynaklandığından emin değildim. Her iki durumda da gergin bir enerji vücuduma yayılıyordu.

"Hazır mısın?" Heyecanla sordu.

Başımı salladım, "Mm-hmm."

"Gözlerini aç." Kulağıma fısıldadı.

Nutkum tutulmuştu. Önümdeki manzara neredeyse kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. Orman örtüsünden gelen parlak yeşiller, parlak mavi gökyüzüyle dans ediyordu. Dağların tepeleri bulutların arasından sivri uçurumlar ve dalgalanan uçurumlarla kontrast oluşturacak şekilde görünüyordu. Büyük bir şelale dağın yamacından, değerli taşlarla parıldıyor gibi görünen bir lagüne akıyordu. Çevredeki denizler zengin bir safir rengindeydi, sığılıkların kumlu zemini canlı bir turkuazı yansıtıyordu. Kıyı şeridi davetkâr plaj koyları ve tehlikeli uçurum oluşumlarıyla doluydu. Geniş ormanlar ve çayırlar manzaraya yayılmıştı. Kuş sürüleri, bunun gerçek olduğunu hatırlatırcasına bir görünüp bir kayboluyordu. Varolmayan Ülke sırlarından daha fazlasını açığa çıkarıyordu. Biraz tattım ve daha fazlasını istedim. "Nefes kesici. Cennet."

Ellerini kalçalarımın çekip parmaklıkların üzerine koydu, beni kollarının arasına aldı ve aramızdaki boşluğu kapattı. Nefesini enseme hissedebiliyordum. "Çok güzel, değil mi?" Manzaraya bakarak söyledi. Dudaklarının kulağıma değdiğini hissettim, fısıldarken sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Ama senin kadar güzel değil."

Bir gülümseme kaçarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Güzel olduğumu mu düşünüyordu?

Karnımda kelekler uçuştığını hissettim. Bu Peter çok cesurdu.

Kıkırdadım, "Teşekkür ederim." Minnettarlığımın samimiymdim. Her gün biri bana güzel demiyordu. Yüzümü ona döndüm. Gözleri gözlerime kilitlendi. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterek beni sersemletti.

"Gwen, söyle bana. Odana döndüğünde neden ağlıyordun?"

Ve bir anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gözlerimde yaşların birikmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Erkek arkadaşımı... başka bir kadınla yakaladım." Akşamki olayların etkisinden hâlâ kurtulamamıştım, gözyaşlarımı tutamadım ve yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladılar. "Beni sevdiğini sanıyordum, nasıl bu kadar aptal olabildim?" Kelimeleri sessizce söyledim. Hayatımın mahrem ayrıntılarını yeni tanıştığım bir adamla paylaşma isteğinden utanıyordum.

"Güzel kızım, lütfen ağlama. Artık Varolmayan Ülke'desin. Artık sana acı çektiremez." Yüzümdeki gözyaşlarını nazikçe sildi. Dalgınca kolumdaki hassas morluklara dokundum, hala her şeyin nasıl bittiğinin şokundaydım.

Peter'ın bakışları bileğime takıldı, "Bunu sana o mu yaptı?" Parmaklarını bileğimde mükemmel bir el izi oluşturan koyu mor çürüklerin üzerinde usulca gezdirirken kaşlarını çatı. O anda konuşamadım ve sadece başımı salladım. "Perde'yi geçip onu senin için öldüreyim mi?" Yüzü tamamen ciddiydi, "O zaman onu tamamen unutabiliriz."

Peter'ın bulduğu çözüm aklıma gelince güldüm. "Jamie'nin yaptıklarının bedelini ödemesini ne kadar istesem de, onu öldürmek bir seçenek değil. Ama onu unutmak kulağa hoş geliyor."

"Neverland bu konuda yardımcı olabilir." Yüzümü kavradı ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Bunun için daha fazla gözyaşı dökmek yok Jamie." Adını ağzında ekşi bir tat bırakıyormuş gibi söyledi. "Bizi bekleyen maceralar var ve şimdi bahar temizliği zamanı."

"Temizlikten bahsetmişken, elimi yüzümü yıkayabileceğim bir yer var mı?" Gerginliği kırmak için sordum. Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Daha yeni tanışmıştık ve utanmadan kendimi ona atmak üzereydim. "Biraz dağılmış durumdayım. Duş aldığını sanmıyorum?"

"Evet, var." Kendini toparlamak için bir an durakladı. "Gel, sana kampı gezdireyim."

Köprülerden geçerek yolumuzu bulduk. Peter bana bir zamanlar nasıl yeraltında yaşadığını anlattı. Wendy Kayıp Çocuklar'ı eve götürdükten sonra, perilerle birlikte olmak için ağaçların tepesine çıkmış ve o zamandan beri orada yaşıyormuş.

Bahar temizliği hakkında konuştuk. Onun ve Kayıp Çocuklar'ın bu zamanı kampı yerli Varolmayan Ülke sakinleriyle birlikte yaklaşan mevsim değışikliği kutlamalarına hazırlamak için nasıl kullandıklarını. Sembolik bir arınma.

Kamp ya da bahar temizliğinin ardından yaz mevsimini başlatmak için çiçeklerle süsleme. Yürürken diğer üç kişinin, Tripp, Eben ve Ryder'ın evlerini işaret etti. Hâlâ gizemini koruyan Kayıp Çocuklar, bir maceraya atılarak merakımı gideriyordu.

'DUŞ' kampın kenarındaki büyük bir ağaçtan ibaretti. Dallarına basit bir yağmur fıçısı tünemiş, ipi çekilmiş ve Hibiscus çiçeklerine benzeyen bir sepet kol mesafesinde asılı duruyordu. Etraftaki dallara dikkatsizce asılmış dokuma havlular güneş ışığında kuruyordu. Mahremiyet açısından çok az şey sunuyordu.

"Burası yıkadığımız yer. Sizi yalnız bırakayım." "Bekle! Sabun? Temiz havlu?"

Peter bana delirmişim gibi baktı. "Nasıl yıkanacağını bilmiyor musun? Şurada bir sepet çiçek var, onları kendine sür. Nasıl yapıldığını göstermemi ister misin?" Gözlerinde açlıkla bana baktı.

"Hayır, bana nasıl yıkanacağımı göstermene ihtiyacım yok." Sabun için çiçek mi?

Ne garip. Sanırım Roma'dayken. "Havlu mu?"

"Sadece kuru bir tane al." Beni derme çatma duşu çözmeye bırakarak uzaklaşırken söyledi.

Kuru bir tane mi alayım? Burası tipik bir bekar eviydi, görünürde temiz bir havlu yoktu.

Burada beni meraklı gözlerden koruyacak pek bir şey yoktu. Ağaç büyüktü ve çevredeki dallardan birkaç havlu ayarlarsam en azından kendimi biraz gizleyebilirdim. Peter'ın nereye gittiğini ya da Kayıp Çocuklar'ın ne zaman döneceğini bilmiyordum. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Bir duşa ihtiyacım vardı.

Kendime olan güvensizliğimi bir kenara bıraktım ve devam ettim. İsteksizce soyundum, fıçının altında durdum ve ipi çektim. Günün güneşinden ılık ılık akan su vücuduma yayıldı ve anında sinirlerimi gevşetti. Düşüncelerimle baş başa kaldığımda, dün gecenin anıları zihnimi doldurdu. Gözlerim yaşardı. O anda Jamie'yle ilgili anıları zihnimden silmeye karar verdim. Peter haklıydı, o piç kurusu gözyaşlarımı hak etmiyordu.

Artık düşüncelerimde yer tutmayacaktı. Beni bir daha asla incitemeyecekti. Bana Varolmayan Ülke armağan edilmişti ve bunun tadını çıkarmaya niyetliydim.

Sepetten bir hibiskus çiçeği aldım, geçmişten arınmak için sabırsızlanıyordum. Çiçeği saçlarımın arasında gezdirirken nar gibi tatlı aroması duyularımı doldurdu ve beni şimdi ve buraya geri getirdi. Yapraklar cildimi okşarken kadifemsi bir yumuşaklık hissettim, yağları beni yumuşak ve kokulu bıraktı.

Beni izleyip izlemediğini merak ettim. Gözlerinin çıplaklığında olduğunu düşünmek heyecanlanmama neden oldu. Bacaklarımın arasında sıcak bir karıncalanma yayıldı. Gözlerimi kapadım, Peter'ı benimle birlikte, çıplak, duş alırken, dokunurken hayal ettim. Ellerim vücudumdan aşağıya, nazik kıvrımlarımın üzerinden kayarken ve bacaklarımın arasında oyalanmak için dururken meme uçlarım sertleşti. Arzumu tatmin etmeyi düşündüm. Parmaklarım kayganlığımı hafifçe okşarken nefesim ağırlaştı.

Ne yapıyorum ben?

Açıktaki olduğumu tamamen unutmuştum. Son bir durulama yapmadan önce kendime geldim. Havlu almak için döndüğümde Peter'ı gördüm. Komşu ağacın gölgesine tünemiş, manzarayı seyrediyordu.

"Peter!" Kendimi hızla bir havluya sararken haykırdım. "Ne zamandır izliyorsun?" Utanç duygusu hızla yerleşiyordu. Lütfen her şeyi görmesine izin verme.

Bana havluyu yırtıp atmak ve tam burada ırzıma geçmek istermiş gibi baktı. "Uzun sürmez." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Yıkanmaktan keyif aldın mı?"

Yanaklarım anında kıpkırmızı oldu. "Biraz mahremiyet lütfen."

Tüneğinden aşağı atladı. Zerre kadar pişmanlık duymadan. "Sana kıyafet getirdim ama az önce gördüklerimden sonra çıplak olmanı tercih ederim." Bana bir tomar giysi uzattı ve homurdanarak arkasını döndü. "Zaten her şeyi görmemiş değilim."

"Bir centilmen her zaman arkasını döner." Hem utanmış hem de heyecanlanmışım. Kendimi böyle bırakmaya nasıl izin verebilmişim? Neverland'de karakterime bu kadar aykırı davranmama neden olan şey neydi? Dert etmenin anlamı yok, olan olmuştu. Belli ki gördüklerinden hoşlanmıştı. Bununla mutlu ol ve yoluna devam et.

Rastgele seçtiğim kıyafetler arasından koyu renkli bir tunik üst seçtim. Bu işi başarabilirim. Yakasını biraz yırtarsam

bir omzunu kaydırın. Etek ucunu biraz daha uzun olması için yırtın ve beli sıkamak için bir kemer takın. Komando olmak zorunda olduğumu düşünürsek, bu sevimli ve biraz da müstehcen olmalıydı. Tek külotumu yıkamış ve kuruması için asmıştım. Etrafta kendimi kontrol edebileceğim bir ayna da olmadığından, bu şekilde devam etmek zorundaydım. Neverland'de tema bu gibi görünüyordu. Sadece devam et.

"Artık arkanı dönebilirsin."

Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzerken bana doğru yürüdü. "Vay canına, bunu Eben'den daha iyi giydiğin kesin." Beni bir kurdun avını çevrelediği gibi çevreledi "Kayıp çocukların ıslak rüyası gibi görünüyorsun." Dudaklarını yaladı "Yine de seni çıplak tercih ederim." Bana muzip bir sırıtışla gülümsedi.

"Burada çıplak dolaşamayacağım kesin ama iltifatınız için teşekkür ederim."

"Yapabilirsiniz ve yapıyoruz da." Gülümsedi. "Göreceksiniz."

Çıplak erkeklerle dolu bir kamp fikri kalbimi küt küt attırıyor, aklımı başımdan alıyordu. Varolmayan Ülke'yi seveceğim iyice belli olmaya başlamıştı.

CHAPTER IV

THE LOST BOYS

“H ullooo!”

İlk kez geldiğim çayırdan böğürerek bir selam yankılandı. uyandı. Peter hemen yüksek sesle öterek karşılık verdi.

"Haydi Gwen, Kayıp Çocuklar dönüyor. Eminim seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar." Peter o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki Kayıp Çocuklar'ı tamamen unutmuştum. Ama onlardan söz edince, daha önceki sorularım aklıma geldi.

"Kayıp Çocuklar'ın Varolmayan Ülke'den Wendy ile birlikte büyümek için ayrıldığını sanıyordum." Peter, ilk Kayıp Çocuklar'ından söz edilince kısa bir süre yüzünü buruşturdu.

"Dünya, ait oldukları bir yer arayan kayıp çocuklarla dolu. Neverland her zaman onları çeken bir odak noktası olmuştur."

"Yani bunlar yeni Kayıp Çocuklar mı?"

"Yeni değiller, bir süredir buralardalar."

"Onlar hala çocuk mu yoksa sizin gibi büyüdüler mi?"

Bir an için düşünceli görünüyordu, "Kaç yaşında olduklarını bilmiyorum ama göğüslerinde kıl var, bu yüzden sanırım onları erkek olarak kabul edebilirsin."

Ne şanslıyım. Şimdi ilgimi çekmişti.

Peter beni merdivene götürdü ve aşağı indim. Aşağı inerken yukarı baktım ama Peter beni takip etmiyordu.

"Buraya gel yavaş çocuk." Peter yerden bana seslendi.

"Nasıl...?"

"Peter Pan ve uçmak el ele gider, hatırladın mı?" Kendindeyken çok ukalaydı.

"Sanırım her şeye alışmam biraz zaman alacak. Masallarınızdaki çocuğun gerçek olduğunu her gün öğrenmiyorsunuz." Bunu yarı yarıya kendi kendime mırıldandım. Hâlâ olan biten her şeyi kafamda toparlamaya çalışıyordum.

Aşağıya ulaştım ve yere sağlam bir şekilde indim. Eminim Peter merdivenden iniş hızımdan fazlasıyla etkilenmiştir, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Şimdiye kadar tanıştığı en etkileyici olmayan kişi ben olmalıydım. Bütün o duş olayından sonra kendimi hâlâ savunmasız hissediyordum. Yine de bakışlarıyla karşılaştığımda bana tatlı tatlı gülümsedi ve ben de refleks olarak gülümsedim. Onların kıyafetlerinden yaptığım uydurma elbiseyle kıpırdandım. Alışık olduğumdan daha fazla tenimi gösteriyordum ve üzerimde külot olmaması beni daha da bilinçli yapıyordu.

"Hey, hey, hey... Burada neyimiz var Pan?"

Peter ve benim aramdaki kısa bağlantı mağrur bir erkek sesiyle kesildi. Peter bize doğru yürüyen üç adama doğru döndü. Kafalarında uçuşan bir perinin parıltısını seçebiliyordum.

"Ryder, bu Gwen, sana bahsettiğim Wendy'nin kızı." Konuşan kişiyi işaret etti. Bana doğru geldi ve teatral bir şekilde eğildi.

"Leydim" dedi abartılı bir şekilde. Elimi tutup sıcak, dolgun dudaklarıyla uzun bir öpücük kondururken tek görebildiğim bir tutam asi sarı saçıydı. Sonra başını kaldırdı, mordan bir ton uzakta olan çivit rengi gözleriyle mükemmel yakışıklı bir yüzdü. Gülümsemesi çok davetkâr ve dostçaydı. Ondan hoşlanacağımı hemen anlamıştım.

"Pan, bunca zamandır saklıyor muydun? Wendy'nin kızlarının bu kadar seksi olduğunu bize hiç söylememiştin!"

Bana göz kırptı ve sanırım ben de onun bu sevimli şakalarına kıkırdadım.

"Ona biraz yer aç Ryder. Eminim Peçe'yi geçerken epey zor bir gün geçirmiştir." Uzun boylu esmer bir adam Ryder'ı omuzlayarak yoldan çekti.

"Memnun oldum, Gwen. Ben Tripp."

Bir çift parlak, yosun yeşili göz benimkilerle buluştu. Klasik yakışıklıydı, saçları yanlardan kısa kesilmiş ve yüzünden geriye doğru taranmıştı. Tanıştırılışı resmi olmasına rağmen sıcak ve davetkârdı. Bana elini uzattı ve sıkı bir şekilde tokalaştı, elimi bir an bile bırakmadan önce parmak uçları bileğimi sıyırdı. Ona utangaç bir şekilde gülümsedim. "Memnun oldum, Tripp." Ben de aynı samimiyetle, "Tanıştığımıza memnun oldum, Tripp," dedim.

"Kendini tanıtacak mısın, Eben?" Peter sordu. Ses tonunda küçük bir sitem duyabiliyordum. Arkada kalan çocuk Peter'a 'siktir git' der gibi bir gülümseme verdi.

"Gwen." Eben bana doğru başıyla selam verdi.

Gözlerime bakmayı reddeden tek çocuk oydu, kaşlarının arasında gözle görülür bir stres çizgisi vardı. Saçları simsiyahtı ve gelişigüzel dikilmişti. Burnunda bir piercing vardı ve açıkta kalan kollarını özenle yapılmış dövmele kaplıyordu. Dış görünüşü kötü çocuk diye bağırıyordu. Kötü çocukları bu kadar çekici kılan şey neydi? Düşünceli utangaçlığı ilgimi daha da artırdı.

"Eben, değil mi?" Ona doğru adım atarken sordum, şimdi el sıkışma sırası bendeydi. Nazik olmaya mı çalışıyordum yoksa sadece ona dokunmak mı istiyordum emin değildim.

"Evet, o benim." Dalgın dalgın söyledi ama yine de elimi tuttu.

Ellerimiz birbirine değdiğinde çınlayan çan sesleri dikkatimi dağıttı ve dönüp baktım. Hızlı bir puf sesi duydum, havadaki bir değişim saçlarımı hafifçe karıştırdı ve az önce bir perinin olduğu yerde bir kadın duruyordu. Ufak tefekti, sadece 1.80 boyundaydı ama görünüşü büyüleyiciydi.

"Bize katılman ne güzel Lill, artık onun arkasından konuşmanı dinlemek zorunda değiliz." Ryder söyledi. Şimdi büyük ağacın bir dalına tünemişti.

"O... Lilleybell mi? Kafam karıştı."

"Bu Lill'in insan hali. Bundan nefret ediyor ama zaman zaman bizimle takılırken bunu yapıyor." Peter açıkladı.

Ne? Bu daha önce hiç duymadığım yeni bir peri özelliğiymiş. Eve döndüğümde büyükannemin masallarına ekleyebileceğim bir şey.

Peri boyutundaki Lilleybell, tüm dolgun, ışıltılı ihtişamıyla muhteşemdi. Ama şimdi insan boyutunda olduğu için onu daha net seçebiliyordum.

Lilleybell'in doğru yerleri kıvrımlıydı, beyaz zambak rengi elbisesi hayal gücüne fazla yer bırakmıyordu. Göğüs dekoltesi harika göğüsleri vardı. Bu insan formunda yürürken kalçalarını sallıyordu, çekiciliğinin tamamen farkındaydı. Kendimi onun vücuduna kıskançlıkla bakarken yakaladım.

"Peter, bunu geri getirerek neden zamanını boşa harcadığını bilmiyorum." Nefes nefese sesi yüksek perdeden ve şarkı söyler gibiydi. Güzel sesinin benim hakkımda kötü bir şey söylediğini anlamam bir dakika sürdü.

"Lill, kendine gel." Peter azarladı.

"Ciddiyim Peter, ne kadar sıksa olduğuna baksana, burada asla başaramaz. Bunun için beni göndermeye çalıştığını inanamıyorum!" Sanki cansız bir nesneymişim gibi bana eliyle işaret etti.

"Bekle, ne? Bahar temizliği için Lill'i göndermeye mi çalıştın?" Eben sordu. Peter sanki şu anda bu konuşmayı yapmak istemiyormuş gibi inledi.

"Lill ve ben hallettik, önemli bir şey değil." Kaba bir şekilde söyledi. Eben başından savıldığı için gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş görünüyordu ama başka bir şey söylemedi.

Lilleybell beni dövmeye devam ederken Eben'e doğru yürüdü. "Onu orada bıraksaydın çok daha iyi olurdu. Şimdi iyi vakit geçirmek yerine onun kışına bakıcılık yapmak zorunda kaldık." Eben'e doğru eğilirken onun saçlarını okşamayı da ihmal etmedi. Kendi bölgesini işaretlediğinin açık bir göstergesiydi bu.

"Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmazsanız memnun olurum." Bu konuşmada kendimi çok yabancı hissederek araya girdim. Benden neden bu kadar nefret ediyor gibi görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benimle daha yeni tanışmıştı. Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? Nezaketten zerre kadar nasibini almamıştı.

"Peter bana bu kız kardeşini geri getirmek bile istemediğini ama diğerinin ölmek üzere olduğunu, bu yüzden buna razı olduğunu söyledi." Kelimeleri tükürürken bana ters ters baktı.

"Oh Lill, bu belden aşağı bir vuruştı." Ryder beni savunmak için cevap verdi.

Sözlerinin aklımda yer etmesi bir anımı aldı. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum çünkü öfkeli gözyaşlarım dışarı sızmakla tehdit ediyordu. Evde küçük sürtükleri görmezden gelmekle ilgili bir sorunum yoktu, ama bu çizgiyi aşıyordu.

"Bir daha sakın kız kardeşim hakkında konuşma! Onun hakkında bir kelime daha edersen seni pişman ederim!" Kelimeler soğuk ve uğursuz çıkmıştı, hissettiğim acının altında yatan hiçbir ipucu yoktu. Hepsi şaşkın

bir sessizlik içinde bana bakarken, Lilleybell'e bakarak garip bir dakika
boyunca orada durdum. Sonra her zamanki kaçma içgüdüm

Rahatsız edici durum devreye girdi ve onlardan uzaklaşmak için dönüp çevredeki ormana yöneldim.

Nereye gittiğime ya da oraya vardığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Etrafımdaki egzotik ormanı zar zor fark ederek, nefesimin altında küfrederek çalıların arasında ilerledim. Canlı renklere sahip mantarların olduğu bir koruya ulaştığımda nihayet aklım başıma geldi ve durdum. Bu eşsiz mantarlar daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Boyutları değişiyordu ve en büyükleri belime kadar uzanıyordu. Parlak kapakları maviler ve morlarla renklendirilmiş ve beyaz beneklerle beneklenmişti. Manzara bana Alice Harikalar Diyarında'dan fırlamış bir şeyi hatırlattı.

Bu beni gerçekliğe geri döndürdü ya da en azından bu gerçeklik her neyse. Evde değildim ve tamamen Peter'a bağımlıydım. Durum boktan olsa bile öylece gidemezdim. Varolmayan Ülke'de ne işim vardı? Sonunda rüya görmediğimi kabul etmiştim ve bunların hiçbirisi mantıklı gelmese de fiziksel olarak burada, Varolmayan Ülke'deydim, her neresiyse artık. Gerçekten eve dönmeliydim. Zihnim artıları ve eksileri değerlendirmeye başladı. Evet, çocuklar çok seksiydi! Ve Peter'la daha önce hiç kimseyle hissetmediğim özel bir kimyamız olduğu doğrudur. Neverland'in şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici yer olduğunu bile kabul edebilirdim.

Peki ya Mic? Muhtemelen benim için çok endişeleniyordu ve bu tür bir stres onun için iyi değildi. Kötü günlerinden birini geçirdiğinde onunla kim ilgilenecekti? Annem ve babam yokken artık sadece ikimiz vardık. Burada olduğumu bilseydi ne diyeceğini çok iyi biliyordum; bana bu hediyenin tadını çıkarmamı ve burada geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarmamı söylerdi. O her zaman çok özveriliydi.

Peki ya işim ne olacak? Öğleden sonraki vardiyama gitmezsem kafe muhtemelen beni işten çıkaracaktı. O işten gerçekten nefret ediyordum ama azalan mirasımızı tamamlıyor ve faturaların ödenmesini sağlıyordu. Şimdi muhtemelen geri döndüğümde gidip başka bir sefil iş bulmak zorunda kalacaktım. Yapmam gereken doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordum, vicdanım bana

Gitmeliydim ama kalmamı söyleyen kalbimle savaş halindeydim. Eğer gitmeye karar verirsem Peter beni eve getirir miydi?

Süngerimsi kapaklardan birine oturdum ve kendimi kapana kısılmış ve kararsız hissederek ofladım. Ormanın büyüğü arasında oturdum ve gözlerimi kapattım. Düşüncelerimden arınmaya çalıştım ve birkaç derin nefes aldım, mantarlar havaya hafif tatlı ve topraksı bir koku veriyordu. Etrafımdaki ormanın seslerine odaklandım. Kuşlar cıvı cıvı ötüyor, böcekler vızıldıyor ve bilinmeyen bir yaratık uzaktan kükrüyordu. Çok huzurluydu ve öfkemin eriyip gittiğini hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtım ve hemen irkildim. Dört çocuk da önümde yarım daire şeklinde duruyordu. Bana yaklaşırlarken tek bir yaprak hışırtısı ya da dal kırılması duymamıştım, tamamen sessizdiler. Onları nasıl duymamıştım? Ne kadar zamandır beni izliyorlardı? Hepsi de endişeli bakışlarla bana bakıyordu. Tripp yüz yüze gelene kadar önümde diz çöktü.

"İyi misin, Gwen?" Tripp sordu. İçimi çektim ve gülümsüyormuş gibi yaptım.

"Evet, iyi olacağım. Bu mantarların beni küçülteceğini sanmıyorum?" Utanç verici davranışından sonra onların meraklı bakışlarından saklanabilmeyi dileyerek sordum. Eben'den tanıdık gelen bir homurtu duydum ama Tripp sadece kaşlarını kaldırıp sordu. Boğazımı temizledim. "Patlama için özür dilerim. Michaela söz konusu olduğunda biraz alıngan oluyorum."

"Özür dileme Hen, Lill'i tehdit etmen çok seksiydi!" Ryder haykırdı.

"Ryder!" Peter azarladı

"Yapma Pan, Lill'e haddini bildirdiğinde hepimiz biraz sertleşmemişiz gibi davranma." Sanki sıradan bir sohbetmiş gibi cevap verdi. Peter ona bir bakış attı ve açık saçık yorumundan pek de memnun olmadığı belliydi.

"Böyle kaçıp gitmemelisin, burada kendine zarar verebilirsin. Burası Harikalar Diyarı değil!" Eben, Ryder'ın müstehcen yorumlarını daha ciddi bir tonla keserek azarladı. Sinirlenmiş miydi yoksa gerçekten benim iyiliğimi mi düşünüyordu anlayamadım. Lill onlara yük olduğum konusunda beni tamamen bilinçlendirmişti. Tripp ona soğuk bir bakış fırlattı ama bana döndüğünde gayet sakindi.

"Eben'in söylemek *istediği* şey, bu ormanda korsanların ve vahşi hayvanların dolaştığı. Bir dahaki sefere bizden birini yanınıza alsanız iyi olur."

"Beni de yanında götürebilirsin, Hen! Sadece ikimiz ormanda bir gezintiye çıkabiliriz." Ryder gelip yanımdaki mantarın üzerine oturdu ve eski arkadaşlarımız gibi kolunu omuzlarıma doladı. İlk dokunuşta bir an için kaskatı kesildim ama sonra onun yanına yerleştim, vücudunun benimkinin yanında ne kadar sağlam durduğu dikkatimi dağıttı.

"Tavuk mu? Bu bir çeşit evcil hayvan ismi mi?" diye sordum. Bana bir takma ad bulması fikri içten içe hoşuma gidiyordu, onun yanında olmayı çok kolaylaştırıyordu.

"Bu bir sevgi ifadesi." Sanki bu ifadeyi daha önce hiç duymamışım gibi yavaşça açıkladı. "Bilirsin işte, tatlım ya da bir tanem gibi. Bence senin için mükemmel."

"Ormanda gezintiler, sevimli evcil hayvan isimleri, daha iyisini bilmesem benden hoşlandığını düşünürdüm." Onun neşeli tavrından beslenerek şakacı bir şekilde söyledim.

"Ben açık bir kitabım Hen, ne görürsen onu alırsın."

"Yani... Lill boktan tavırlarıyla sabahını mahvettiğine göre, belki bunu telafi edebiliriz diye düşünüyorduk," diye teklif etti Peter ve planladıklarını paylaşmaktan heyecan duyuyor gibiydi.

Şimdi Peter'a karşı tereddütlü hissediyordum. Lill'in bunları acımasız olmak için söylediğini biliyordum ama söylediklerinde gerçeklik payı var mıydı? Mic'in yolculuk için çok hasta olduğunu fark ettiğinde ben sadece sonradan düşünülmüş bir şey miydim? Kafama şüphe soktuğu için ona lanet olsun.

İçimdeki ses beni uyarıyordu. Aptal olma Gwen, az önce uyarı işaretlerini görmezden geldiğin için bir adam tarafından yakıldın. Ona beni eve götürmesini söyleyebilir ve bunların hiçbirisiyle uğraşmayabilirdim. Ama o bana umut dolu gözlerle bakıyordu. Belki de Lill'in saçmalıklarının her şeyi mahvetmesiyle ayrılmak yerine ne planladığını görebilir ve seyahatimi mutlu bir şekilde sonlandırabilirdim.

"Tamam, tabii, aklında ne var?" Bana karşı niyetinden emin olmasam da heyecanı hissediliyordu ve aklındaki fantastik şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

"Lagün'deki deniz kızlarını görmek isteyebileceğini düşündüm. Ne dersin, bizimle gelmek ister misin?" Deniz kızları! Gerçek deniz kızlarını görmek isteyip istemediğimi soruyordu. İçimdeki çocuk sevinçle ciyakladı.

"Tabii ki. Çok isterim!" Belki biraz fazla hevesli bir şekilde bağırđım. Peter gülümsedi, halinden memnun görünüyordu. Tripp bana elini uzattı ve beni ayağı kaldırdı.

"Yol biraz engebeli. İhtiyacın olursa bana tutunabilirsin," diye teklif etti Tripp centilmence. Kaslı kollarına baktım ve eğer bu onun ellerinin üzerimde olması anlamına geliyorsa, Lagün'e giden yolda çok fazla 'yardıma' ihtiyacım olacağına karar verdim.

CHAPTER V

BEAUTIFUL BUT DANGEROUS

I Yalan söylemeyeceğim, Denizkızı Lagünü'ne inen yürüyüş Tripp'in tarif ettiği gibi 'biraz zorlu' olmaktan çok daha fazlasıydı. Kendimi hiçbir zaman

Beceriksiz biriydim ama Peter ve Kayıp Çocuklar'la kıyaslandığımda koordinasyonsuz bir karmaşaydım.

Tripp bana karşı çok sabırlıydı. Diğer çocuklar önümüzden giderken, o kaldı ve ne kadar yavaş gittiğim hakkında tek kelime etmedi.

"Yardımanın için teşekkürler, Tripp. Sen olmasan aşağı inebilir miydim emin değilim."

"Her şey yolunda. Diğerleri senin dikkatini çekmek için yarışmadan seninle geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum." İçtenlikle gülümsedi. Hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye sahipti; gür dudakları ve bembeyaz dişleri vardı. Tüm yüzünü aydınlatıyor, onu yakışıklıdan çarpıcıya dönüştürüyordu.

"Kız kardeşinin hasta olduğunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkürler, uzun zamandır hasta ama o bir savaşçı, yani bunu yenebilecek biri varsa o da odur." Biri Mic hakkında soru sorduğunda verdiğim yanıtın bu olduğunu hissediyordum ve bunu kaç kez tekrarladığımı hatırlamıyordum.

İnsanlar her zaman sorarlardı, ancak endişeleri hiçbir zaman gerçekten samimi değildi. Sadece sosyal görgü kuralları kontrol listelerindeki bir kutuyu işaretliyorlardı, oysa gerçekte umurlarında bile değildi. Ama kendime onun kibar olmaya çalıştığını hatırlattım. Cevabım karşısında başını salladı ama daha fazla zorlamadı.

"Peki ya sen? Senin hikayen ne? Ne zamandır Varolmayan Ülke'desin?" Sohbetin konusunu kendimden ona çevirmek isteyerek soru yağmuruna tuttum. Ne de olsa onların hikâyeleri benimkinin hüznü ve sıradanlığından çok daha heyecan verici görünüyordu.

Biraz güldü. "Bu uzun bir hikaye ve Varolmayan Ülke'de o kadar uzun süre kaldıktan sonra detaylar biraz dağınık. Ama kısa versiyonu şu: Bektan bir babam vardı." Orada durakladı ve ondan alacağım tek şeyin bu olacağından endişelendim, ama devam etti, "Bizi terk etti, annemi hiçbir şeyle bırakmadı ve onun beni desteklemek için bu kadar çok çalıştığını görmeye dayanamadım. Bensiz daha iyi olacağını düşündüm. Ben de ayrıldım." Hikâyeyi sanki başka birinden bahsediyormuş gibi anlatıyordu, korkunç geçmiş olması gereken çocukluğuna dair en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

"Varolmayan Ülke'ye nasıl geldin?"

"Bir süre sokaklarda yaşadım. O zamanlar böyle zor şartlarda yaşayan bir çocuk için hayat zordu. Ama sonra Peter beni buldu ve bana farklı bir seçenek sundu. O zamandan beri buradayım." Hikâyesinde Peter'dan bahsederken sesi bir tür saygıyla çıkıyordu. Peter'a çok şey borçlu olduğunu hissettiği belliydi. 'O zamanlar' derken neyi kastettiğini merak ettim.

"Ne zamandır Peter'la birliktesin?" Merakımı bastıramadım.

"Zaman tuhaf bir şeydir, Varolmayan Ülke'de daha da tuhaftır." Verdiği cevap belirsiz ve bilmece gibiydi ve sadece daha fazla soruya yol açtı. Varolmayan Ülke'de geçirilen zamanın insanın anılarını nasıl etkileyebileceğini hâlâ merak ediyordum. Evdeki hayatımı unutmak fikri bencilce cazip görünüyordu ama yine de kız kardeşimi asla unutamazdım. Hikâyenin devamı için ısrar etmedim. Kayıp Çocuklar yapbozunun birkaç parçasını bulduğumu hissettim ve yol boyunca daha fazlasını öğrenmek için aklıma bir not aldım.

Arkadaşça bir sessizliğe gömüldük. Sanki eski arkadaşlar gibiydik. Rahattık, sadece birlikte olmak, konuşmaya devam etme baskısı yoktu.

Lagüne doğru ilerlerken, takip ettiğimiz yolu aniden sonlandıran bir uçurumun kenarında birer birer gözden kaybolmalarını merakla izledim. Tereddütle kenara yaklaştım ve şöyle bir baktım

On metreden daha fazla bir düşüş bulduk ve patikanın devamı aşağıdaydı. Çocukların hepsi uçuşumu sorunsuz bir şekilde aşmıştı ve beklentiyle bize bakıyorlardı.

"Aşağı nasıl ineceğiz?" Benim için atlamaktan başka bir seçenek olduğunu umarak sordum.

"Atlıyoruz. Gerçekten görüldüğü kadar kötü değil. Bunu her zaman yapıyoruz." Tripp rahatça söyledi. Tripp'in elini kavradım, çıkıntıdan aşağı atlama fikriyle avuç içim terledi. Lagün'e inen hafif eğimli, mükemmel asfaltlı bir yol istemek çok mu fazlaydı?

"Sadece uçarak inemez miyiz?" Daha önce kampta merdiveni atlayıp yere süzülen Peter'ı hatırlatarak Tripp'e sordum. Sanki her gün yaptığım bir şeymiş gibi uçmayı önerdiğime inanamıyordum ama atlamaktan çok daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

"Lill'i tamamen kızdırdığınıza göre. Peri tozumuzu yenilemek için yakın zamanda geri geleceğinden şüpheliyim, bu yüzden elimizdekileri acil durumlar için saklamalıyız."

Lilleybell'in mükemmel Neverland deneyimime müdahalesinin sonu yok muydu?

"Özür dilerim. Buraya geleli daha bir gün bile olmadı ve sorun yaratıyorum." Özür dileyerek söyledim, istediğim son şey onlara sıkıntı vermektir.

"Endişelenme, daha önce Pan onun bok listesindeyken peri tozu olmadan da idare ettik," diye beni temin etti. "Hadi o zaman. Önce ben gideceğim, sonra seni yakalarım. Her şey yoluna girecek, güven bana." Sonra sanki bütün bunlar önemli bir şey değilmiş gibi uçuşumun kenarına doğru yöneldi.

Yaşadığım onca şeyden sonra, en son Jamie ile, ciddi güven sorunlarım vardı. Ama Varolmayan Ülke'deyken korkusuz ve özgür olmak için çalışmıyor muydum? Bunu sadece bir güven düşüşü egzersizi gibi düşünebilirdim. *O kadar* da aşağılarda değildim ve saçmaladığımı biliyordum. Çok genç yaşta yetişkinliğe adım atmıştım ve biraz gevşeyip yaşamayı unuttuğum çok açıktı. Ancak kendimi ikna etmeye çalışsam da, olumlu düşüncelerime rağmen kaygılarımın yeşermeye başladığını hissedebiliyordum. Korkularımı bir kenara bırakıp devam etmem gerekiyordu. Tripp'e başımla işaret ettim ve o da kenardan atlayarak zarif bir şekilde aşağıya indi. Bunu çok kolaymış gibi gösterdi.

"Pekala Gwen, şimdi sen git." Bana seslendi. "Yapabilirsin, sadece çıkıntıya otur ve aşağı kay." Tereddütümün yüzümden belli olduğunu fark ettim.

Yolun ilerisinde bekleyen ve son derece sıkılmış görünen Eben hariç tüm çocuklar bana cesaret verici sözlerle seslendi. Bunu daha fazla düşünmeme izin vermedim. Kaçak düşüncelerim kendimin en büyük düşmanı olabilirdi ve Eben'e bunu başarabileceğimi kanıtlamak için garip bir ihtiyaç hissettim. Tripp'in söylediklerini aynen uyguladım. Çakıl taşlı çıkıntıya oturup gözlerimi kapattım ve kendimi bırakarak ona tüm kalbimle güvenmeye başladım.

Bir an kendimi havada düşerken hissettim, kalbim panik içinde çarpıyordu. Ya Tripp beni yakalayamazsa? Ya kendimi aptal durumuna düşürürsem? Ya hala iç çamaşırımın olmadığını görerek onlara alt bölgelerimi gösterirsem? Ama sonra Tripp'in kolları bana dolandı ve beni yakaladı. Kollarının arasına düştüğümde ellerinden biri derme çatma elbisemin altından kalçama doğru kayıyordu. Zahmetsizce manevra yaparak beni kollarının arasına aldı ve gülümseyerek bana baktı.

"Seni yakalayacağımı söylemiştim." Alaycı ve kibirliydi. Cevap olarak sadece oflayabildim ve o da güldü.

"Ben yanındayken asla korkmana gerek yok. Seni her zaman güvende tutacağım söz veriyorum." Bu sefer tamamen ciddi ve samimiydi. Neredeyse bunalmış hissettim. Söylediklerinin üzerimde yarattığı etkiyi tam olarak kavrayamamıştı. Uzun zamandır Mic'e tek başıma bakıyor, her şeyin yükünü omuzluyordum. Bir rahatlama hissettim, sonunda benimle ilgilenen biri olduğu için omuzlarımdan bir yük kalktı.

Sonra beni yere yatırdı ve beni sabitlemek için ellerini belime doladı. İri elleri neredeyse tamamen göbeğimin etrafını sarmıştı. Ellerinin çıplak kalçamda kaydığı yerleri hala hissedebiliyordum, karıncalanma hissi bana dokunmayı bıraktıktan uzun süre sonra bile devam ediyordu.

Suyun kenarına vardığımızda ter içinde kalmıştım. Birkaç kez düştüğüm için dizlerimde sıyrıklar vardı ve can havliyle Tripp'in koluna yapışmıştım. Bir an nefesimi tuttuktan sonra Lagün'ün güzelliği beni içine çekti. Ormanın kenarında küçük bir hilal şeklindeki kumsalda duruyordum. Kum bembeyaz ve ipeksi bir pürüzsüzlükteydi.

Ayaklarım. Sarp kayalar kumsalın kenarlarını kaplıyor ve koyu yeşil yapraklarla kaplı sivri sırtlara doğru uzanıyordu. Küçük koy hava koşullarından tamamen korunuyordu ama yumuşak bir esinti saçlarımı hışırdatıyor ve aşırı ısınmış tenimi serinletiyordu.

Lagünün suyu turkuazın doygun bir tonundaydı. Suyun yüzeyi, bir değerli taşın yüzeyinden yansıyan güneş gibi parıldıyordu. Kayaların üzerinde kırılan sörfte çıkan sprey havayı okyanusun tuzlu kokusuyla buğulandırıyor ve gökkuşakları buğudan yansıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en dingin yerlerden biriydi.

Peter arkamdan geldi ve kulağıma eğilerek konuştu. "Onları görüyor musun Gwen? Marooner's Rock'ın oraya bak."

İşaret ettiği yere doğru baktım.

Sudan büyük bir kaya çıkıntı yapıyordu ve bir kısmı tamamen düzdü. Orada tünemiş, güneşte yıkanan üç denizkızı görebiliyordum. İki kuyruklarını altlarına sokmuş oturuyor, bir yandan da saçlarındaki karışıklıkları tarıyorlardı. Bir diğeri yüzüstü uzanmış, gelgit havuzunda yosunlarla oynuyordu.

Nemli saçları uzundu ve çıplak göğüslerinin kabarıklığını örtüyordu. Yüksek elmacık kemikleri ve küçük, hafif kalkık burunları olan minyon yüzleri vardı. Tenleri o kadar solgundu ki altlarındaki narin mavi damarlar bile seçilebiliyordu. Kuyruklarının rengi kalçalarından yüzgeçlerinin ince uçlarına kadar Betta balıkları gibi değişiyordu.

"Çok güzeller!" Onlara hayranlıkla bakarken iç geçirdim, bir denizkızını kanlı canlı görmekten büyülenmişim.

"Güzel, evet, ama kesinlikle tehlikeli. Varolmayan Ülke'deki güzel şeyler her zaman göründükleri gibi değildir," diye uyardı Tripp. Peter önüme geçti ve onlara selam verdi. Hepsi canlanıp Peter'a baktılar ve heyecanla ona el salladılar.

"Merhaba, Peter!" Üçü birden hep bir ağızdan seslendiler. Sesleri o güne kadar duyduğum en güzel sestiydi, bir sirenin çağrısı gibiydi.

Peter'ın arkasında durduğumu fark ettiler ve neşeli karşılaşmaları yerini nefret dolu kaş çatmalara bırakarak aniden kayboldu. Sanırım bir tıslama bile duymuş olabilirim. Hemen abartılı bir sıçramayla suya geri döndüler, parlak renkli kuyukları bariz bir kızgınlıkla suyu tokatlıyordu. Peter'ın herhangi bir dişi yaratık üzerindeki etkisinin sonu yok muydu?

"Yüzmeye gitmek ister misin, Hen?" Ryder yüzünde muzip bir ifadeyle bana baktı. Ben daha cevap vermeden üstünü çıkardı.

ve pantolonunu çıkarmaya başladı. Göğsündeki altılı paket ve belindeki o seksi V kesimli çizgiler belirgindi. Onu görünce çenem düştüğünde kendime ağzımı kapatmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Diğer çocuklara baktım ve hepsinin de kıyafetlerini çıkardığını fark ettim.

"Ben... uhh... mayom yok." Cevabımda tökezledim. Ryder kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıp önümde çıplak dururken yüzüm öfkeyle kızardı.

"Mayoya ihtiyacın yok, daha önce hiç çıplak yüzmedin mi?" Gözlerimi onun vücudundan uzak tutmaya çalıştım ama başaramadım. Orada altın bir Adonis gibi duruyordu ve sikinin büyüklüğü gözlerimin açılmasına neden oldu. Ryder'ın yüzünde boktan bir sırıtış vardı. Kaşlarını imalı bir şekilde bana doğru kaldırdı, arsız herif.

"Ona bir et parçası gibi bakmayı kes, Ryder." Peter sinirli bir tavırla araya girdi.

"Al, istersen benim gömleğimi giyebilirsin." Tripp, her zamanki centilmenliğiyle bana gömleğini uzattı. Görgüsüzlüğüm gözlerimi sadece yüzünde tuttu, oysa çevresel görüşüm onun da tamamen çıplak olduğunu söyleyebilirdi ve onu görmek için meraktan yanıp tutuşuyordum.

"Ama denizkızlarıyla yüzmek güvenli mi? Beni gördüklerine pek sevineceklerini sanmıyorum."

"Dediğim gibi, biz yanınızdayken hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok." Tripp onayladı ve o noktada bahanelerimin tükendiğini hissettim.

"Suya ilk giren Gwen'den bir öpücük alır!" Ryder bana göz kırptı ve dört oğlan da suya doğru koşmaya başladılar, arkalarında kumlar uçuşuyordu. Onlar koşarken daracık kalçaları inanılmaz bir şekilde gözümün önündeydi. Neverland bir kızın aklına gelebilecek her türlü fanteziyi hayata geçiriyordu.

Kendimi toparlamak için biraz zaman ayırdım ve onlar öpücük kazanmak için çılgınca koşuştururken ben de derme çatma kıyafetimden sıyrılıp Tripp'in tişörtünü giydim. Kolsuzdu ve kalçamın ortasına kadar geliyordu. Hiç yoktan iyiydi ama ne yazık ki gömlek beyazdı. Tripp teklifiyle beklediğimden daha sinsî davranmıştı. Gözlerimi devirdim ve kendime biraz moral konuşması yaptım.

Bunu yapabilirsin!

Suyun yüzeyinin altına indiğimde hiçbir şey göremeyeceklerinden emin oldum.

"Haydi, Gwen. Su mükemmel ve hiç kimse gömleğimin içinde bu kadar çarpıcı görünmemiştir," diye seslendi Tripp bana.

Yavaşça suyun kenarına doğru ilerledim. Tam olarak doğru sıcaklıktaydı, çok soğuk değildi ama yine de ferahlatıcıydı. Suya girdim ve tişörtün vücudumun her santimine yapıştığını hissedebiliyordum. Ne yapıyordum ben? Mic, dört muhteşem çıplak erkekle birlikte bir denizkızı koyunda yüzdüğüme asla inanmazdı. Ben de bunun gerçekleştiğine inanmakta zorlanıyordum.

"Peki bahsi kim kazandı?" Dikkatimi dağıtmak için sıradan bir konuşma yapmaya çalışarak sordum.

"Eben!" Ryder inledi. "Bilmeliydim, o herif çok hızlı ve ciddi bir teşviki var."

Eben'in bahsi kazanmasını beklemiyordum. Çok soğuk görünüyordu. O kendini tutarken diğer çocuklar çok dikkatli davranmışlardı. Neden bahsi kazanmak için zorlasındı ki? Kamptan uzaklaştığımda beni azarladığını hatırladım. Bana karşı niyetinin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

"Zorunda değilsin, senden bir şey beklemiyordum. Sadece Ryder'ın kazanmasına izin veremezdim yoksa durmadan böbürlenmesini dinlemek zorunda kalırdık." Eben'in en fazla konuştuğunu duyduğum konuşmaydı ve verdiği cevap karşısında telaşlanmış görünüyordu. Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen, beni bu kadar çabuk reddetmesi itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakmıştı. Sadece nazik olmaya mı çalışıyordu, diye umutla düşündüm, yoksa benden bir öpücük almakla gerçekten ilgilenmiyor muydu?

"Hıyarlık etme!" Ryder karşılık verdi ve Eben'e doğru sıçradı. Bir anda Ryder'ı kafasından yakaladı ve ikisi suyun içinde güreşirken geri kalanımıza da su püskürttüler.

Peter, "Merak etme, hepsi iyi bir eğlence," diye önerdi. Anlaşılan yüzümdeki endişe ifadesi sandığımdan daha belirgindi.

"Biraz stres attıktan sonra kendilerine geleceklerdir. Burada bulunduğunuz kısa süre içinde epeyce heyecan yarattınız."

"Ben mi? Ben ne yaptım?"

"Kendi diyarımızdan güzel kızlarla pek sık vakit geçirmiyoruz diyelim, bu yüzden hayvani içgüdülerimizi kontrol altına almamız biraz zaman alabilir."

Kızardım. Sanki bu çocukların yanında sürekli kızarıyormuşum gibi hissediyordum. Onlarla ilgili her şey, beni sersemleten ve libidomun doyurulmasını talep eden cinsel bir gerilim yarattı.

Peter'ın tahmin ettiği gibi, ikisi de gülerek ve "kavgayı" kimin kazandığına dair şakaşarak yüzerek bize geri döndüler.

CHAPTER VI

A BET'S A BET

W Öğleden sonranın geri kalanını yüzerek ve birbirimize su sıçratarak, yakalanması zor deniz kızlarını bir an olsun görebilmek için geçirdik. Kendimi çok rahat hissediyordum.

En son ne zaman gerçekten kendim olduğumu hatırlayamıyordum, başımda hiçbir şey olmadan mutlu ve memnun. Aslında kısa bir süreliğine evdeki sorumluluklarımı unutmuştum. Rahatladığım sırada bacağıma bir şeyin sürtündüğünü hissettim. Tripp anında yanımdaydı, bir kolunu belime doladı ve beni arkasına çekerek suyun yüzeyini tokatladı.

"Senin numaralarını bilmediğimi sanma. Bu sefer aynı hataları yapmayacağız!" Suyu doğru seslendi ama orada kimse yoktu.

Olanları şaşkınlıkla izlerken, bizden birkaç metre ötede sudan güzel bir yüz çıktı. Tripp'e dik dik bakarken gözleri yarıklara dönüştü ve bu kez suya geri dalmadan önce gerçekten bir tıslama duydum, kuyruğuyla yüzeyi tokatladı ve kasıtlı olarak Tripp ve benim üzerimize sıçrattı.

"Gördün mü, sana söyledim, endişelenecek bir şey yok." Tripp rahat görünüyordu ama o orada olmasaydı ne olurdu diye düşünmeden edemedim ve içim ürperdi. Varolmayan Ülke'ye geldiğimde neye bulaştığımı bildiğimi sanmıştım - destansı bir maceraya. Ancak pek çok konuda tamamen saf olduğumu fark ettim, bu da beni savunmasız bir hedef haline getirdi ve bundan hoşlanmadım. Varolmayan Ülke'nin gerçekliği konusunda kendimi eğitmeye başlamam gerekecekti.

"Hey, Gwen" diye seslendi Peter bana, "Sana göstermek istediğim bir şey var. Benimle gelmek ister misin?" Bana en son ne zaman bir şey göstermek istediğini hatırladım ve karga yuvasındaki anımız gözümün önüne geldi.

"Elbette, ne oldu?"

"Gel, sana göstereyim. Kayalıkların orada."

Sudan çıktık ve Tripp'in ödünç aldığı gömleğin tamamen görüldüğünün ve üzerime yapıştığının farkındaydım. Esinti ıslak tenimi serinletirken meme uçlarım çakıllaştı. Bütün çocukların durup bana baktığını fark edince üstümü hızla çıkardım. Islak kumaşı beceriksizce yumruklarım ile kavradım ve biraz mütevazılık kazanmaya çalıştım. Arka tarafımla ilgili pek bir şey yapamıyordum ama onlara küçük göğsüm yerine kalp şeklindeki kıcımlı göstermeyi tercih ettim.

Neyse ki Peter durdu ve pantolonunu çekti. En azından artık onun nefis çıplaklığı dikkatimi tamamen dağıtmayacaktı. Ama tabii ki pantolonun üst kısmını gevşek bırakmıştı, böylece bakışlarımı aşağıya doğru çağıran yumuşak buklelerini görebiliyordum.

Peter ve ben kayalıklara doğru yürürken içlerinden birinin bana ıslık çaldığını duyabiliyordum. Döndüm ve alaycı bir sitemle gözlerimi kısarak Ryder'a baktım, onun yaptığına biliyordum.

Kayalıklara ulaştığımızda Peter elimi tuttu ve beni uçurum duvarındaki karanlık bir açıklığa götürdü.

Peter beni mağaranın karanlığına götürürken, "Adımlarına dikkat et, kayalar biraz kaygan olabilir," diye uyardı.

Dar geçit yerini kayadaki büyük bir mağaraya bıraktı. Tavandaki küçük bir açıklıktan aşağıdaki turkuaz renkli havuza ışık süzülüyordu. Havuzun etrafındaki duvarlar yirmi metre kadar yükseliyordu. Mağaranın tavanı kristal sarkıtlarla kaplıydı ve yukarıda ısıltılı bir gece göğü görüntüsü yaratıyordu.

"Burası inanılmaz bir yer!" Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Varolmayan Ülke olağanüstü yerlerle doluydu.

"Beğendiğine sevindim." Peter'ın sesi yumuşak ve boğucuydu, ben mağaranın etrafında dolaşırken gözleri bana sabitlenmişti. "Düşünmek ve kafamı boşaltmak için bir yere ihtiyacım olduğunda buraya sık sık gelirim."

Her ne kadar bundan kaçınmak istesem de, bu Lilleybell'e daha fazla aşık olmadan önce onun yorumları hakkında konuşmak için mükemmel bir fırsattı.

"Peter, sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne bilmek istiyorsun?"

"Lill, Michaela'yı Varolmayan Ülke'ye geri getirmeyi planladığını söylediğinde bu doğru muydu?" Cevabı duymak için sabırsızlanıyordum ama bilmem gerekiyordu ve bana karşı dürüst olacağını umuyordum.

"Gwen, sadece seni üzmeye çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

"Ama söylediklerinde gerçeklik payı var mıydı?" Bu kez biraz daha kararlıydım.

"Hayır." Peter kesin bir ifadeyle, "Bir süredir seni izliyordum ve her zaman seni yanımda getirmeyi planlıyordum" dedi.

Beni mi izliyordu? Bu bilmediğim bir şeydi ve tuhaf bir şekilde heyecan verici buldum.

"Beni mi izliyordun?" Kıpırdayan ellerime bakarken merakla sordum.

"Eğer fark etmediysen, seni izlemeden duramıyorum." Sesi artık boğuk çıkıyordu.

"Ama Lill'in Mic'in ölümü hakkında söyledikleri... doğru muydu?"

Soru neredeyse yalvarırcasına çıkmıştı. Peter derin bir iç çekti ve ellerini nemli saçlarında gezdirdi. Ne söyleyeceğini düşünürken bakışlarıma karşılık vermedi. Vereceği cevap konusunda neden gergin olduğumu bilmiyorum, doktor falan değildi ya. Mic'in sağlığı hakkında ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Yine de kendime karşı tamamen dürüst olursam, olması gerekenden daha fazla önemsiyordum.

"Karmaşık bir durum Gwen, hiçbir şeyden emin olamıyorum," diye duraksadı.

"Ama bir sonuca varmış olmalısınız. Belli ki Lill'e bir şey söylemişsin." Öfkemin yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Ben... Ben onun hasta olduğunu söyleyebilirim, hepsi bu."

Mümkün olduğunca belirsiz davrandığını söyleyebilirdim. Şimdi hayal kırıklığı içinde ellerimi saçlarımda gezdirme sırası bendeydi.

"Lill'in kız kardeşin hakkında ne söylediğinin bir önemi var mı? Sana onun ölmek üzere olduğunu söylesem, söylediklerime inanır mıydın?" Yumuşak bir sesle sordu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Kendi kaderimizi kendimizin çizdiğine inanıyorum. Kimse ne olacağını kesin olarak bilemez ve ben Michaela'nın uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağına inanmayı seçiyorum." Bunu elimden geldiğince inançlı bir şekilde söyledim. Peter gülümsedi ve bana yaklaştı. Saçımın gevşek bir tutamını yüzümden geriye doğru itti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"İşte bu yüzden seni seçtim Gwen, geleceğe dair iyimserliğin bende hiç olmayan bir şey."

O kadar yakındı ki sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Tarçın ve deri kokusu duyularımı dolduruyor, beni sarhoş ediyordu. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Sanki tüm sinir uçlarım elektriklenmiş gibiydi. Ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni sabit tuttu ve gözleri kısık bir şekilde bana baktı. Eğildi ve sanki daha ileri gitmek için izin istercesine dudaklarını usulca dudaklarıma değdirdi.

Aklım karıştı, ihtiyaçla yüzüyordum ama onunla daha dün tanışmıştım. Bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Bir daha asla göremeyeceğim erkeklerle Varolmayan Ülke'deydim. Her zaman 'doğru olanı' yapıyordum ve bu benim için ne kadar iyi sonuç vermişti? Hayır, ben bunu istiyordum. Düzeltiyorum, buna ihtiyacım vardı.

Kararımı verdikten sonra dudaklarına sertçe bastırdım ve onları sahiplendim. O da beni takip etti, öpüşmeyi derinleştirmek için başını çevirdi ve ensemden kavrayarak beni kendine çekti. Dili dudaklarımı ayırdı ve yumuşak bir şekilde dudaklarımı okşadı. Başladığı kadar çabuk bitti. Sanki onu yakmışım gibi aniden geri çekildi, öpücüğü kesti ve beni isteksiz bıraktı. Alnını benimkine bastırdı ve birkaç düzensiz nefes alırken başını salladı.

"Özür dilerim, Gwen. Bunu yapmamalıydım. Bunu yapamam."

O zaman benden tamamen uzaklaştı ve beni boşalttığı alanda soğukta bıraktı. Neyi yanlış yapmışım? Sadece bir dakika önce benimle çok ilgili görünüyordu. Benim sorunum neydi? Önce Jamie, şimdi de Peter. Kendimi yüzülmüş, tamamen savunmasız hissediyordum ve yine de bacaklarımda arasındaki ağrıyan ihtiyaç, can sıkıcı bir şekilde, reddedilmeme rağmen gitmiyordu, bu da onu daha da kötüleştiriyordu.

"Neden?" Sormak için düşünebildiğim tek şey buydu.

"Sorun sen değilsin. Varolmayan Ülke'deki hayatım... sıradışı, en azından senin ve benim gibi normal bir kız için-"

"Gerçekten 'sorun sende değil bende' mi diyorsun? Hayatımın normal olduğunu, diğer kızlar gibi olduğumu mu düşünüyorsun? Yanılıyorsun, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!" Duygularımı sesimden uzak tutmaya çalıştım. Ne de olsa daha yeni tanışmıştık. Neden duygularım bu adam yüzünden çığırından çıkıyordu?

Peter bana doğru uzandı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Gwen, ben-"

"Pan, Hen, siz iyi misiniz?" Ryder mağaranın girişinden seslenerek Peter'ın söylemek üzere olduğu şeyi etkili bir şekilde yarıda kesti.

"Ne oldu Ryder?" Peter'ın sesi sinirli geliyordu.

O zaman mağaraya girdi, her zamanki mutlu ve şanslı ruh hali gitmişti. "Pan, gelip bunu görmelisin."

"Neyi gördün?" Peter bağırdı. Ryder'la kısa konuşuyordu ve bu Peter'ın henüz görmediğim bir yanıydı. Ryder cevap vermedi, sadece başını sahile doğru salladı ve dışarı çıktı. Peter derin bir iç çekip peşinden gitti ve beni patikada kendi yolumu bulmam için geride bıraktı.

Sahile vardığımızda, parlak mavi gökyüzü değişmiş ve denizden gelen koyu gök gürültüsü bulutlarıyla griye dönmüştü. Rüzgâr da hızlanmıştı ve saçlarımı yüzüme savuruyordu. Derin bir tartışmanın içinde olan Kayıp Çocuklar'ın geri kalanıyla buluştuk.

"Neler oluyor?" Peter havladı, hâlâ sinirliydi.

"Jolly Roger'ın kuzey rotasından geldiğini gördük,

Fae bölgesine doğru," diye açıkladı Tripp ve ardından denizi işaret etti.

Hepimiz dönüp baktık ve yaklaşan fırtınayla birlikte gelen sislerin arasından devasa beyaz yelkenleri seçebildim. Rüzgâr siyah bir bayrağı parçalamıştı ama bir kafatası ve çapraz kemikleri seçebildiğimi sandım. Gemi ufukta yavaşça ilerliyordu. Bu daha önce gördüğüm hiçbir modern gemiye benzemiyordu. Tahta kalasları ve top iskeleleriyle tarih kitaplarımdan fırlamış bir gemiydi.

"Adanın bu tarafında ne halt ediyorlar?" Peter dişlerini sıkarak sordu.

"Biz de aynı şeyi merak ediyorduk," dedi Tripp. "Gidip kontrol etmek ister misin?"

"Evet, yaşlı Jas'ın neyin peşinde olduğunu bulmaya çalışsak iyi olur." Peter bir an durakladı, sonra öfkesinin alevlendiğini görebiliyordum, "Kahretsin, ayrılmanız gerekecek. Ryder, sen ve Eben Gwen'i kampa geri götürün ve ona göz kulak olun. Tripp ve ben Jolly Roger'ı takip edeceğiz ve

sonra oraya dönersiniz." Peter emirlerini hızla sıraladı ve Eben'in kaşlarını çatması dışında kimse itiraz etmedi. O ve Tripp veda bile etmeden gitmek üzere döndüler.

"Peter!" Ona seslendim ve yüzünü bana döndü, her zamanki arsız ifadesi yerini düşünceli bir ifadeye bırakmıştı. Gözleri kararmıştı ve yumuşak dudakları sert bir çizgi halindeydi. Etrafımızdaki hava kötüleşmeye devam ediyordu ve sudan gelen gök gürültüsünü duyabiliyordum. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Mağarada olanlarla ilgili bazı cevaplar istiyordum ama şu an bu konuşmanın zamanı gibi görünmüyordu. O tek öpücük aramızdaki her şeyi değiştirmiş miydi?

"Dikkatli olun... yani fırtınaya karşı." Bunu söylerken kulağa saçma geldiğinin farkındaydım. Bana yarım bir gülümseme verdi ve Tripp'le birlikte havalanıp Jolly Roger'ın peşinden gitmeden önce homurdandı. Yağmur yağmaya başladı ve beni iliklerime kadar dondurdu. Ryder yanımdaydı ve beni yağmurdan korumak için bir kaya çıkıntısına götürdü.

"Hen, Eben'le bir dakika burada bekleyebilir misin? Ben ileride keşif yapacağım ve geri dönmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım."

"Burada biraz bekleyip fırtınanın geçip geçmeyeceğini görelim mi?" Ben önerdim.

"Pan'ın içinde bulunduğu ruh haliyle bu işin peşini bırakmayacağım." Dedi, sonra döndü ve çevredeki ormana doğru koştu.

Peter'ın ruh hali mi? Bununla ne demek istedi? Bu çok sinir bozucuydu. Konu Peter olunca hiçbir şeye anlam veremiyordum. Umursamalı mıydım? Etrafımda üç Kayıp Çocuk daha vardı ve her biri kendi tarzında delicesine muhteşemdi. Belki de onunla ilişkiye girmemem en iyisiydi. Beni mağarada istemediğini açıkça belli etmişti. Siktir et. Oyun oynayan bir çocuk için ne zamanımı ne de duygularımı harcayacaktım. En azından umursamıyormuş gibi davranabilirdim - başarıya kadar numara yap, değil mi? Gözlerim Eben'e takıldığında bunu kendime kanıtlamak için motive olduğumu hissettim.

Yağmurun altında duruyordu, siyah gömleği ve pantolonu ıslanmış ve üzerine yapışmıştı. Normalde dikenli olan saçları başına yapışmıştı ve düz burnundan yağmur damlıyordu. Bana hiç dikkat etmiyordu. Koyu renk gözleri manzarayı tarıyordu. Bana 'bebek bakıcılığı' yapma fikrinden pek memnun görünmüyordu ama en azından işi ciddiye alıyor gibiydi. O anda kışkırtıcı derecede seksiydi ve kendimi durduramadan yağmurun altında ona doğru koştum.

"Burada ne yapıyorsun? Kayalığın altında beklemelisin, böylece kuru kalabilirsin." Tipik nasihat tonuyla konuşuyordu ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim ve istediğimi elde etmek için mükemmel bir bahanem vardı.

"Şey... bahis bahistir," dedim tereddüt etmeden.

Elimi çene çizgisinde gezdirdim, boynunun arkasını kavradım ve dudaklarım dudaklarını bulana kadar onu kendime çektim. Vücudu kısa bir süre direndi ama ben vazgeçmedim. Dilimi dudaklarında gezdirdim ve alt dudağını usulca ısırdım. Isırık onu harekete geçirdi ve vücudu neredeyse şiddetle tepki verdi. Bir eli yüzümü kavrayıp saçlarımı avuçlarken, diğer eli kışımı avuçladı ve beni içine çekerek vücudumu onunkine göre şekillendirdi. Vücuduma karşı giderek sertleşen uyarılmışlığını hissedebiliyordum. Dili ağzıma girdi, keşfediyordu, dilimin üzerinde kayarken yumuşaktı, neredeyse ihtiyaçtan çaresizdi. Eli kışımından kalçama kaydı ve bacağıma yukarı kaldırdı.

Tüm vücudum yanıyordu ve üzerimizden akan serin yağmur onu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de nefessiz kalmıştık. Aklım öpücüğün yoğunluğuyla dönüyordu. Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir tutkuyla öpüldüğümü sanmıyorum. Daha fazlasını istiyordum.

"Sanırım Eben sonunda bahsini nakde çevirmeye karar verdi." Ryder'ın varlığı, Eben dışında her şeyi dışarıda bırakan sisli beynimi böldü.

Yakalandığımız için utanarak geri çekildim. Ryder'a baktığımda hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Anında utanç hissettim. Ryder bana karşı çok tatlıydı ve niyetinde en açık sözlü olan oydu ama ben onun yerine iki arkadaşını öpmüştüm.

Bok gibi hissediyordum. Onu incitmek istemiyordum çünkü ona kesinlikle tapıyordum ama duygularım karmakarışık. Hepsinden hoşlanıyordum. Peter'a olan ilgimi bile inkâr edemiyordum, beni reddettikten sonra bile. Paylaşmaya istekli olurlar mıydı? Bu kulağa çok saçma geliyordu ama dürüst olmak gerekirse, her birinin sunabileceği şeyleri deneyimlemek istiyordum.

"Ryder, özür dilerim, ben..."

"Sorun değil, bir dahaki sefere öpüşme seansı aradığında en sevdiğin Kayıp Çocuk olduğumu unutma," dedi her zamanki flörtöz haline geri dönerken.

Kalbim ısındı ve Eben'le öpüşmeme çok üzülmemiş gibi görünmesi beni rahatlatmıştı. Eben'e dönüp baktım, onun da üzülmesini istemiyordum. Gözlerinde şehvetle bana bakıyordu ve sanki benden aldığı son tadın tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarını yalıyordu.

CHAPTER VII

YOUR ENDING IS A BIT OFF

T Kampa dönüş yolculuğu zorlu geçti. Çocuklar bana yakın durdular ve sırayla elimi tutup patikada ilerlememe yardım ettiler. Yağmur bastırdı. O kadar sert yağıyordu ki diğer her şeyi bastırıyordu, beyaz gürültü sadece arada bir gök gürültüsüyle kesiliyordu. Eben dönüş yolu boyunca sessizdi. Ruh hali kasvetliydi ve düşünceli görünüyordu, o kadar ki yüzünde acı çeken bir ifade vardı. Öpücüğümle çok mu ileri gitmiştim? Belki de onun sinyallerini yanlış okumuştum. Aramızda hissedilir bir gerginlik vardı. Hissettiğim çekimi inkâr edemiyordum ve onun da bunu hissettiğini düşünüyordum.

Sonunda kampa ulaştığımızda ışığın son kalıntıları da kaybolmuş ve gecenin karanlığı Neverland'i sarmıştı. Sırılsıklam olmuş ve çamura bulanmıştık. Eben yerine doğru döndü ve bir hoşça kal bile demeyince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Uzaklaşırken arkasından baktım ama sonra durakladı ve olduğu yerde durdu. Dönüp bize doğru yürüdü, sanki bir şey unutmuş gibi adımlarında bir amaç vardı.

Ryder'ın yanına gitmek yerine doğruca bana doğru yürüdü. Elimi tuttu ve yanağıma kısa, iffetli bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, Gwen. Beni hayal et," diye fısıldadı asma köprüler labirentinde kaybolmadan önce. Kalbim çırpındı ve kendi kendime gülümsedim. Belki de her şeye rağmen bir izlenim bırakmışım. Yarın onun sert dış görünüşünü kırmak için daha fazla çaba göstermeye karar verdim.

Ryder beni ağaçların tepesinde yer alan evlerden birine doğru çevirdi. Küçük odanın etrafında dolaştı ve farklı şekil ve boyutlarda bir dizi mum yakarak mekâna sıcak bir parlaklık sağladı. Açık pencereleri ve minimal mobilyaları olan küçük, rustik bir odaydı. Yumuşak minderler yere serilmişti ve pencereden manzarayı en iyi şekilde görebilmek için stratejik olarak bir hamak yerleştirilmişti. Yağmurdan uzakta olmak harika bir duyguydu.

"Sana bir banyo hazırlayayım, böylece temizlenebilirsin." Ryder teklif etti. Sıcak bir banyodan bahsedilince eridim. Daha önce aldığım yağmur fiçısı duşu şimdi pek mümkün değildi. Dahası, Peter neden bana aşırı kamusal 'duş' dışında başka bir seçenek olduğunu söylememişti? Arsız herif!

"Çok tatlısın Ryder, teşekkür ederim. Bir banyo harika olurdu." Peter'a olan kızgınlığımı aşırı minnettar bir yanıtla maskeledim. "Sence ne zaman dönerler?" Peter'ı aklımdan çıkaramıyor gibi görünerek sordum.

Beni buraya getirdi ve cilveli cazibesıyla baştan çıkarmaya çalıştı. Sonra da ilgimi çeker çekmez beni yüzüstü bıraktı ve uşaklarıyla birlikte beni burada bırakmaya devam etti! Aslında Kayıp Çocuklar uşak değildi. Dürüst olmak gerekirse, her birine aşıktım.

"Keşke sana söyleyebilseydim, Hen, ama Pan ne yaparsa yapar ve onu zapt edebilecek kimse yok," diye açıkladı kesin bir ifadeyle. Tabii ki bu ona olan kızgınlığımı daha da arttırdı.

Ryder hızla işe koyulurken ben içten içe hayıflanıyordum. Odanın ortasında bir ateş yaktı ve kısa bir süreliğine ayrıldıktan sonra büyük bir ahşap küvetle geri döndü. Neredeyse ikiye bölünmüş bir şarap fiçısına benziyordu. Banyoyu hazırlama işine koyulduğunda kendimi ilgimi çekmiş ve öfkeli düşüncelerimden sıyrılmış buldum.

Raflarla kaplı küçük bir kilere ve eski moda bir su pompası ile toprak bir çanaktan yapılmış bir lavabonun bulunduğu bir tezgâha gitti. Ryder raflardan birinden bir kova aldı ve her seferinde bir kova olmak üzere küveti doldurmaya başladı.

Küveti doldurduktan sonra maşa kullanarak yaktığı ateşten sıcak taşlar çıkardı ve bunları küvetin içine attı; sıcak taşların eklenmesiyle su tıslamaya başladı. Su ısındıkça hafifçe buharlaşmaya başladı.

Fırtına dışarıda şiddetlenmeye devam ediyor, karanlık gece şimşek çakmaları ve ardından gelen uğursuz gök gürültüsüyle bölünüyordu.

"Sanırım hazır. Temizlenmene ve biraz dinlenmene izin vereceğim. Uzun bir gün geçirdin." Ryder döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"Bekle," diye seslendim. "Gitme. Benimle kalır mısın? Şu anda gerçekten yalnız kalmak istemiyorum."

Fırtınalar hiç umurumda olmamıştı ve bilmediğim bir yerde yalnız kalmak istemiyordum. Ryder memnuniyetle içini çekti, "Eğer istediğin buysa, Hen. Gidecek başka bir yerim yok."

"Teşekkür ederim." Rahatlayarak iç çektim. "Şimdi ben banyoya girerken bir saniye arkanı dönebilir misin?"

"Gerçekten mi, bana bir göz bile atmayacak mısın?" Omzuna bir tokat attım ve güldüm.

"İnanılmazsın, Ryder."

"Denediğim için beni suçlayamazsın." Göz kırptı ve şansını zorlamak istemediği için arkasını döndü.

Islak giysilerimi çıkardım, göğüslerimi kapattım, gizlice bakmasına izin vermedim. Küvete girdiğimde cennet gibiydi. Ilık suyun içinde tüm vücudumun gevşediğini hissedebiliyordum. Küvet küçüktü, bu yüzden dizlerimi yukarı çektim ve kollarımı fiçinin kenarlarına dayadım. Başımı arkaya yasladım ve küçük bir zevk iniltisi çıkardım.

"Gün bitmeden seni inleteceğimi biliyordum!" Ryder alay etti. Yüksek sesle güldüm. Onun flörtöz şakaları çok ferahlatıcıydı.

"Seni hayal kırıklığına uğratmadığıma sevindim." Gözlerimi açtım ve ona baktım, yer minderlerinden birine yerleşmişti ve alt dudağını ısırarak bana bakıyordu. Kahretsin, dudakları çok davetkâr görünüyordu.

"Ryder," diye iç geçirdim ılık banyonun keyfini çıkarırken, "bana bir hikâye anlat." "Pan'a göre, Wendy'nin kızları gelip bize hikayeleri değil, tam tersi" diye espri yaptı.

Ayağa kalktı ve minderini küvetin arkasına taşıdı ve onu göremeyeceğim şekilde arkamda konumlandı. Parmak uçlarının omuzlarımı ve kollarımı dirseklerime kadar okşadığını ve sonra tekrar köprücük kemiklerimin üzerinden yukarı çıktığını hissettim. Güçlü elleri omuzlarımdaki gerginlik düğümlerini çözmeye başladı ve ben tekrar inledim.

"Bu harika hissettiriyor! Çok yetenekli parmakların var," diye iç geçirdim. En son ne zaman bu şekilde ilgilendiğimi hatırlayamıyordum.

"Parmaklarımın ne kadar yetenekli olduğunu bir bilsen," diye ima etti. "Eğer böyle sesler çıkarmaya devam edersen, sana istediğin hikâyeyi anlatırım. Ne tür hikâyelerden hoşlanırsın?"

"Hmm... belki korsanlarla ilgili bir tane?"

"Şanslısınız çünkü korsanlarla ilgili bir sürü hikâyem var."

"Belki bana Peter'ın Wendy'yi kurtarmak için verdiği destansı savaşta Hook'u yenmesinden sonra Jolly Roger'ın hala Varolmayan Ülke'de nasıl dolaştığını anlatabilirsin?"

"Güzel bir hikâye ama sonunu biraz yanlış yazmışsın. Pan o savaşı kazandı ama savaş hala devam ediyor," diye düzeltti.

Şaşkınlıkla ona bakmak için arkamı döndüm. "Ama duyduğum tüm hikâyeler timsahın Hook'u yutması ve korsanların muzaffer Peter Pan tarafından Varolmayan Ülke'den kovulmasıyla mı bitiyordu?" Bunu çok net hatırlıyordum çünkü bu, büyükannemin hikâyedeki en sevdiği bölümdü.

"Peri masalının mutlu sonla bitmesi hoşuma gitti Hen, ama öyle olmadı." Kararlı görünüyordu ve şimdi hikayeyi gerçekten duymak istiyordum -gerçek hikayeyi.

"O zaman Kanca'ya ne oldu?"

"Yaşlı Kaptan James Hook dokuz canlı bir kedi gibidir," diye başladı.

"Morina balığından çok kediye benziyor ha?" Kendi şakama güldüm ve Ryder kaşlarını içeri çekerek bana şaşkın şaşkın baktı. Boğazımı temizledim. "Sanırım hikâyenin bu kısmını daha önce hiç duymadın," diye mırıldandım ve o devam etti.

"Bunların çoğu ben buraya gelmeden önce oldu, o yüzden bu ilk elden bir anlatım değil. Hikayeye göre Kanca, o sümüklü piç, bir şekilde timsahtan kaçmayı başarmış ve anakaraya geri dönmüş.

Ortalıkta görünmüyor, yaralarını sarıyor, intikamını planlıyor, sayılarını artırıyor, korsan mürettebatını eğitiyor ve Jolly Roger'ı yeniden inşa ediyordu. Pan'ın baş düşmanı olarak muzaffer dönüşünü yapmak için pusuya yattı." Ryder devam ederken hareketliydi, doğal bir hikaye anlatıcısıydı. "Kanca'nın hayatta kaldığından tamamen habersiz olan Pan, tüm Kayıp Çocuk ekibini Wendy ile birlikte bıraktı ve Varolmayan Ülke'ye döndü, yapayalnız ve melankolik bir halde."

Kayıp Çocukları tarafından terk edilen Peter'dan bahsedilmesi, onun için kalbimin sızlamasına neden oldu.

"Varolmayan Ülke kötü bir durumdaydı. Pan ve Varolmayan Ülke'nin bir şekilde bağlantılı olduğunu görüyorsunuz. Nasıl olduğunu sormayın çünkü hiçbir fikrim yok ama Pan'ın keyfi kaçtığında Varolmayan Ülke'de hiçbir şey doğru gitmez. İyi kalpli Jas, farkında olmayan Pan'ı takip etti ve saldırmadan önce onun en kötü anına gelmesini bekledi.

O sırada Pan kederliydi ve savaşacak ruhu kalmamıştı. Neyse ki Kaplan Lily ve Varolmayan Ülke Konseyi'nin geri kalanı Pan'ı yakından izliyordu ve içeri dalıp onu kesin ölümden kurtarmayı başardılar. Aklını başına getirmesi biraz zaman aldı ama sonunda kendine geldi ve adayı korsanlardan korumak ve Varolmayan Ülke'ye dengeyi yeniden getirmek için yeni Kayıp Çocuklar aramaya başladı.

Ve bu da benim sahneye çıkma sıram. Aslında teknik olarak Tripp önce geldi. Ama Tripp kimsenin umurunda değil," dedi alaycı bir tavırla. "Ve o zamandan beri korsanları geri püskürtüyoruz. Kolay olmadı, özellikle de Hooks o lanet timsahı kendi emirlerini yerine getirmesi için evcilleştirdiğinden beri. Herif her zamankinden daha acımasız. Pek çok zaferimiz ve bazı trajik yenilgilerimiz oldu ama sanırım gerisini başka bir zamana saklayacağım. Eğer seni asılı bırakırsam, bunu yakın bir zamanda tekrar yapabiliriz."

Çocukluğumun peri masalının devamı karşısında şaşkına dönmüştüm. Bir zamanlar sonsuza dek mutlu olan masal, kötü bir yöne sapmış ve karanlık bir yola girmişti. Ryder'ın daha önce Peter ve fırtına hakkında söylediği şey buydu. Her şey daha mantıklı gelmeye başlamıştı ama yine de aklımda daha fazla soru vardı.

"Ryder, Varolmayan Ülke'ye nasıl geldin?" İhtiyatla sordum, kendi hikâyesini Peter'ınki kadar açık anlatıp anlatmayacağını merak ediyordum.

Sarı saçlarını karıştırdı ve dudağını ısırdı, rahatsız görünüyordu. "Bana anlatmak zorunda değilsin, anlıyorum, ben de hikayemi anlatmayı sevmiyorum," diye kabul ettim.

"Gerçekten Hen, bu anlatmayı en sevdiğim hikaye değil ve dürüst olmak gerekirse yıllar içinde biraz karıştı. Sana anlatmaktan rahatsız olduğumdan değil, sadece harika ebeveynlerim vardı ve bu hikaye düşünmek istemediğim anıları hatırlatıyor."

İçini çekti ve düşüncelerini toparlıyormuş gibi durakladı. "Babam önde gelen bir avukattı, ondan önce de onun babası. Her oğul babasının izinden gider, aile şirketini devralırdı. Ailem toplum içinde prestijliydi. Her şeye sahiptiler... mükemmel bir oğul dışında."

Hikayeyi anlatırken tüm tavrı değişti. "Açık ara en sevimli bebek bendim ve ailem üzerime titrerdi," diye övünüyordu. "Her şey mükemmeldi

Okula başlayana kadar. Ben... uhh... okuyamıyordum," diye itiraf etti, utanmış görünüyordu.

"Ne kadar çabalarsam çabalayayım, sözcükler tersine dönüyordu ve hiçbir anlam veremiyordum. Bu ailemin kalbini kırdı. Bir süre sonra onları daha fazla hayal kırıklığına uğratamazdım. Asla benden bekledikleri gibi bir adam olamayacaktım. Onları hayal kırıklığına uğratmayacak başka bir oğul bulmaya çalışsınlar diye ayrıldım. Pan bana gerçekten yararlı bir şeyler yapma fırsatı sundu." Hikâyesini bitirdi ve bana baktı, yüzü sanki onayımı bekliyormuş gibi yorgun görünüyordu.

"Bu korkunç, Ryder. Çok üzıldüm. Biliyor musun... eğer istersen sana okumayı öğretebilirim," diye sordum sessizce, onu kırmak istemediğim için. Okulda zaman zaman özel ders vermişim ve disleksi için öğretim tekniklerinin yıllar içinde uzun bir yol kat ettiğini biliyordum. Bu beni onun ne kadar zamandır Varolmayan Ülke'de olduğu konusunda daha da meraklandırdı.

"Bunu benim için yapar mısın? Yani, muhtemelen ümitsiz vaka olduğumu düşünüyorum, ama bu seninle ve bir kitapla sarılabileceğim anlamına geliyorsa, ben varım."

Onun hevesine güldüm. "Evet, sana öğretmeyi çok isterim. Bu benim en sevdiğim uğraşlardan biri. Okumak ailemi kaybetmemi ve kız kardeşimin hastalığını atlatmama yardımcı oldu. Kaçmak için bir yolum olmasaydı ne yapardım emin değilim. Kitaplar bana bu kaçıışı sağladı."

Bunu onunla neden paylaştığımı bilmiyorum. Daha fazla ayrıntı için baskı yapmamıştı ama ona biraz açıldığımda gerçekten ilgilenmiş görünüyordu. Bana bakıp daha fazla ne söyleyeceğimi beklerken kendimi bir an için rahatsız hissederek kıpırdandım. "Onları özlüyor olmalısın, yani aileni. Ben de benimkileri özlüyorum," diye itiraf ettim, odağı kendimden ona çevirmeye çalışarak.

"Sizinkilere ne oldu?"

"Ben on beş yaşındayken bir kaza oldu. İkisi de öldü. Bunun düşünmek istemediğiniz anıları geri getirdiğini söylediğinizde sizi çok iyi anlıyorum."

Ona söyleyemediğim şey, onlara ne kadar kızgın olduğumdu. Michaela'ya teşhis konulduktan hemen sonra sözde bir 'iş gezisi' için kalkıp bizi terk ettikleri için kızgındım. Sanırım Mic'in prognozunun yarattığı umutsuzluktan kaçmak istiyorlardı ama ebeveynlerin kaçma hakkı yoktur. O uçak kazasının onların suçu olmadığını, ölmek istemediklerini biliyorum ama lanet olsun, bizi asla terk etmemeliydiler. Onları asla affedebileceğimden emin değilim ve bu, her zaman oldukları muhteşem ebeveynlerin üzerine karanlık bir gölge düşürdü.

"Özür dilerim, Hen. Hayat çok kötü. Ama Neverland'in bir özelliği var; düşünmek istemediğin anıların icabına bakıyor. En azından keskinliklerini azaltıyor."

Dudaklarımdan bir esneme kaçmadan önce ikimiz de bir süre sessizce düşüncelere daldık. O zaman fark ettim ki banyo suyu soğumaya başlamıştı. Sadece bir gün olduğuna inanamıyordum, o kadar çok şey olmuştu ki. Bu kadar kısa bir süre sonra çocukların yanında hissettiğim rahatlığı ve huzuru açıklayamazdım. Eminim dün bana yeni tanıştığım bir adamın önünde tembel tembel banyo yapacağımı söyleseydiniz, bu fikre güler geçerdim. Yine de burada Ryder'la birlikteydim ve onun arkadaşlığından son derece memnundum.

"Çok yorgunum. Bugün beni çok yordunuz," dedim ona. "Bir iyilik yapıp bana bir havlu getirir misin?"

Köşede gelişigüzel yığılmış çarşaf yığınının benim için bir havlu aldı.

Kenarlarını bana doğru uzattı ve gözlerini kapattı. "Hadi, Hen.

Gözetlemeyeceğim." Onun sözünü dinledim ve ayağa kalktım. Hava ısınmış tenimde iyi hissettiriyordu. Küvetten çıktım ve Ryder'a doğru yürüdüm. Yaklaştığımı hissettiğinde beni havluya sardı ve kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım ve bana sarılmasına izin verdim.

"Buna gerçekten alışabilirim. Daha önce neler kaçırdığımı hiç bilmiyordum."

"Geceyi benimle geçirmek ister misin?" Hala yalnız kalmak istemediğimden ve birlikte geçirdiğimiz zamanı sonlandırmaya hazır olmadığımından sordum.

"Daha yeni tanıştık ve seninle yatmamı istiyorsun!" Öfkelenmiş gibi yaptı. Onun maskaralıklarına kıkırdadım ve sonra başımı salladım.

"Sanırım seni şımartabilirim, çünkü çok tatlı bir şekilde sordun ve kollarımda çıplak bir kıza hayır diyemem." İkimiz de güldük.

Ryder'ın gömleklerinden birini giydikten sonra minderleri yere bir palet şeklinde dizdik. Ryder arkama geçti ve beni iri bedeniyle kaşıkladı. Kollarıyla beni kendine doğru çekti ve ensemini okşadığını hissedebiliyordum. Tükenmiş olmama rağmen, o bu kadar yakınımıdayken uyku beni ele geçirdi.

Kokusu bile uyarıcıydı - narenciye, taze kesilmiş sedir ve altta yatan miskinipuçlarıyla karışık. Eli yukarı çıkıp kalçamın kabarıklığını okşarken, hafif parmakları belimin kıvrımı boyunca sürüklenirken ve göğsümün kıvrımını yumuşak bir şekilde izlemek için yukarı çıkarken tüm duyularımı aşırı hızda çalıştırmış gibi hissettim.

"Çok güzel bir vücudun var, Hen." Sesi ihtiyaçtan dolayı sertti ve onu sırtımda sert bir şekilde hissedebiliyordum. Boynumun arkasını öptü ve kulak mememi ısırdı ve sonra memnuniyetle iç çekti.

"Biraz uyumaya çalış, tatlı tavuğum."

Sonunda yağmurun sükûnet veren pıtırtiları ve elinin vücudumu tekrar tekrar okşamasıyla uykuya dalmaya başladım. Uykunun bulutlu sisine daldığımda Ryder'ın yumuşak sesinin fısıldadığını duyduğumu sandım, "Zamanımız var. Seninle işleri aceleye getirmeyeceğim. Bunu uzatmayı planlıyorum. Yol boyunca her adımın tadını çıkar... belki o zaman kalırsın."

CHAPTER VIII

FORGIVE ME

I uyandığımda son derece sıcaktı. Gözlerimi açtığımda uzuvlarımın hâlâ uyumakta olan Ryder'a dolanmış olduğunu gördüm. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Huzurlu ve dingin görünüyordu. Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalkmış, gülümsemeye benzer bir ifade belirmişti. Sabah güneşi içeri süzülüyor, dışarıdaki yaprakların arasından esen rüzgâr yüzünde dans eden hafif gölgeler yaratıyordu.

Önceki gün aklıma geldi. Ryder bir beyefendi olduğu ve ben de hormonal dürtülerime yenik düşmediğim için minnettardım. Eğer seks yapmış olsaydık, sadece Ryder'la değil, diğer çocuklarla da... Peter'la da her şeyi ciddi şekilde karmaşık hale getirebilirdi. Küçük bir rahatlama hissettim. Belki de dün duşta başladığım işi bitirebilmek için biraz özel zaman bulmam gerekiyordu. Belki o zaman bu çocukların yanında daha sağlıklı düşünebilirdim.

Düşüncelerim hızla Peter'a kaydı. Onun ve Tripp'in kampa dönüp dönmediğini merak ettim ve endişelenmeye başladım. Ya onlara bir şey olduysa? Bu endişenin saçma olduğunu biliyordum. Peter hayatta kalmıştı.

Varolmayan Ülke'de sayısız yıl boyunca kimse onun her hareketinden endişe etmemişti ama hissettiğim huzursuzluğa engel olamıyordum. Onları bulmalı ve iyi olup olmadıklarını kendi gözlerimle görmeliydim.

Onu uyandırmak istemediğim için kendimi Ryder'ın uykusu tutuşundan dikkatlice kurtardım. Yavaşça doğruldum, gözlerimdeki uykuyu sildim ve parmaklarımı uykuda karışmış saçlarımın arasından geçirdim.

"İyi uyudun mu?"

Beklenmedik sesle irkildim ve küçük bir panik miyavlaması çıkardım. Peter pencereye tünemiş, bana dik dik bakıyordu. Ryder yanımdaki yatakta çırpınıyor, aniden doğruluyor, kemerine uzanıyor ve muhtemel saldırganımla savaştırmak için ustalıklı bir bıçak çekiyordu.

"Ne oluyor lan?" Ryder soluk soluğa kalmış, darmadağın ve iri gözlerle bakıyordu. "Geri çekil, Ryder. Sadece benim." Peter umursamaz bir tavırla konuştu.

"Peter! Aman Tanrım, beni korkuttun!" Kalbim küt küt atarken elimi göğsüme götürerek ilan ettim.

"Lanet olsun, Pan! Çok güzel bir rüyayı böldün," diye azarladı Ryder. "Gerçek olan senin için yeterince iyi değil miydi?" Peter ima etti.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Ryder havladı, ikisi şimdi ayaktaydı ve birbirlerine bakıyorlardı.

"Ryder," dedim usulca, ikisinin arasında durarak. Elimi Ryder'ın göğsüne koydum. "Peter ve bana biraz izin verir misin?" Tatlı tatlı sordum. Peter'la konuşmasını kesti ve bana baktı.

"Elbette, Hen. Seni ne mutlu edecekse." Beni Peter'la yalnız bırakmadan önce eğildi ve yanağımdan öptü.

"Dün gece her şey yolunda gitti mi? Jolly Roger'dan haber var mı?" Neden bu kadar sinirlendiğinden tam olarak emin olmamakla birlikte gerginliği azaltmaya çalışarak sordum.

"Onu becerdin mi?" Peter kelimeleri ağzımdan tükürdü ve ben şok içinde ondan uzaklaştım.

"Her şeyden önce, kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez!" Kelimeler hararetli bir sel halinde döküldü. "Ama küçük kafanı rahatlatmak için söylüyorum, hayır, biz sevişmedik." Buharım tütüyordu ve yüzümün kızgınlıkla ısındığını hissedebiliyordum. İç çekti ve rahatlamış görünüyordu ama bu sadece bir an sürdü.

"Beni öptün ve şimdi seni Ryder ile yatakta buldum! Ne düşünmem gerekiyor?" Hâlâ öfkeliydi ama sesindeki gerginlik gitmişti.

"Geceyi benimle geçirmesini istedim çünkü beni terk ettin! Beni Varolmayan Ülke'ye *getirdin* ve öptün. Ve sonra garipleştin

ve buradaki ilk gecemde beni yabancı bir yerde yalnız bıraktı!"

Görünüşe göre, gittiği için ona sandığımdan daha fazla kızgınmışım. Mağarada olanları konuşma fırsatımız olmamıştı ve benden kaçmak için kaçtığını hissediyordum. Ona seslendikten sonra tamamen sönmüş görünüyordu, ellerini dalgınca dağınık saçlarının arasından geçiriyordu.

"Niyetim sizi terk etmek değildi ama sorumluluklarım var. Ben Neverland'in koruyucusuyum."

"Sanırım mağarada beni tersledikten sonra benden kaçmak için mükemmel bir bahaneydi."

Neden bu kadar sinirlenmişim? Belki de davranışları çok kafa karıştırıcı olduğu içindi. Eğer benimle ilgilenmiyorsa, Ryder ve benim birlikte olduğumuz düşüncesine neden bu kadar kızmıştı? Ne istediğini anlayamıyordum ama beni istememesi fikri canımı yakıyordu.

"Durum biraz karışık Gwen," diye başladı.

"Karmaşık" lafından bıktım artık. Bunu söyleyip duruyorsun. Anlamaktan aciz olduğumu mu düşünüyorsun? Senden hiçbir şey beklemiyorum. Tek istediğim bana karşı dürüst olman, ben de sana aynısını yapacağım."

"Özür dilerim. Biliyorum, tam bir pisliğim. Bunların hepsi benim için yeni. Ve burada söz konusu olan sen ve benden çok daha fazlası" diye homurdandı. Bu da ne demek oluyordu?

"Her şeyi berbat edebilirim," diye devam etti, "ama aptalca şeyler yaptığımda bana haddimi bildirir ve beni affedersen." Peter'ın sözleri neredeyse yalvarırcasına çıkmıştı. Yanıma geldi ve omuzlarımı kavradı, gözlerimin içine bakarak beni tekrar büyüledi. Lanet olsun! Bunun beni ne kadar etkilediğini biliyor muydu?

"Beni affediyor musun?" Hâlâ bakışlarımı tutarak sessizce sordu.

"Evet, seni affediyorum. Ama... Bugün bunu telafi etmene izin vereceğim." Ona sinsî bir gülümseme verdim. Gözlerini kısa bir süre için bana dikti, ama hemen o arsız gülümsemelerinden birine dönüştü.

"Pekâlâ, Gwen bugün ne yapmak istiyor?" "Ne istersem, değil mi?"

"Elbette, eğer bu affedildiğim anlamına geliyorsa, o zaman emrinizdeyim." "Mükemmel! O zaman birkaç korsan görmek isterim!"

Bunu ortaya attım, umuyordum ki fikrini değiştirmezdi.

"Hayır...asla."

"Ama Peter, söz vermiştin." Sesim yalvaran bir çocuk gibi çıkmıştı ama umurumda değildi. Ryder anlattıklarıyla bende derin bir merak uyandırmıştı ve daha fazla cevap istiyordum.

"Seni o şehvet düşkünü piçlerin eline bırakacağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Seni bu şekilde tehlikeye atmayacağım." Sertti, küstah gülümsemesinin yerini bir kaş çatma almıştı. "Korsanlarla aramızdaki kan davasına bulaşmana hiç gerek yok. Seni buraya bunun için getirmedim." Kararında kararlı görünüyordu.

"Peki beni buraya neden getirdin?" Ben de ona karşılık verdim.

Bana baktı, çenesi hayal kırıklığı içinde sıkılmıştı. "Gwen, seninle tartışmak istemiyorum."

"Benimle aşağıya kadar yürümeni ve beni onlarla tanıştırmamı istemiyorum. Ama belki onları uzaktan izleyebiliriz ve sen de Ryder'ın dün gece bana anlattığı ilginç hikayeye katkıda bulunabilirsin. Sizi temin ederim, Wendy'nin aktardığı hikayeye aynı değil. Yani ya o bize yalan söyledi ya da sen ona Neverland'den ayrıldıktan sonra gerçekte neler olduğunu hiç anlatmadın."

Benden uzaklaştı. "Lanet olası Ryder lanet çenesini kapalı tutamıyor," diye mırıldandı, tamamen kızgındı. Bir süre orada durdu, sırtı bana dönüktü ve derin bir iç çekti.

"Eğer korsanları görmek istiyorsan, o zaman Lill'le iyi geçinmek ve bize daha fazla peri tozu vermesini sağlamak zorundayız." Sesi yenilmiş gibiydi ama ben zaferimden dolayı heyecanlanmıştım. Bana döndü ve kollarına atıldım, kollarımı ona ayı gibi sarılarak onu ürküttüm.

"Teşekkür ederim. Söz veriyorum, rahatsız etmeyeceğim."

"Can sıkıcı biri değilsin. Sadece korsanlar söz konusu olduğunda neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum. Sen benim korumam altındasın ve sana bir şey olmasına izin verirsem kendimi affetmem." Endişesi yüzünden okunuyordu.

"Benim" kelimesine kendimi kaptırdım. Peter Pan'in beni sahiplenmesi fikri içimde bir sevinç dalgası yarattı ve yüzümün kızarmasına neden oldu. Hissetmek için yanıp tutuştuğum şey ait olma, önemsenme ve korunma duygusuydu.

Belki de çok önemli bir yaşta, onların korumasına en çok ihtiyaç duyduğum bir zamanda ailemi kaybetmek beni yaralamıştı. Onların ölümü metaforik güvenlik ağını altımdan çekip almıştı ve o zamandan beri her an yere çakılmayı bekleyerek düşüyormuşum gibi hissediyordum.

Her kararı herhangi bir rehberlik olmadan vermek zorunda kalmıştım, eylemlerimin tüm sorumluluğunu kendi omuzlarıma almıştım. Ebeveynlerimin cenazelerini planlıyor, mal varlıklarını idare ediyor, Michaela bunu yapamayacak kadar hasta olduğunda ikimizi bir arada tutabilmek için kendi vesayet belgelerimi sunuyordum. O kadar yalnız bir yaşam sürüyordum ki, bu basit ifadesinin beni rahatlatması karşısında neredeyse ağlayacak gibi oldum.

CHAPTER IX

FAERIE DUST

W Diğer çocukları dışarıda, masa haline getirilmiş eski bir ağaç kütüğünün etrafında otururken buldu. Masanın üzerinde bir sürü meyve vardı, fındık ve tohumlar. Bazı yiyeceklerin tanıdık, bazılarının ise oldukça eşsiz, egzotik ve güzel olduğunu görebiliyordum.

"Günaydın, Gwen." Tripp beni görünce ayağa kalktı ve selamlamak için her iki yanağımı da öpmeye başladı.

"Eve sağ salim döndüğüne sevindim" dedim içtenlikle, onu sağ salim gördüğüm için gerçekten mutluydum.

"Oh, önemli bir şey değildi. Gel de bizimle kahvaltı yap. Size adanın sunabileceği en iyi şeyleri sunmak için elimizden geleni yaptık." "Harika görünüyor! Teşekkür ederim."

Meyvelerin kokusu ağız sulandırıcıydı. Eben ve Ryder'ın arasına oturdum ve önüme konan küçük ahşap tabağı doldurmaya başladım.

Eben bana doğru eğildi ve sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma fısıldadı, "Bu sabah çok lezzetli görünüyorsun." Nefesi boynumda sıcacıktı ve içime bir ürperti gönderdi.

"Size de günaydın." Dedim ve yanaklarımın kızardığını hissettim, çocukların alışmaya başladığı bir tepki olmalıydı.

"Peki bugün gündemde ne var Pan?" Ryder, daha önceki y zleşmelerinden kaynaklanan bir kızgınlık belirtisi olmadan sordu.

"Gwen bugün korsanları görmek istiyor. İlk olarak Eben, Lill'i bize biraz peri tozu vermesi için ikna etmeme yardım etmeni istiyorum, çünkü sen onun favorisisin."

Eben bunun üzerine gözlerini devirdi. "Benden ne yapmamı bekliyorsun bilmiyorum." "Gömleğini çıkar ve göğüs uçlarındaki halkalarla oyna, bu işe yarar.

o!" Ryder alay etti ve masadaki herkes güldü, kaşlarını  atmaya  alışan Eben hariç, ama onun yerine bir gülümseme attı.

"Göğüs ucu halkaların mı var? D n bunu nasıl kaçırdım?" Ben farkına varmadan kendi düşüncelerim ortaya  ıktı.

"Bu çok kolay, onları fark edemeyecek kadar onun sikine bakmakla meşguld n!" Ryder bir kahkaha attı ve şimdi kızarma sırası Eben'deydi.

Eben, Ryder'ın kafasına bir  z m tanesi fırlatırken, "Merak etme Gwen, onları sana daha sonra g stereceğimden emin olabilirsin," dedi. Eben'i rahatlamış ve şakalaşırken görmeyi seviyordum, d n aldığıım tipik düşünceli haliyle güzel bir tezat oluşturuyordu.

"Evet, Pan, beni de say. Gwen de bizimle geldiğı sürece," diye karşılık verdi Eben yüzünde sinsi bir sırıtışla.

Peter ona kaşlarını çattı. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer ben cehennemdeysen, o zaman hepimiz cehennemde olmalıyız. Ayrıca, Gwen etraftaysa, bunu kendi avantajıma kullanabilir ve Lill'in uslu durmasını sağlayabilirim."

"Bu Gwen'e bağlı." Peter bana baktı ve Eben'in planını kabul etmeden önce benim kararımı bekledi.

"Lill'le sorun yaşamanızın sebebi ben olduğuma göre, en azından bunu yapabilirim. O kadar da kötü olamaz, değil mi?" diye sordum. Çocukların hepsi tek kelime etmeden uzun bir süre bana baktı.

"Peki onları gerçekten görebilmek için onu nereye götürmeyi planlıyorsun?" Tripp konuyu değiştirmeye çalışarak hızla sordu.

"Gizemli Nehir'i    Peni Körfezi'ne g t rebileceğimizi düşünüyordum.

Jolly Roger'ı yerlilerin topraklarına kadar takip ettik ama Tiger Lilley biz onları uyardıktan sonra yollarını kesmeyi planlıyordu. Sanırım kaçacaklar ve yanaşmak için körfeze geri döneceklerdi." "Gwen, sen tam bir baş

belasisın! Varolmayan  lke'deki ikinci günün ve Ryder bana göz kırparken, "Korsanlarla uğraşmaya hiç niyetim yok," diye

haykırdı.

"Bugün hiçbir 'karışıklık' olmayacak. Gwen'i güvenli bir mesafeden bakması için götüreceğiz, hepsi bu. Dikkat çekmeyeceğiz, çatışmaya girmeyeceğiz. Herkes anladı mı?" Peter sertti ve herkes sessizdi. Ryder boğazını temizledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Peki işler ters giderse planımız ne?" Tripp sordu.

"İlk sorun işaretinde ayrılıyoruz. Ben Gwen'i alacağım ve siz üçünüzü işleri halletmeniz için bırakacağım ve burada tekrar buluşacağız."

"Gwen'i alıp korsanlarla savaşmanın tüm eğlencesini bize mi bırakacaksın?" Eben, Peter'ın planına inanmamış gibiydi.

"İşin içinde korsanlar varken onun yanından ayrılmayacağım. Bizimle olduğunu öğrendikleri an hedef haline gelecektir."

Planlarının ciddiyeti konusunda biraz endişelenmeye başladım. Sanırım çocukken masalları dinlediğimde, yarattıkları gerçek tehlikeye hiç inanmamıştım. Peter'ı beni onları görmeye getirmesi için köşeye sıkıştırdığım için neredeyse kendimi kötü hissediyordum ama çocukların beni güvende tutacağına inancım tamdı.

PETER VE EBEN beni köprü yolu boyunca kampın kenarındaki bir ağaca götürdüler. Ağaç süslü fenerlerle doluydu, her biri Kayıp Çocuklar'ın evini paylaşan birçok periden biri için bir evdi. Yaklaşık bir kuş kafesi büyüklüğünde, büyük, beyaz bir fenerin önünde durduk. Vitray pencereleri ve kenarlarında büyüyen çiçekli yasemin sarmaşıkları vardı.

"Lill, konuşabilir miyiz?" Peter seslendi. Fener camının arkasından hafif bir çan sesi duyabiliyordum.

"Hayır, onu henüz geri almadım. Hâlâ bahar temizliği yapılıyor."

Peter bıkkın görünüyordu ve fenerden zil sesleri yükselirken gözlerini devirdi. "Hadi ama. Mantıklı ol, Lill!"

"En azından dışarı çıkıp benimle yüz yüze konuşabilir misiniz? Eben'i de yanımda getirdim." Peter teklif etti, belli ki Eben'in varlığıyla ona yağ çekmeyi umuyordu. Bir anlık sessizlikten sonra, kapı yavaşça açıldığında ve onun mükemmel, minyon yüzü dışarı fırladığında fenerin paslı menteşelerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. Eben'i gördüğü anda sanki tüm vücudu kızardı ve ona nazıkçe gülümserken pembe bir ışıltı yaydı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Lill," diye karşılık verdi Eben. Kız ona doğru uçtu ve Eben de kızın konması için avucunu açtı.

"Benim de favorim olduğunu biliyorsun."

"Hayır, Gwen beni zerre kadar ilgilendirmiyor." Eben yarım bir sırıtışla bana baktı ve o kadar hızlı göz kırptı ki Lill fark etmedi bile.

"Yine de bize bir iyilik yapıp biraz daha peri tozu koyabilirsin."

Lill cevap vermeden önce bir süre ona ters ters baktı.

"Hayır, Gwen için değil! Gerçekten Lill, bence kendini biraz fazla kaptırıyorsun. Peter sana dün adanın bu tarafında Jolly Roger'ı gördüğümüzü söylemedi mi?"

Lill'in yüzü bir an için afallamış gibi göründü, sonra kaşları çatıldı. Eben'in avucunun etrafında tepinirken bu kez tüm vücudu kıpkırmızı oldu, zarif ayakkabılarından birini çıkarıp bir parıltı telaşıyla sertçe Eben'in eline fırlattı, bir yandan da bir dizi küfür olduğunu tahmin ettiğim şeyleri cınlattı. Hem Peter hem de Eben onun aşırı abartılı öfke nöbetine güldüler.

"Bana bağırma!" Peter karşı çıktı. "Daha dün öğrendik ve eğer Gwen yüzünden bu kadar telaşlanmasaydın, o zaman öğrenmiş olurdun."

"Evet, iyi, tamam. Peri Büyükleri'yle konuşacağım. Ama peri tozu konusunda bize yardım edecek misin?"

"Ne demek 'Bundan senin çıkarın ne? Peri Büyükleriyle konuşmamın yeterli olacağını sanıyordum?" Peter ona karşı en son sinirini kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Lill, o çok sevdiğin parlak altın doubloon'lardan birini sana geri getireceğime söz vermeme ne dersin? Tiddlywinks avizenle ne kadar harika görüneceğini bir düşün," diye teklif etti Eben.

Büyüleyici bir gülümsemeyle hemen canlandı ve başını şiddetle salladı. Belli ki bir pazarlık yapılmıştı.

"Tamam, tamam... ve seni 1 Mayıs festivaline de götüreceğim." diye hışımla kabul etti. Lill yanağına uçtu ve Peter'a geri uçup omzuna konmadan önce küçük bir öpücük kondurdu.

"Pixie Elders'ı güncellemem gerekiyor. Eben, Gwen'e biraz eşlik edebilir misin?" Peter sordu. Eben hemen cevap vermedi ve Lill onun omzunda konuşmaya başladı.

"Lill, yeter artık! İhtiyarları bilgilendirmem için ısrar ettiğinden beri Gwen'e eşlik edecek birine ihtiyacım var," diye karşılık verdi Peter, yorumu her neyse ona sinirlenmişti. Belli ki Eben'in yakınında olmamı istemiyordu, hele ikimizin sabahı birlikte geçirmesine hiç izin vermiyordu. Peter'ın omzundaki tüneğinden ona ters ters baktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Eğer yapmak istediğin başka bir şey varsa Ryder ve Tripp'i ona eşlik etmeleri için çağırabilirim." Peter'ın sözleri bir seçimden çok bir meydan okuma gibiydi.

"Hayır, ben hallederim Pan. Yapman gerekeni yap." Sesinde bir miktar kızgınlık sezebiliyordum.

"Gwen, bu senin için uygun mu? Bana ihtiyacın olursa seni yalnız bırakmak istemem," diye sordu Peter, cevabımı beklerken tüm dikkatini bana vermişti.

Daha önce beni gerçekten dinlemişti. Dün gece beni yalnız bıraktığı için üzgün olduğumu biliyordu ve şimdi tekrar gitmeden önce bunu bana iletliyordu. Ve eğer istersem benimle kalacağını umuyordum. Tüm sağduyuma rağmen bu çocuğa biraz daha fazla aşık oldum. Kontrol edemediğim duygularıma lanet olsun, başımı ne belaya sokacaklardı?

"Eben'le aram iyi. Sen git, ilgilenmen gereken sorumlulukların olduğunu biliyorum." Bana bilmiş bir gülümseme verdi ve dönüp beni Eben'le yalnız bırakmadan önce dudaklarıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu.

CHAPTER X

TARGET PRACTICE

E Ben gözle görülür bir şekilde rahatsız görünüyordu ve benimle ne yapacağından emin değildi. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir sessizlik içinde öylece durduk. Eben.

Benimle göz teması kurabiliyor, ellerini gelişigüzel saçlarında gezdiriyor, derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

"Peki, bu sabah bir planın var mıydı?" Bir çeşit sohbet başlatmaya çalışarak gelişigüzel sordum. Onu daha yakından tanımanın bir yolunu bulmak, tabiri caizse sert dış görünüşünü kırmak istediğimi biliyordum ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Burası Varolmayan Ülke, o yüzden plan yapacak pek bir şey yok. Ama antrenman sahasına gidip yeni aldığım baltayla nişan alma konusunda çalışmayı düşünüyordum. Tabii bu bir bayanın yapmak isteyeceği bir şey değil, o yüzden bilemiyorum. Senin bir fikrin var mı?" Biraz saçmaladığını söyleyebilirdim ve bunu çok sevimli buldum.

"Az önce benden bir hanımefendi olarak mı bahsettin?"

"Şey... ben... uh," diye biraz daha kekeledi ve ben güldüm.

"Sizin bir beyefendi olduğunuz kadar ben de bir hanımefendiyim." Sanki yorumlarımla onu hazırlıksız yakalamışım gibi yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

"Neden beni de antrenman sahasına götürmüyorsun? Kulağa ilginç geliyor."

"Gerçekten mi? Emin misin? Seni Never Cliffs'e falan götürebilir miyim? Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Hmm, eğlence... Son zamanlarda pek fazla eğlenemedim. Çalışıyorum, okula gidiyorum ve kız kardeşime bakıyorum. Hayatımda başka pek bir şeye yer yok." Kahretsin, kendi sözlerimi düşünürken hayatım kulağa kesinlikle acınası geliyordu. Kendi hayatımın sıradan ayrıntılarını bir kenara bırakıp ona odaklanmanın daha iyi olabileceğine karar verdim. "Never Cliffs kulağa cazip geliyor ve bir sonraki randevumuzda beni oraya götürmeni kesinlikle bekliyorum, ama bu sefer beni antrenman sahalarına götürmeni çok isterim."

"Randevu mu?"

"Evet! Şimdi gel bakalım. O baltayla ne kadar çılgın yeteneklere sahip olduğunu görmek istiyorum," dedim şakacı bir şekilde, elimi kolunun kıvrımına sıkıştırırken.

UYGULAMA ALANI daha çok ana kampın hemen dışındaki ormanda bir açıklıktı. Çayır çok güzeldi. Uzun, tohumlu otlar yeşil ve altının farklı tonlarında rüzgarda uçuşuyordu.

"Şurası antrenman sahası." Eben bir ucunda çimenlerin oyulduğu toprak bir meydanı işaret etti, "Ve şurası da," çayırın diğer ucunu gösterdi, "atış talimi yaptığımız yer."

Antrenman ringinin karşısında hedeflerle boyanmış bir sıra ağaç vardı. Eben beni açıklığın ortasındaki yedi ağaç kütüğünden oluşan bir çembere götürdü. Kütüklerden birinin üzerine çıktı ve aşağıda gizlenmiş bir kapağı ortaya çıkardı.

Bana işaret etti. "Burası eski Kayıp Çocuklar'ın evi. Peter perilerle birlikte ağaçların arasına taşındıktan sonra bir silah mahzenine dönüştürüldü."

Eben'in kaldırdığı ambar kapısının altında karanlık bir delik bulmak için aşağıya baktım.

"Yani oraya gitmemi mi istiyorsun?" Biraz şüpheci bir tavırla sordum.

"Ben önden gideceğim, sen de takip edebilirsin." Ben daha fazla soru soramadan deliğe girdi ve gözden kayboldu.

"Hadi, Gwen. Sadece aşağı kay. Sana göstermek istediğim bir şey var." Eben'in sesi bana doğru yankılandı. Kendime bu geziyi kabul ettiğimi hatırlatmak zorunda kaldım ve küçük, kara deliğe adım atıp bir yeraltı kaydırağından aşağı kaydım. Büyük bir mağaranın içine kırımın üzerine düştüm. Eben duvar apliklerini alevle yakıyor, odaya bir parıltı getiriyor ve aklınıza gelebilecek tüm ortaçağ silahlarıyla dolu raf sıralarını aydınlatıyordu. Kılıçlar, hançerler, asalar, antika tarzda tabancalar, yaylar ve oklar. Arbalet bile raflarda sıralanmıştı. Odanın içinde yavaşça yürüdüm ve tüm silahlara baktım.

"Demek burası Peter ve Wendy'nin Kayıp Çocuklar'la birlikte yaşadığı yer," dedim hayranlıkla. Burada olmak gerçeküstü görünüyordu, Wendy'nin benim birkaç kez büyük büyükannem olduğunu bilmek daha da gerçeküstü. Duvardaki eski bir oymaya rastladım, P.P + W.D. ve parmaklarımı yıpranmış çizgiler boyunca gezdirdim.

Eben, "Pan'a göre hayatının en güzel zamanlarından biriydi," dedi. "Wendy'de onu değiştiren bir şey vardı."

İnsan kendi atalarını, özellikle de yıllar önce ölmüş olanları kıskanabilir miydi? Baş harflerinin P.P. + G.C. olmasını diledim ve bu düşünceyle kendimi tamamen çocuksu hissettim.

"Acaba ben de ona benziyor muyum?" Yüksek sesle düşündüm. Eben omzunun üzerinden bana baktı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Şey, onunla hiç tanışmadım. Ayrıca Pan'ı daha önce hiç bu şekilde davranırken görmemiştım, sanırım bu da var."

"Peki bu hangi yol?" Merakımı yenemeyerek sordum.

"Bunu nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum, sadece farklı. Belki korumacı ve... korkmuş?" İfadenin son kısmındaki vurgu, sanki varsayımına tam olarak güvenmiyormuş gibi, bir gözlemden çok bir soru gibi görünmesine neden oldu. "Pan'ı daha önce hiç korkmuş görmedim, bu yüzden emin olamıyorum, ama seninle ilgili bir şey onu aşırı korumacı bir pislik yapıyor, bu yüzden sadece bir şeyden korktuğunu varsayabilirim."

Bu kadar dikkatli olmasına şaşırmıştım. Genelde ilgisiz görünürdü, ama bunun sadece herkes için takındığı bir tavır olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Gel de şunlara bir bak, Gwen."

Eben beni odanın ortasındaki bir masaya doğru yönlendirdi. Bir bezi yere serdi ve dört zarif bıçağı ortaya çıkarmak için açtı. Her biri avuç içim büyüklüğündeydi ve sivri bir noktaya doğru inceliyordu. Bıçaklar, meşalelerin ışığında parıltıyor gibi görünen bir damara sahip olan ayrıntılı bir parşömenle kazınmıştı. Saplar altta opalesan bir taşla işlenmiş bir halkaya doğru sivriliyordu. Aynı anda hem vahşi hem de güzeldiler.

"Bunlar, özünde peri tozu damarı bulunan fırlatma bıçaklarıdır. Normal bir bıçaktan daha uzağa ve daha doğru uçarlar. Senin için iyi olabileceklerini düşündüm, bilirsin, ihtiyacın olursa diye. İstersen sana nasıl kullanacağını gösterebilirim."

Parmaklarımı bıçakların soğuk metalinde gezdirdim, "Bunlar çok güzel. Evet, bana bunları kullanmayı öğretirsen çok sevinirim." Teklifi için minnettar olarak ona gülümsedim.

"Onlara ihtiyacın olacağını hiç sanmıyorum. Yani, bizim yanıımızdayken ihtiyacın olan tek koruma biziz, ama eğer bizimle olmadığın bir zaman olursa..." Koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda cümlesini tamamlamadı. Benim Varolmayan Ülke'den, yani onlardan ayrılma fikrim onu rahatsız ediyor muydu?

Gözleri karanlık odada simsiyahtı ve alevlerin yansımasının gözlerinde dans ettiğini görebiliyordum. Sanki gözleri doğrudan içimi görüyor, dış görünüşümden daha fazlasını içine alıyordu. Bu hem yoğun hem de sinir bozucuydu ve kendimi geri çekilip dikkatimi dağıtmak için hançerlere bakarken buldum.

"Kendi başıma hayatta kalmaya alışkınım, yani bu yeni bir şey değil. Benim dünyamda hayatta kalmanın sizinkinden biraz farklı olduğunu hissediyorum. Ama yeni bir beceri seti eklediğim için mutluyum. Her şey yardımcı olur."

Aklım Jamie'ye ve kulüpte işlerin nasıl kontrolden çıktığına kaydı. Yalnız olsaydık işleri ne kadar ileri götüreceğini merak ettim ve ürperdim. Sanırım gerçekten de kendimi korumanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ve Eben'in bana öğretmeyi kabul etmesine yeniden şükran duydum.

"Sizin dünyanızda sizi koruyacak bir erkek yok mu?"

"Hayır." Sözcük niyetlendiğimden daha güçlü çıktı. Yere baktım ve Jamie'nin beni tuttuğu yerden bileğimde kalan hafif morluğun izini sürdüm. Garip bir şekilde, karşılaşmamızın üzerinden sadece bir gün geçmişti ve dün koyu mor olan morluklar şimdi neredeyse tamamen solmuştu.

"Hayır, kimsem yok. Sadece ben ve kız kardeşim varız. Ama o çok zayıf, onu korumam için bana ihtiyacı var," diye itiraf ettim.

Kendi sorunlarım hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Son birkaç yıldır işlerin ne kadar kötü gittiğini kelimelere dökmek sadece kendi durumumu daha fazla kontrol edemediğimi hissetmeme neden oluyordu. Kimsenin acımasını istemediğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile, yoksa onlara açılmanın beni daha savunmasız hale getirdiği gerçeği miydi? Ama her nasılsa bugün açılmamı sağlayan kişi Eben'di, tam tersi değil. Eben sadece başını salladı ve beni zorlamadığı için mutluydum. Zihnim şu anda duygularla doluydu ve bu duyguları henüz çocuklardan herhangi biriyle paylaşmaya hazır değildim.

Eben beni ağaç kütüklerinden birine oyulmuş bir merdivenden yukarı çıkardı ve hedef şeritlerine getirdi. Elime bir bıçak verdi ve tam arkamda durdu. Vücudunun sırtıma bastırıldığını hissedebiliyordum.

Ayağını benimkinin arasına koydu ve onları birbirinden ayırdı. "Bacaklarını kalça mesafesinde tut, sol bacağın önde olsun. Aramızda iyi bir mesafe var, o yüzden sapından tut. Ancak yakın mesafedeyken, o kadar fazla dönüşe ihtiyaç duymayacağın için bıçağından tut." Açıklarken sözleri yumuşak ve sabırlıydı.

Ama o kadar yakındı ki, sıcak nefesi boynumdaydı ve konsantre olmakta zorlanıyordum. Parmakları kolumda gezindi ve eliyle bileğimi hafifçe kavradı, kolumu başımın üzerine kaldırdı, kalbimin hızlanmasına ve yanaklarıma sıcak bir kızarıklığın yayılmasına neden oldu.

"Kolunu öne doğru getirdiğinde, dirseğini düzeltmeden hemen önce bıçağı bırak." Sesi alçak ve boğuktu ve vücutlarımızın temas ettiği her yerin son derece farkındaydım. Atış taliminin bu kadar... seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

Sonra eli bileğimi bıraktı, parmakları kolumdan aşağıya inip kalçamda durdu.

"Tamam, şimdi bacağın nereye gitmesini istediğini düşün ve fırlat."

Kafamı boşaltmak için derin bir nefes almak zorunda kaldım ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Topraksı, deri kokusunda bir miktar vanilya vardı ve duyularımı gıdıklıyordu.

Bir nefes daha aldım, bu sefer ağzımdan, düşüncelerimi dizginlemek için elimden geleni yaptım. Zihnimi boşaltmak için başımı salladım ve önümüzdeki hedefe konsantre olmaya çalıştım, bıçağı fırlatırken hedefe isabet ettiğini hayal ettim. Bıçak hedefine ulaştığında yankılanan bir sesle ödüllendirildim. Sadece ağacı vurmakla kalmadı, aynı zamanda tam olarak hedef tahtasının ortasında hayal ettiğim yerdeydi.

"Bu atışı yaptığımı inanamıyorum!" Nefes nefese kaldım, şaşırmıştım, sesimdeki heyecanı tutamıyordum.

"Doğuştan yeteneklisin. Sanırım bunlar senin için iyi bir seçim oldu." Arkamı döndüğümde Eben'in bir kulaktan diğerine sırttığını gördüm. "Onlar sende kalabilir."

"Hayır, onları saklayamam. Benim için çok güzeller."

"Onları almanı istiyorum. Bunu sana hediyem olarak kabul et." Tekrar bana baktı, gözleri derin ve araştırıcıydı, sanki sadece gözlerime, ruhuma bakarak sırlarımı çözebilirmiş gibi.

"Dün beni neden öptün?" Sorduğu soru beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Ben... Bilmiyorum," diye itiraf ettim, sözcüklerimin arasında kekeleyerek. "Özür dilerim. Ne düşündüğümünden emin değilim. Varolmayan Ülke beni biraz karakterimin dışına çıkardı. Az önce oradaydın, yağmurun altındaydın ve çok... iyi görünüyordun ve ben..." sözlerim yarıda kaldı.

Peter'in mağarada beni reddetmesinden sonra yaşadığım hayal kırıklığını hafifletmek için bunu yaptığımı ona itiraf edemezdim. Eben'e ilgi duymadığımdan değil. Onun etrafında ne kadar çok olursam, çekimim o kadar güçleniyordu. Ve o öpücük, o öpücük ona olan hislerimi daha da güçlendirmişti. Beni böylesine tutkuyla öpmesi beni daha fazlası için aç bırakmıştı ve o anda kendimi inanılmaz derecede güvensiz hissediyordum. Başka bir reddedilmeyi kaldıramayacağımı biliyordum ve mideme gergin bir huzursuzluk çöktü. Öpücük hakkında ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Neverland'in bunu yapmanın bir yolu var." Yere bakıp ayaklarını sürüyerek yürürken sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Merak ettiğin buysa, pişman değilim," diye ekledim çabucak. Bundan zevk almadığımı düşünmesini istemiyordum.

"Pan'a söyledin mi?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Bu konuyu açmak için doğru zamanı bulamadım." "Söz konusu Pan olduğunda aşırı korumacı olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sen?"

Başımı salladım.

"Sizi paylaşmak isteyip istemeyeceğinden emin değilim."

Beni paylaşmak mı? Neden bilmiyorum ama beni paylaşmaları fikri beni hiç beklemediğim bir şekilde büyüledi ve kalbim biraz tekledi.

"Peter kiminle birlikte olacağıma karar veremez. Zaten bir önemi de yok, benimle ilgilenmiyor."

Bana bir kaşını kaldırdı ve kıkırdadı. "Eğer gerçekten düşündüğün buysa. Ama ona öpücükten bahsetmelisin. Eğer saklamaya çalışırsan böyle şeyler en kötü zamanda ortaya çıkabilir."

Peter'ın bu sabah Ryder ve bana verdiği tepkiyi düşünerek biraz kaşlarımı çattım. Eben'le öpüştüğümüzü ona anlatmaya pek hevesli değildim.

"Peter'la nasıl tanıştınız?" diye sordum. Her nasılsa Eben beni onun hakkında daha fazla bilgi edinme çabalarımından tamamen saptırmıştı ve ben de bu fırsatı tekrar yola koyulmak için değerlendirdim.

"Diğerlerinin aksine ben Pan'ı aramaya gittim. Hikayeleri duymuştum ve Varolmayan Ülke'ye kaçmak istiyordum."

Hikayesi bana garip geldi. Varolmayan Ülke'ye geri götürmek istediği Kayıp Çocuklar'ı aramaya çıkan Peter'dı. Daha önce onu arayan birini hiç duymamıştım. Wendy bile bahar temizliği için Varolmayan Ülke'ye dönmek için Peter'ın kapisine boyun eğmişti.

"Bunun mümkün olduğunu bile fark etmemiştim. Onu nasıl buldun?"

"Pan sana söylemedi mi? İnanç ve güven gerektirir." Bana gülümsüyordu.

O zaman biraz şaka yaptığı belliydi ve ben de ona gözlerimi devirmekten kendimi a l a m a d ı m . Cevaplarında bu kadar şifreli olmak zorunda mıydı?

"Peki neden onu aramaya gittin?" Sorumun yönünü değiştirerek sordum. Ama o sessiz kaldı, beni değerlendirmek için zaman ayırırken gözleri ağır ağır kapanıyordu. Sorumu mu düşünüyordu yoksa bana ne kadar cevap vereceğine mi karar veriyordu anlayamadım.

"Bence sen de en az bizim kadar biliyorsun ki senin dünyanın acımasız bir dünya olabilir. Bunu henüz anlayamadınız mı?"

"Neyi anladın?"

"Varolmayan Ülke'de aradığın şey." Kendi sorularımı bana çevirmek gibi kusursuz bir yöntemi vardı ve bir şekilde cevap vermek zorunda hissettim.

"Emin değilim. Gerçeklikten bir kopuş belki... ama her neyse, umarım onu bulduğumda anlayacağım," diye iç geçirdim. "Varolmayan Ülke'de aradığın şeyi buldun mu?"

"Belki." Tek kelimelik cevabı zihnimde tam olarak ne demek istediğini düşündürürken bana gülümsedi.

SABAH ÇABUK GEÇTİ. Eben, fırlatma bıçaklarıyla formum ve tekniğim üzerinde çalışmama yardımcı oldu. Ayrıca onun kendi silahlarıyla becerilerini sergilemesini izlemekten de büyük keyif aldım. Gün ısınmaya başladığında tişörtünü bile çıkardı. Kollarında görünen dövmeler göğsünü ve sırtını kaplayacak şekilde devam ediyordu. Delinmiş meme uçlarının hemen üzerinde kıvrılan büyük boynuzları olan gri bir koç kafatası göğsünün en önemli parçasıydı. Daha önce hiç bu kadar detaylı ve özenli dövmeler görmemiştim. Çok güzellerdi, ama erkeksi, çok seksi bir şekilde.

Silahlarını ölümcül bir hassasiyetle kullanırdı. Yetenekleri etkileyici ve son derece ölümcüldü. Onunla ve diğer çocuklarla birlikteyken endişelenmem gereken hiçbir şey olmadığını söylerken haklıydı - en azından fiziksel olarak. Ama onların yanıdayken duygularım hakkında endişelenmeye başlamam gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

"İşte buradasın, Hen! Senin o güzel yüzünü özlemiştim." Ryder ve Tripp antrenman sahasına girdiklerinde gülümsemekten kendimi alamadım. Onları gördüğüm için heyecanlandığımı gizleyemiyordum. Sanırım ben de onları özlemiştim.

Ryder'a Eben'in bana verdiği bıçaklardan birini göstererek, "Eben bana bu fırlatma bıçaklarını nasıl kullanacağımı gösteriyor," dedim.

"Gerçekten mi? Neyin varmış bir bakayım," diye cesaretlendirdi Ryder.

Diğerlerinin yanında Eben'in yanında olduğumdan biraz daha bilinçliydim ama öğretmenimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Oğullarımın önünde performans gösteremezsem, gerçekten önemli olduğunda onları nasıl kullanabilirdim? Oğullarım... Onları ilk kez 'oğullarım' olarak düşünmüştüm. Kahretsin, Neverland denen tavşan deliğinden aşağı düşüyordum.

Eben'in bana öğrettiği her şeyi hatırlayarak duruşumu aldım ve onları birbiri ardına uçurdum. Hepsi tam isabet etmedi ama hepsi hedefin tam ortasına düştü. Gülümseyerek döndüğümde Ryder'ın elini kalbinin üzerine koyduğunu gördüm.

"Kahretsin, bu çok ateşliydi! Sanki kalbime bir bıçak sapladın. Sanırım sana biraz daha aşık oldum!"

Yorumuna gülüp geçtim. Sadece şaka yapıyordu, değil mi? "Gwen, seni bulmaya ve Pan'ın bir süre geciktiğini haber vermeye geldik. biraz. Pixie Elders ile görüşmesi beklediğinden daha uzun sürüyor ve sizi bilgilendirmemizi istedi," dedi Tripp.

Ruh halimin biraz düştüğünü hissettim. Peter çok talep görüyordu ve birlikte geçirdiğimiz zamandan hoşlandığımdan daha fazla uzaklaşmıştı. Bencil olamayacağımı biliyordum. Benim burada olmam onun sorumluluklarından kaçabileceği anlamına gelmiyordu. O zaman Varolmayan Ülke'de ne kadar zamanım olduğunu merak ettim. Her biriyle mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek için ani bir aciliyet hissettim. Sınırlı zamanınız olduğunu bilmek, sizi anı yaşamaya ve birlikte geçirdiğiniz her dakikanın değerini bilmeye motive etmek gibisi yoktu.

Kız kardeşim her zaman böyle mi hissediyordu? Kız kardeşim, kız kardeşim... Adı neydi? Aman Tanrım! Durup düşüncelerimi gerçekten araştırmak zorunda kaldım.

Michaela!

Bunu nasıl unutabilirim? Başımı salladım, sanki temizlemeye çalışıyormuş gibi. Bu deneyime, bu çocuklara kendimi o kadar kaptırmış olmalıydım ki, bir anlık bir dalgınlık yaşamıştım. Bu yüzden olmalı. Bana verdiği meşe palamudu madalyonunu kavradım ve avucumun içinde sıktım, sanki beni gerçekliğe geri döndürmek için ihtiyacım olan şey buymuş gibi, neden olduğu hafif acının tadını çıkardım.

Muazzam bir suçluluk dalgası üzerime çöktü. Burada, Varolmayan Ülke'nin cennetinde, Mic muhtemelen nereye kaybolduğum konusunda çok endişeliyken, tüm doğru şeyleri söyleyen muhteşem erkekler tarafından baştan çıkarılıyor ve onlara kur yapıyordum. Keşke onu arayabilseydim ya da mesaj atabilseydim, iyi olduğumu bilseydi, belki o zaman bu kadar kötü hissetmezdim.

Bu savaşan duygulardan nefret ediyordum, sadece onları görmezden gelmek ve kendim için, şimdi ve burada yaşamak istiyordum. Bu şimdiye kadar düşündüğüm en bencilce şey değilse ne olayım. Yarını ve onun neler getirebileceğini ya da oraya vardığımda nasıl hissedeceğimi düşünmek istemiyordum. Kendine sadece bir şey ver, diye düşündüm. Neverland ile işim bittiğinde, Michaela'nın da beni terk etmeyeceği umuduna tutunarak, hayatım olan iç karartıcı arafıma geri dönecektim. Ve bunu hiç şikâyet etmeden yapacaktım, eğer sadece buna sahip olabilirim.

Tokayı açtım ve küçük madalyonu açtım, parmağımı ikimizin minyatür fotoğrafının üzerinde hafifçe gezdirdim. Yazı gözüme çarptı: "*Ölmek çok büyük bir macera olacak.* Gülümsedim ve kendi kendime kıkırdadım. Sanki sözleri Perde'nin ötesinden gelip bana duymam gereken mesajı veriyordu.

"Her şey yolunda mı, Gwen?" Tripp sordu. Duygularımı yüzümden belli etmek gibi kötü bir alışkanlığım vardı.

"Ben iyiyim, gerçekten. Belki de sadece biraz ara vermem gerekiyordur." Bir dakika boyunca şakaklarımı ovuştururken onayladım.

"Bizi biraz antrenman ringinde izlemek ister misin?" Ryder teklif etti. "Sanırım bütün gün dikkatini çaldığı için Eben'in kışını tekmelemeliyim! Ne dersin Eben? Var mısın?" Ryder yüzündeki sinsi sırıtişla alay etti.

"Hepiniz konuşuyorsunuz kardeşim, ama ben varım."

Tripp ve ben antrenman ringinin yanındaki çim alana yerleştik. Ryder da hemen Eben'e katılarak tişörtünü çıkardı. Sıkı, yarı çıplak vücutlarının görüntüsü yetmezmiş gibi, dövüşmeye başladıklarında ter içinde parlıyorlardı. İçimde doyurulmak için çığlık atan bir zonklama hissettim. İki çocuk da kendini tutamadı. Bu sadece alıştırma değildi, gerçek yumruklar ve tekmeler atıyorlardı. Zorlandıkları için homurdandıklarını duyabiliyordum. Eben özellikle iyi bir darbe indirdikten sonra Ryder'ın dudaklarında biraz kan olduğunu bile fark ettim. Ama Ryder yumruklarındaki kanı silmeden önce hınzırca gülümsedi ve sonra çabalarını yeniledi. Bu neden bu kadar seksiydi?

"Şimdiye kadar burada geçirdiğin zamandan keyif aldın mı?" Tripp, diğer ikisinin sergilediği performanstan dikkatimi dağıtarak sordu.

Onun yakınlığı içimde yanmaya devam eden arzuyu körüklemekten başka bir işe yaramadı. Çok çekiciydi, koyu kahverengi saçlarından küçük bir tutam alnına düşmüştü ve saçları mükemmel bir şekilde dağınık ve seksi görünüyordu. Zeytin tonundaki teni güneşte geçirdiği günlerin etkisiyle koyu bronz bir renk almıştı. Bakışlarım dolgun dudaklarına yerleştiğinde, zihnim dudaklarının benim dudaklarımda ne kadar yumuşak ve sıcak hissedileceğini düşünürken kendi dudaklarımı ısırdım. O anda onu öpme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Neverland senin de hormonlarını mı bozdu? Bunun mümkün olup olmadığından emin değildim ama daha önce hiç bu kadar muhtaç hissetmemiştim.

"Evet, sanırım olması gerekenden daha fazla keyif alıyorum."

"Eğlenmeyi hak etmiyor musun?" Soru açıldı ve biraz kişisel gibi geldi, bu da anında gardımı yükseltti.

"Demek istediğim, burada Varolmayan Ülke'nin sunduğu her şeyin tadını çıkarırken, evdeki sorumluluklarımı görmezden gelmek... belki de haksızlık gibi görünüyor."

"Sorumluluklar derken, kız kardeşine bakmaktan mı bahsediyorsun?" Sanki meraklı sorular sormuyormuş gibi rahatça sordu.

İnsanların beni tanımak, hatta gerçekten tanımak için zaman ayırmasına alışık değildim. Bu hem canlandırıcı hem de korkutucuydu. Kız kardeşime bakan ve evi çekip çeviren yaşlı bir hizmetçi kıza dönüştüğümü fark ettiğinde benimle hâlâ ilgilenecek miydi? Annemle babamın ölümünden bu yana geçen birkaç yıl içinde olgunluk seviyem şımarık bir genç kızdan yaşlı bir kadına dönüşmüştü.

"Evet," diye itiraf ettim. "Elinde kalan tek şey benim ve hastalığı ona zarar veriyor. Bana ihtiyacı var." Benimle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı.

"Çok asilsin, ama bu süreçte kendini kaybetmediğinden emin ol. Bahse girerim kız kardeşin bunu istemezdi ve ben de sana bunun olmasını istemeyecek kadar bağlandım."

Nutkum tutulmuştu. İfadesine nereden başlayacağımı bilemiyordum. Mic'i çok doğru bir şekilde tanımladığı kısımdan mı yoksa bana bağlı olduğunu açıkça belirttiği kısımdan mı? Bu düşünce aklımı başımdan aldı ve kalbim biraz kekeledi. Bu çocuklar çok açık sözlülerdi. Söyledikleri her şey tam da duymam gereken zamanda duymam gereken şeylermiş gibi görünüyordu.

Söyledikleri şeylere gerçekten güvenebilir miydim? Onların etrafında olmak çok kolaydı. Kendimi özel ve aranan biri gibi hissettiriyorlardı. Ama söylediklerinde gerçekten ciddi miydiler? Duymak istediğimi düşündükleri her şeyi söyleyen tipik oyuncular olabilirler miydi? Ya da şu anki durumumda, derme çatma elbisemin altında - buraya geldiğimden beri lanet olası bir donum olmadan gittiğimi görüyordum.

Derin bir iç çektim. Hayatımdaki erkeklerin niyetlerini analiz etmek için çok fazla zaman harcamıştım ve bundan yorulmuştum. İlk düşüncelerime geri döndüm; bu çocuklarla sadece sınırlı bir süre için birlikte olacaktım ve eve döndüğümde bu sadece hoş bir anıdan ibaret olacaktı. Peki, son oyunlarının ne olduğuna bakmaksızın kendimi şımartmanın gerçekten ne zararı vardı? Bunun tehlikeli bir oyun olduğunu biliyordum. Onlara karşı bir şeyler hissetmek için kendime izin verirsem, nihayet ayrılma zamanı geldiğinde nasıl bir bedel ödeyecektim?

CHAPTER XI

TRUST OR FAITH

W Sonunda kampa döndüğümüzde güneş ufukta batmaya başlamıştı.

Korsanları gözetleme zamanının geçtiği açıktı.

Peter bizi bekliyordu, yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. Sarılı bir paketi tuttuğu ellerine bakıyordu.

"Selam, Peter!" Ona seslendim. Yüzünde böyle kasvetli bir ifade görmekten nefret ediyordum. Peri Büyükleri'yle onun tipik ukala tavrını bozacak bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Gwen, bugün için çok üzgünüm. Gerçekten korsanları görmeye gitmeyi planlamıştım. Pixie'ler çok sıkıcı olabiliyor," bunu yüzünde derin bir kaş çatmayla söyledi.

"Sorun değil, gerçekten. Eben ve çocuklarla harika bir gün geçirdim. Pixie Elders ile her şey nasıl gitti?" diye sordum. Peter diğerlerine bir an için ters ters baktı. Kendisi sorumluluklarından kaçarken, onların günü benimle geçirebilmelerini kıskanıyor muydu?

"Jolly Roger'ın Fae bölgesine girdiği haberi sadece kısa bir süre sürdü. Sonra 1 Mayıs kutlama planlarına dahil edildim. Yapmalıyım

Lill'in bizi ayrı tutmak için art niyetli olduğunu bilmeliydim." Peter yorgun ve öfkeli görünüyordu. Acaba o da birlikte geçirdiğimiz zamanın hızla elimizden kayıp gittiğini mi düşünüyordu?

"Al, sana bugünün telafisi için bir şey getirdim," dedi bana sarılı paketi sunarken. Paketi kapatan ipi çektim ve hediyeği açtığımda içinde düzgünce katlanmış bir kıyafet buldum.

"Giymek için kendine ait bir şey kullanabileceğini düşündüm. Seni benim kıyafetlerimle görmekten rahatsız olduğumdan değil ama yarın korsanlarla görüşeceksek bunun daha işlevsel olabileceğini düşündüm."

Şaşırmış bir halde ona baktım. Fırsat elimize geçtiğine göre beni korsanları görmeye götürme fikrini bir kenara iteceğini düşünmüştüm. İlk başta buna çok karşı çıkmıştı.

"O kadar şaşırmış görünme," diye kıkırdadı ve ukalalığının geri dönmeye başladığını görmek beni mutlu etti. "Seni alacağımı söylemiştim ve asla sözünden dönmem."

"Teşekkür ederim Peter. Çok düşüncelisin," diyerek her bir parçayı çıkarıp incelemeye başladığımda gülümsedim. Kıyafet ince keten kumaşlardan, yeşil ve altın rengi brokar kumaşlardan oluşuyordu ve hatta bir çift diz üstü deri çizme de içeriyordu.

"Bunlar çok güzel. Nereden aldın bunları?" Ben sordum.

"Varolmayan Ülke'de çoğunlukla terzi olan cüceler var. Onlardan senin için bir şeyler hazırlamalarını istedim," dedi basitçe. Hmm... cüceler ve periler. Varolmayan Ülke'nin fantastik doğasının bir sınırı olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Biraz yemek yiyip bu geceki şenliklere başlayabilmemiz için yalakalık yapmayı bitirdin mi?" Ryder sordu.

ÇOCUKLAR kampın ortasında büyük bir şenlik ateşi yakmışlardı. Görünüşe göre ateş arındırıcı ve iyileştirici olarak kabul ediliyordu. Ayrıca bahar temizliği şenliklerinin de ayrılmaz bir parçasıydı ve çocuklara göre 1 Mayıs kutlamalarına kadar her gece yakılacaktı. Uzun bir günün ardından hepimiz yerleştik ve kendimizi dostça bir sohbetin içinde bulduk.

"Pan, Gwen'i o bıçakları fırlatırken görmeliydin, doğuştan yetenekli. Gördüğüm en ateşli şeylerden biri olduğundan bahsetmiyorum bile." Ryder bana göz kırptı ve ben de Peter'ın yüzünün asık olduğunu fark ettim, antrenman sahalarında geçirdiğimiz zamanı kaçırdığımız için hâlâ sinirliydi.

"Her şeyi Eben'in uzmanlığına borçluyum," dedim Eben'e başımı sallayarak ve ona sıcak bir gülümseme vererek.

"Güven ya da İnanç oyununa hazır olan var mı?" Ryder beklentisini zar zor gizleyerek önerdi.

"Güven mi İnanç mı?" Yüzümde şaşkın bir ifadeyle sordum.

"Daha önce hiç Trust or Faith oynamadın mı?" Ryder şaşırarak sordu. "Oynadığımı söyleyemem, nasıl oynandığını açıklayabilir misin?"

"Güven ile başlıyorsunuz, bir soruya cevap vermeniz gerekiyor ve biz de sizin doğruyu söyleyeceğinize güveniyoruz. Eğer güven sorusunu yanıtlamayı reddederseniz, o zaman size tamamlayabileceğiniz bir görev vereceğimize inanmanız gereken bir inanç mücadelesine girmeniz gerekir." diye açıkladı Ryder.

"Doğruluk mu cesaret mi gibi mi?" diye sordum ve tüm çocuklar sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bana baktılar. "Sanırım Güven ya da İnanç bizim Doğruluk mu Cesaret mi'nin Neverland versiyonu, ama konsepti anladım."

"Peki, oynamak ister misin?" Tripp sordu, her zaman hangi durumda olursam olayım rahat olduğumdan emin olmaya çalışırdı.

Bir an düşündüm. Sorunlarımı açmaya pek hevesli değildim ama ne fark ederdi ki, eğer gerçek beni tanımak istiyorlarsa bunu sonsuza kadar saklayamazdım.

Bir gün onlarla bir barda karşılaşmak ya da benimle aynı üniversitede okuduklarını öğrenmek gibi bir endişem yoktu. Aslında bu iki ucu keskin bir kılıçtı. Yakında bir gün bu harika çocukları arkamda bırakmak zorunda kalacaktım ve muhtemelen onların benzerlerini kendi dünyamda bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Ama aynı zamanda onlara istediğim her şeyi anlatabilir ve Neverland'in tüm kusurlarımı, korkularımı ve sırlarımı saklayacağını bilerek ayrılabilirdim. Kendime ait bazı yakıcı sorularım olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile ve şimdi bunları sormak için mükemmel bir bahanem vardı.

"Tamam, ben varım. Ryder, sen önerdiğine göre ilk sen mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, önce misafirler ve hanımlar tabii ki. Kayıp Çocuklar olabiliriz ama hâlâ görgülü insanlarız," diye beni temin etti.

"Pekâlâ Peter, sorum sana," dedim hızlıca, artık oyunu başlatmaya hevesliydim. Bu ilginç olacaktı. Peter soruyu duyunca canlandı.

Adının sesini. Günümüzden döndüğümüzden beri şenlik ateşinin karşısında yuvarlanıp duruyordu. Az önce söylediklerimi anlamak için birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Kayıp Çocuklarınızla birlikte ayrıldıktan sonra Wendy'ye Hook'un dönüşünden neden bahsetmediniz?"

Tahmin yürütüyordum. Olanların bu olduğundan yüzde yüz emin değildim. Wendy hikâyeyi çocuklarına aktarmak için daha çok bir peri masalına benzetmiş olabilirdi. Peter bana ters ters baktı ve ben de doğru yolda olduğumu anladım. Kendimi kötü hissettim ve bir an için ona başka bir soru sormayı düşündüm ama cevap verip vermeyeceğini ya da inançtan vazgeçip geçmeyeceğini görmek için bekledim. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, kaşları çatıldı.

"Çünkü," diye homurdandı, "geri gelmek için ısrar ederlerdi." "Yani geri gelmelerini istemediniz?" Onun cevabı sadece Daha fazla soru.

"Sadece bir soru sorma hakkın var, Gwen." Peter yarım cevabından memnun bir şekilde sırtıttı ve şimdi ben eskisinden daha da şaşkın hissederek ters ters bakıyordum.

Şimdi güven sorusu sorma sırası Peter'daydı ve Ryder'a döndü. "Neden dün gece Gwen ile seks yapmadın? diğer Fae kızları?"

Peter, Ryder'ın önüne gelenle yatmasıyla ilgili o küçük ayrıntıyı açık bir alay olarak ekledi. Cevap vermesi için tüm gözler Ryder'a çevrildi ama ne fark ederdi ki? Sanki seks yapıp yapmamamız konusunda benim hiç söz hakkım yokmuş gibi. Ryder Peter'a sadece bir an süren tehditkâr bir bakış attı. Bu çocuğun kimseye kızgın kalabileceğini sanmıyorum.

"Beni yanlış anlama, ben de istedim. Tatlı kıcının sikime sürtünme şekli beni kaya gibi sertleştirdi." Durdu ve iç çekti, gözlerinde sanki birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlıyormuş gibi uzak bir bakış vardı. "Ama Gwen farklı. O sadece iyi vakit geçirmek için hızlı bir sikiş değil. *Eğer* benimle seks yapmaya karar verirse, bunun ikimiz için de bir anlamı olmasını isterim."

Ryder bana baktı, yüzünde tatlı bir ifade vardı ve ben eridim. Romantik zihnim onun sözlerine bayılıyordu ve libidom çoktan söz konusu seksi kabul etmişti. Peter bu yanıt karşısında homurdandı ama oyun devam etti.

"Gwen!" Ryder bir sonraki güven sorusu için bana seslendi ve ben donakaldım. Sorunun geleceğini biliyordum ama sorusunun ne olacağı konusunda anında endişelendim.

olabilir.

"En çok hangimizi seviyorsun?" diye sordu. Bunun cevaplanması imkânsız bir soru olduğunu biliyordum.

"Buna cevap veremem. Dürüst olmak gerekirse, hepinizden aynı şekilde hoşlanıyorum."

"Bu bir cevap değil! Eğer istediğin buysa, inanç meydan okumasını kabul etmelisin."

Diğer çocuklara baktım ve hepsi Ryder'ı onaylar şekilde başlarını salladılar. Bana hileli bir soru sormuştu - cevap veremeyeceğimi bildiği bir soru, beni bir inanç mücadelesine zorlamak için. Arsız herif!

"Tamam, o zaman benim inanç mücadelem ne?" Oldukça alaycı bir şekilde sordum.

Açıkçası kişisel bir şey sormadığı için memnundum.

"Henüz öpmediğin tüm Kayıp Çocukları öp."

Gerçekten de arsız bir piçti. Belli ki öpmediğim iki Kayıp Çocuk arasında kendisinin de yer alacağını biliyordu. Ama şimdi Peter'a, Eben'i öptüğümü, ona kendim özel olarak söyleme fırsatı bulamadan açıklamak zorundaydım. Elbette Eben bu tür şeylerin en uygunsuz zamanda ortaya çıkması konusunda haklı olmalıydı.

Eben'e kısa bir süre baktım, bana bakıyordu, çenesi dik parmaklarının üzerinde duruyordu, kaşları hafifçe kalkıktı, sanki bok gösterisinin başlamasını bekliyordu.

"Ne tür bir öpücükten bahsediyorsun, gagalamak gibi mi yoksa dil de içermesi gerekiyor mu?" Oyalamaya çalışarak sordum.

"Eben'i öptüğün gibi." Ryder söyledi. Peter'ın gözleri yüzünde bir şok ifadesiyle benimkilere dikildi ve ağzı hafifçe aralandı. Birkaç kez Eben ve benim aramda gidip geldi.

"Peter, sana söyleyecektim, sadece konuşacak vaktimiz olmadı." Ona neden açıklama yaptığımı bilmiyordum, ona hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyordum ama garip bir nedenden ötürü kendimi aldatmış gibi hissediyordum.

"Eben, ha?" Peter sadece başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Gözlerini ateşe dikmiş, çenesi gergin bir şekilde çalışıyordu.

"Devam et, Gwen. İnancını tamamlama zamanı." Peter soğuk bir şekilde söyledi. Ayağa kalktım. Peter'ın bunu benim için mahvetmesine izin vermeyecektim. Peter benimle bir şey istemediğini açıkça belirtmişti ve eğer hâlâ bu kararında kararsızsa, bu onun suçuydu. Diğer çocukları reddedemezdim. Her birine karşı bir şeyler hissettiğimi inkar edemezdim. Onları öpmek istiyordum; hepsini istiyordum.

Ryder'ın ateşin diğer tarafında oturduğu yere doğru yürüdüm. Bu onun meydan okumasıydı, bu yüzden başlamak için en iyi yerin orası olacağını tahmin ettim. Beni öpmek için bir oyuna başvurduğu için kendimi çok kötü hissediyordum. Tek yapması gereken bir hamle yapmaktı ve ben de bunu hevesle yerine getirecektim.

Elimi ona uzattım ve elimi tuttuğunda onu ayağa kalkmaya teşvik etmek için çektim. Tam boyuna doğru doğruldu, üzerimde yükseldi ve sıcak ellerini belime koyarken kendimi küçük hissetmeme neden oldu.

"Ryder," dedim sessizce, ellerimi yakışıklı yüzünün iki yanına koyarken. "İnanç olmasaydı da seni öperdim."

Onu kendime doğru çektim ve usulca öpüşmeye başladık. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. Karıncalanma hissinin vücudumdan aşağıya, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar indiğini hissettim. Eli sırtımdan yukarı kayd, saçlarımı avuçladı ve beni kendine çekti. Öpüşmeyi derinleştirmek için başımı hafifçe eğdim. Dilimi ağzına soktum ve birbirimizi keşfederken usulca inledi. Kalp atışlarımın kulaklarımda hızla çarptığını duyabiliyordum. Sanki tüm dünya yok olmuş ve sadece ikimiz kalmıştık.

Sonunda diğer çocuklardan birinin boğazını temizlediğini duyduğumda kendime geldim ve geri çekildim. Gözlerimi açtığımda Ryder'ı hâlâ nefessiz ve sanki dünyasını sarsmışım gibi yüzünde şaşkın bir ifadeyle buldum. O bakışı oraya benim koymuş olmama bayılmıştım.

"Kahretsin, Hen, bu..." Ryder cümlesini bitirmedi ama bir elini saçlarının arasından geçirdi ve ben de onun şaşkın haline güldüm.

"Lanet olsun Ry, bununla nasıl rekabet edebilirim ki?" Tripp araya girdi. Kafamı kaldırdığımda Tripp'in bana doğru geldiğini gördüm, uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyordu. Benim ona gelmemi beklemiyordu, hayır, beni almaya geliyordu. Ne olduğunu anlayamadan beni kaldırdı, bacaklarım beline dolanırken elleri kıçımı kavradı, kollarım boynunu sardı. Biraz şaşkın olma sırası bendeydi. Normalde çekingen ve kibar olan Tripp, açık sözlülüğüyle beni tamamen şaşırtmıştı.

"Bütün gün o dudağını ısırdın ve şimdi tatma sırası bende," dedi sesi boğuk bir şekilde.

Dudakları benimkilerin üzerindeydi, sertti. Tutkulu ve muhtaç hissettiriyordu. Hiç vakit kaybetmeden dili benimkini buldu ve sanki birbirimize aç kalmışız gibi öpüştük. Bir koluyla beni sıkıca kavradı ve sonra beni ateşin yanına sırtüstü yatırdı. Kendini üstüme yerleştirdi, öpüşmeyi hiç kesmedi. Bacağını göbeğime bastırdı ve ben de utanmadan

Zonklayan seksimi ona yasladım, ağzına doğru inledim. Elini çekti ve çekmeden önce yumuşak bir şekilde çenemde gezdirdi.

Sonrasında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Zihnim allak bullak olmuştu. Arka arkaya iki akıl almaz öpücük beni sersemletmişti. O anda kendi adımları bile hatırlayabileceğimi sanmıyordum. Bana gülümsedi ve biraz kıkırdadı.

"Nasıldı?" Bana o güzel gülümsemelerinden birini göstererek sordu. Ben de karşılığında gülünç bir gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bu... bu..." Tökezledim ve Tripp yine güldü.

"Suskunluğunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum."

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı, zihnim hâlâ hormonların etkisiyle bulanıktı.

Kendimi toparlamak için bir süre bekledikten sonra doğruldum ve Peter'a baktım, kızgın olmasını bekliyordum ama onun yerine... tahrik olmuş görünüyordu. Etrafımdaki diğer çocuklara baktım, hepsinin yüzünde benzer ifadeler vardı. Kendimi bir av gibi hissediyordum, etrafım aç kurtlar tarafından sarılmıştı. Bu bastırılmış arzuyu daha ne kadar bastırabileceğimden emin değildim. Serbest bırakılmaya ihtiyacım vardı ve çocuklarımdan bana bunu vermesinden başka bir şey istemiyordum.

Tripp bana, "Sıra sende," diye hatırlattı.

Kafamı temizlemek için sallamak zorunda kaldım. Ne soracağımı düşünmekte zorlanıyordum, oyuna başladığımızda sorularım olduğunu bilsem de. Ama bir türlü hatırlayamıyordum. Bu yüzden aklıma gelen ilk soruyu sordum.

"Eben, neden Lilleybell'in favorisisin?" Bunu neden sorduğumdan emin değildim. Peter bundan ilk bahsettiğinde aklıma takılmıştı. Daha ilk tanışmamızda onun üzerinde hak iddia ediyor gibiydi. Onu bu kadar sahiplenmesinin sebebi neydi? Ona sahip olduğu düşüncesi beklenmedik bir öfke dalgasına neden oldu. Ona sahip olacak biri varsa, o da bendim.

Hiçbir zaman kıskanç biri olmamıştım ama Lillybell varlığından bile haberdar olmadığım bir yanıma kıskırttı. Neverland sahip olduğum her duyguyu almış ve güçlendirmişti. Eben sorum karşısında bir an şaşırılmış görünüyordu.

"Oooh, ne güzel bir soru değil mi Eben!" Ryder küçük bir kahkaha attı. Eben beklediğimden daha uzun süre sessiz kaldı. Bunun kolay bir soru olmasını bekliyordum.

"Gerçeği ondan saklayacak mısın Eben?" Peter meydan okudu, öpüştüğümüzü öğrenmenin acısını hâlâ üzerinden atamamıştı. Eben o zaman iç çekti ve ben tamamen

cevap vermek yerine inancı kabul etmesini bekliyordum. Ancak tüm bu gelişmelerden sonra cevabın ne olduğunu kesinlikle merak ediyordum.

"Lill'in favorisi olmamın nedeni," diye tekrar durakladı, cevabını dikkatlice düşündü ve ben gerilmeye başladım. "Çünkü sıradan bir ilişkimiz var ve yattığı tüm Kayıp Çocuklar arasında onu en iyi benim becerdiğimi biliyor."

Cevabını duyduğumda çenem açık kaldıktan sonra kendime ağzımı kapatmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Bana söylemekte tereddüt ediyor gibiydi, ama 'Onu en iyi ben beceririm' dediğinde, bunu sanki gurur duyduğu bir şeymiş gibi inanarak söylemişti.

Burada sindirilmesi gereken çok şey vardı. Kayıp Çocuklar Lill ile seks mi yapmış? Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim bile! Yine de insan formundayken ne kadar çarpıcı olduğunu hatırladım ve bu fikrin aklıma bile gelmediğine inanamıyorum - o bir periydi, Tanrı aşkına. Ama o çok güzeldi ve ben çok vasattım. Kanatları olan sarışın bir bomba ile nasıl rekabet edebilirdim?

Peter'ın daha önce Ryder'ı Fae kızlarıyla yattığı için azarladığını hatırlıyordum ve o zaman bu beni rahatsız etmemişti. Ben bakire değildim ve onların da öyle olmasını beklemiyordum. Ama onun Lill'le birlikte olduğu fikri beni kıpkırmızı yapmıştı. Geldiğimden beri bana kaltaktan başka bir şey olmamıştı. Sanırım bu şimdi mantıklı geliyordu, çünkü onları ilk o almıştı. Ama lanet olsun, onlar artık benim çocuklarımdı ve onları paylaşmak istemiyordum.

"Pan," diye başladı Eben, güven sorusunu Peter'a yönelterek ve Lill'le ilgili itirafı üzerine yarışan zihnimi etkili bir şekilde dağıtarak. "Eğer Gwen bizi kabul ederse, onu geri kalanımızla paylaşmak ister misin?" Eben sordu ve kamptaki hava değişti. Kimse konuşmuyordu ve tek gürültü ateşin çıtırtısı ve patırtısıydı.

Etrafımdaki çocuklara baktım, hepsi de Peter'a beklenti içinde bakıyorlardı. Parlayan ateş ışığı ile gölgeli karanlığın zıtlığı yüz hatlarına uğursuz bir görünüm veriyordu. Havadaki gerginliği hissedebiliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Eben neden böyle tuhaf bir soru sormuştu? Ve neden hangi Kayıp Çocuk'la birlikte olacağım Peter'a bağlıydı?

Ama çocuklara baktıkça, aralarındaki dinamiğin daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemediğini fark ettim. Onlar arkadaştan öteydiler, kardeşiler, aileydiler. Günümüzün sıradan aile kavramlarından da değillerdi. Bu çocuklar her gün ölüm kalım durumlarında birbirlerinin arkasını kolluyorlardı. Sanırım onların nasıl bir aile olduğunu pek düşünmemiştim.

Aralarındaki bağ çok güçlü olmalı. Elbette her kardeşin yapacağı gibi didişiyorlardı ama sanırım aralarına bir kızın, benim girme ihtimalim, ele alınması gereken bir konuydu.

"Tabii ki gidip bunu sormak zorundaydın!" Peter'ın sözleri soğuk ve sertti ve kaşları çatılmıştı. "Onu buraya hepiniz sikediniz diye getirmedim. O Wendy'nin kızı. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorsunuz! O bundan daha iyi ve siz onu hak etmiyorsunuz!"

Nereden geldiği belli olmayan bir gök gürültüsü patladı. Bu sesle irkildim, akşam o ana kadar son derece huzurluydu ve şimdi işler kontrolden çıkıyor gibiydi. Varolmayan Ülke bile Peter'ın öfkesine karşılık veriyordu.

"Ve sen onu hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Eben, Peter'dan hiç geri adım atmadan karşılık verdi.

Şimdi ikisi de ayağa kalkmış, yumruklarını sıkmış, karşı karşıya gelmişlerdi. Ne yapacağımdan emin değildim ve güvence için çılgınca Tripp ve Ryder'a baktım. İkisi de bana bakmıyordu. Dikkatleri çarpışmak üzere olan iki çocuğa odaklanmıştı. Peter, Eben'in sorusu karşısında yüzünü buruşturdu.

"Seninle benim aramdaki fark, onun için yeterince iyi olmadığını biliyor olmam. Sırf kendi bencil zevkim için onu yönlendirmeyeceğim."

"Oh, yani şimdi benden daha mı iyisin? Senin için her zaman böyle değil mi Peter? Hepimizden daha iyi olduğunu düşünüyorsun."

"En azından yanımdan geçen her ateşli kıça sikimi sokmuyorum. O sadece kemerindeki bir başka çentik olurdu ve sonra onu ikinci bir düşünce olmadan geri göndermekten çok mutlu olurdu."

"Bu lanet bir yalan Pan ve sen de bunu biliyorsun!"

"Ne yani, onunla bir gün geçirdin ve şimdi ona karşı hislerin olduğunu mu düşünüyorsun? Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun Eben!" Peter kelimeleri tısladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Eben saldırdı ve Peter'ın çenesine sağlam bir sağ kroşe indirdi. Çıkan ses mide bulandırıcıydı ve sanırım küçük bir çığlık attım. Tripp hemen yanımdaydı ve biz manzarayı izlerken kolunu belime doladı.

Peter kendine geldi ve ikisi şimdi yumruk yumruğa dövüşüyorlardı, vücutları birbirinin etrafında dönüyordu, öğretilmiş ve dengeli. Peter'ın dudağı kanıyordu, Eben'in burnu kanıyordu. Dayanamıyordum, benim yüzümden birbirlerine zarar vermelerini görmekten nefret ediyordum. Bunu durdurmak zorundaydım.

"DURUN ARTIK!" Onlara bağırdım, kendi sesim bana yabancı geliyordu

- duygularla çiğ. Daha önce fark etmemiştim ama gözyaşları

Gözlerimin köşesi. Gerçekten ağlıyor muydum? O anda hangi duyguyu hissettiğimi bilmiyordum.

Çocukların ikisi de oldukları yerde durdular ve bana baktılar. Bana bakarken yüzlerindeki kızgınlık kayboldu. Yumruk yaptıkları kollarını yanlarına indirdiler ve çocukların nefes nefese kalmaları dışında her şey yeniden sessizleşti.

"Benim için kavga edemezsiniz! Beni öyle göstermeye çalıştığınız kadar erdemli bir hanımefendi değilim." Şimdi duygularım dışa vururken nefes nefese kalmıştım. "Ve kesinlikle Wendy değilim!" Bunu söylerken Peter'a ters ters baktım ve bakışları ayaklarına kayarken yüzü düştü. Bana bakamıyordu bile.

"Seçme hakkım var! Kimi istediğimi, nasıl hissettiğimi ve evet, kiminle sevişeceğimi ben seçerim. Beni koymaya çalıştığın bu kaideye ait değilim."

Tripp'in elini tuttum ve şenlik ateşinden uzaklaşmaya başladım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ama Tripp'in Varolmayan Ülke'de tek başıma dolaşmamam gerektiği yönündeki uyarısı aklıma geldi, özellikle de şimdi gece olmuşken. Tripp tek kelime etmeden yanıma geldi.

"Bana biraz izin verip uzaktan beni izleyebilir misin?" Umutsuzca sordum.

"Elbette, Gwen. Bak, orada olanlar için üzgünüm. Genelde sadece biz erkekler oluruz ve her zaman düzgün davranmayız. İşler kızııştığında, bunu yumruklarımızla halletmemiz alışılmadık bir durum değil. Mazeret üretmeye çalışmıyorum... ya da belki de çalışıyorum, ama en azından açıklamak istedim." Tripp çok samimiydi. Her zaman doğru şeyi yapmaya ya da söylemeye çalışmasını seviyordum.

"Biliyorum. Sadece burada hayatlarınıza müdahale ettiğim ve kardeşi kardeşle karşı karşıya getirdiğim düşüncesinden nefret ediyorum. Niyetim bu değildi. Hepinizi gerçekten önemsiyorum ve sadece kavga etmeniz sebebi olmak istemiyorum. Ben gerçekten buna değmem."

Tripp bunun üzerine homurdandı. "Kendini gerçekten net göremiyorsun, Gwen. Umarım bu, sen gitmeden önce değiştirebileceğim bir şeydir." Bunu söylerken saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve elini bırakmadan önce parmaklarını çenemde gezdirdi.

O zaman beni öpmesini istedim. Zihnimi tüm bu kafa karıştırıcı duygulardan arındırmasını ve yerine şehvetli bir arzu koymasını. En azından bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Ama o zaman beni terk etti, istediğim boşluğu verdi ve üzerime ani bir boşluk çöktü. Çocukların etrafında o kadar çok bulunmuştum ki yoklukları hissediliyordu ve kendimi çaresizce yalnız hissediyordum.

CHAPTER XII

INTENTIONS

W Tripp ve ben ateşe döndüğümüzde sadece Ryder kalmıştı. Cinlerle sohbet ederken bal likörü içiyordu ve gözleri cam gibi bir bakış. Onu görünce gülümsedim. Birkaç kadeh fazla içmişti ve kafası iyi gibi görünüyordu.

"Hen! Leydim! Geri döndüğüne ve o şerefsizlerin seni tamamen kaçırmasına izin vermediğine çok sevindim!" Elindeki bardağı havaya kaldırdı ve ayağa kalkarken içkisi eline sıçradı, ben de ona kıkırdadım.

"Size biraz bal likörü ikram edebilir miyim? Aslında oldukça iyidir, Fae'lerin özel bahar temizliği biralarından biridir."

"Şu anda kulağa kesinlikle mükemmel geliyor."

Bana bir fincan bal likörü uzattı ve ben de alkolün bana verebileceği rahatlamayı dört gözle bekleyerek hevesle kabul ettim. İlk yudumda baharatlı bir tat kuru boğazıma çarptı ve midemin çukurunda küçük bir ateş topuna dönüştü. Balın ağızda bıraktığı tatlı tat çok hoştu ve birkaç yudumdan sonra biraz başım döndü.

"Mmmm. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi! Teşekkürler Ryder."

Ateşin etrafında oturduk, sadece üçümüz ve ara sıra bal likörünün tadına bakmak için gelen peri. Akşamın önceki olayları unutulmaya başlamadan önce kendime birkaç kadeh içki ısmarladım.

"Artık yatsak iyi olacak. Sabah erkenden kalkıp korsanların peşine düşeceğiz," diye esnedi Tripp ve gerindi.

"Bu gece yine bir uyku arkadaşı ister misin?" Ryder sordu. Bir an ona baktım ve hemen ellerini kaldırdı, "Sadece uyuyan Hen, yemin ederim. Yemin ederim, umarım ölürüm! Çünkü bir şey yapmaya kalkarsam Pan beni gerçekten öldürür." Bana göz kırptı ve kelimeleri biraz geveledi, bu da onu daha sevimli hale getirdi ve ben de kıkırdadım. Ben de çok fazla içtiğimi biliyordum çünkü her şey beni kıkırdatıyordu.

"Peki ya Tripp? Onu tek başına uyumaya bırakamam." Alkolün etkisiyle kendimi oldukça cesur hissederek söyledim.

Ryder, "Pekâlâ Tripp, sağ tarafını ben alırım, sol tarafını da sen alabilirsin," diye kabul etti. "Ama sikişmek yok! Pan'ı duydunuz, taşaklarınızı alacak!" Hepimiz bu espriye güldük ve önceki olaylarla ilgili gerginliği azalttık.

"Tamam Gwen, sol tarafının üşümesine izin veremezdim. Bunun olmasına izin verirsem nasıl bir centilmen olurum?"

Ağaç evlere doğru ilerlerken üçümüz de gülünç bir şekilde güldük, karanlık ip köprülerden geçmek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık. Balkonlardan birinde yürürken bir şey elimi tuttu ve beni gölgelerin içine çekti. Peter olduğunu fark ettiğimde çığlık atmak üzereydim.

"Şşşt, Gwen, bağırma, sadece seninle bir dakika konuşmak istedim," dedi Peter kısık sesle.

Ryder ve Tripp'e doğru baktım. Duyma mesafesinin hemen dışında beni bekliyorlardı. Görünüşe göre, Peter'ın gölgelerde beni beklediğinin tamamen farkındaydılar. Peter beni alevli apliklerle aydınlatılmış bir oyuğa çekti. Işıқта yüzünü gördüğümde çenesinde bir morluk ve alt dudağında bir yarık fark ettim.

"Oh Peter, yüzüne bak! İyi misin?" Parmaklarımı nazikçe morarmış yüzüne dokundururken sordum. Gözlerini kapattı ve yanağını elime yasladı.

Derin bir iç geçirdi ve o büyüleyici bakışlarıyla bana baktı ve önceki yüzleşmeden kaynaklanan tüm hayal kırıklıklarım eriyip gitti. "Daha önce olanlar için çok özür dilerim. Başkalarının önünde bu kadar ileri gitmek istemezdim.

sen."

"Sorun değil, gerçekten," dedim umursamazca.

"Hayır, bekle. Bir şey söylememe izin verin." Ses tonunda bir aciliyet hissi vardı. "Bu gece seni bir kez daha yalnız bırakmak istemedim." Sonra durdu, gözlerini benden kaçırdı ve hayal kırıklığı içinde bir an elini saçlarına götürdü. "Her şeyi berbat edip duruyorum. Bana açıklayamadığım bir şey yapıyorsun. Senin yanımdayken kendimde değilim. Wendy'den beri böyle bir şey hissetmemiştim. Ama senin Wendy olduğunu düşünmediğimi bilmeni istedim. Sen çok daha fazlasısın."

"Eğer beni önemsiyorsan, neden aramıza bu mesafeyi koymaya çalışıyorsun? Anlamıyorum?"

"Yapamam... Yapamam. İkimiz için de en iyisi bu." Sert görünmeye çalışıyordu ve benim tek yapabildiğim nemli gözlerle ona bakmaktı. Zihnim onun için neden yeterince iyi olmadığının tüm nedenlerini saymaya başladı. Kusursuz bir Fae değildim - fantastik güçlerim yoktu. Onun gözünde ben sadece basit bir kızdım, sayısız yıldır parçası olduğu dünyaya karşı tamamen saftım. Ben Wendy değildim. Boğazımda oluşan yumruyu yutmak zorunda kaldım. Kendimi onun sevgisi için yalvaracak hale mi getirecektim? Bir parçam bunu düşündü ama gururum yalvarmama izin vermedi.

"Bana öyle bakma... kahretsin! Burada geçirdiğin zamandan keyif almanı istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım, neye ihtiyacın varsa. Sadece bunu sana veremem."

'O' derken, onun dışında istediğim her şeye sahip olabileceğimi kastediyordu. Sözleri bir başka reddedişti ama beden dili aksini söylüyordu. Çok yakınımda durdu, beni duvara yasladı ve ellerini başımın iki yanına koyarak beni kafese kapattı, gözleri aç görünüyordu.

"Tamam Peter, eğer istediğin buysa."

"Benim istediğim bu değil, lanet olsun! En iyisi bu." Yumruğunu arkamdaki duvara vururken hırladı ve duvarın çarpmanın etkisiyle titremesine neden oldu. Kendisiyle savaş halindeydi ve ben onun değişken ruh halini anlayamıyordum.

"Peter, bugün çok yorgun ve bitkinim. Ben yatmaya gidiyorum. Tabii bunun neden böyle olması gerektiğini açıklamak istemiyorsan? Neden sahip olduğumuz zaman içinde birbirimizden zevk alamıyoruz ve bunun yeterli olmasına izin vermiyoruz?" Bana cevap vermesinin zor bir ihtimal olduğunu bilerek sordum. Ve tam da beklediğim gibi, dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini benden kaçırdı.

"Tamam, anladım. Arkadaş olayını deneyeceğiz. Sabah görüşürüz, Peter." Bana ters ters baktı ama bir şey söylemedi ve beni durdurmaya da çalışmadı.

Peter'ı gölgede bırakarak Ryder ve Tripp'e katıldım. Yaşayabileceğimiz her türlü ilişkiye son verdiğini bildiğim için kalbim biraz kırıldı. Kısa süreli de olsa, bunu umutsuzca istemiştim, belki de fazla umutsuzca. Ama söylemesi yapmaktan daha kolay olsa bile, olabilecekler için yas tutmama izin veremezdim. Dikkatimi Tripp ve Ryder'a, bana karşı olan hislerinden korkmayan, gerçek ve samimi iki çocuğa odaklamaya çalıştım.

Dün gece uyuduğumdan farklı bir eve gittik. Bu evde kalın dallardan yapılmış, rustik bir merdiveni olan geniş bir çatı katı yatağı vardı. Çatı katının altında parlak renkli bir hamak salıncağı vardı.

Tripp bana "Burası benim evim," diye bilgi verdi ama sanırım bunu zaten kendim de anlayabilirdim. Ev son derece temiz ve düzenliydi, hiçbir şey yerli yerinde değildi ve hiçbir yerde en ufak bir toz ya da kir izi yoktu.

"Onun yatağı daha büyük ve daha rahat," diye kabul etti Ryder, gömleğini başından çıkarıp merdiveni tırmanırken ve hışımın çatı katındaki yatağa inerken. Arkasından sürünerek çıktım ve yatağa girdim. Beni sarmaladı, temiz, kurutulmuş çarşafların kokusu duyularımı doldurdu ve Ryder'ın yanımdaki sıcaklığı çok rahatlatıcıydı.

Sonra Tripp geldi, yatak onun ağırlığıyla alçaldı. Kendini yanıma yerleştirdi, kolunu karnıma doladı, yüzünü saçlarıma gömdü. Derin bir iç çektim, bu iki oğlanın arasında tamamen memnun ve güvendedim.

"Sensiz nasıl uyuyacağımın emin değilim, Hen." Ryder usulca nefes aldı ve bir saniye sonra ondan gelen yumuşak bir horlama sesi duydum ve gülümsedim.

"Sen bu kadar yakındayken nasıl uyuyabildiğinden emin değilim. Çok sıcak ve yumuşaksın ve çok güzel kokuyorsun." Derin bir nefes aldı ve ben de küçük bir kahkaha attım.

Uzandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, parmaklarımı kalınlığında gezdirirken yumuşak ve şık hissettirdi. Parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirmeden önce ensesine nazikçe masaj yaptığımda yumuşak bir inilti çıkardı. Saçlarını okşamanın tekrarlayan hareketiyle düşünce trenimi kaybettim, elimin altındaki hissine odaklandım. Uykudan önceki o sessiz anda, her iki çocuğun yakınlığı ve bedenimi saran sakinlik, rahatlama katartık ve mutluluk vericiydi.

Sırt üstü yatıyordum, kollarım ve bacaklarım okşanıyordu. Karanlıktı ve her şey titreyen bir ateşin yumuşak ısıltısına sahipti. Sağıma baktım ve Ryder'ı gördüm. Gözlerinin mavisi deliciydi ve gözlerinin etrafına boyanmış siyah maskeye karşı göze çarpıyordu. Kolumu yavaşça öpüyordu. Yumuşak ve gıdıklayıcıydı, kolumda ilerlerken ıslak noktalar bırakıyordu. Sol tarafıma baktığımda Tripp'i gördüm, onun da yeşil gözleri siyah bir maskeyle çerçevelenmişti ve sol tarafıma tembel öpücükler konduruyordu. İri eli göğüs ucuma uzandı, başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı.

Bacağıma doğru baktığımda yüzü benzer şekilde boyanmış Eben'i gördüm. Eliyle sol ayak bileğimi tutuyordu ve ayak bileğime boğucu öpücükler kondurdu ve küçük parmağımı ısırды, doğrudan merkezime bir zevk şoku gönderdi ve inledim. Peter'ı bulmak için sağıma baktım. İç uyuşumunu öpüyor, dilini hassas tenimde gezdirerek yukarı doğru ilerliyor, oramı buramı ısıırıyordu. Dişlerinin sıyrıkları zevkimi daha da artırdı ve dudaklarımdan bir inilti daha kaçtı.

"Bunu halledebilir misin, Hen?" Ryder, sesi monoton ve normal esprilerinden yoksun bir şekilde sordu.

Başımı salladım.

"Bunu istiyor musun, Gwen?" Bakışlarım Tripp'e kaydı, sesi aynı monotonluktaaydı ama gözleri anlamlıydı. Ona cevap veremedim. Sadece başımı sallayabildim.

"Senin için yeterli miyiz, Gwen?" Eben sordu. Ona baktım, hâlâ bacağıma okşuyor ve öpüyordu, bir eli kıcımı avuçlamak için yukarı kayıyordu.

Ben de ona başımı salladım.

"Seni tatmin etmemizi ister misin, Gwen?" Peter'ın sesi bir fısıltı gibiydi. "Tek yapman gereken sormak." Artık beni öpmüyordu. Hepsi durmuş, bana bakıyor ve yanıtlımı bekliyorlardı.

"Lütfen!" Yalvardım, kelime bir inilti halinde çıktı.

Sonra hepsi birden beni öpmeye başladılar ve vücudumda bir his fırtınası koparak beni titretti. Tanrım, vücudum yanıyordu.

Dört oğlumdan da öpücükler, yalamalar ve ısırıklar yağıyordu. Peter'i görmek için aşağıya baktım, elini seksime doğru uzattı, parmağını kıvrımlarımın kaygan ıslaklığına yavaşça kaydırırken klitorisimi avuçladı. Kalçalarımı kaldırdım, eline karşı gıcırdattım ve daha fazlasını istedim. Bir parmağını içimin derinliklerine kaydırды ve bir çığlık attım.

Kahretsin, harika hissettirdi! Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Gözlerimi tekrar açtım ve Eben'in eli Peter'inkine katıldı ve sonra o da bir parmağını içime soktu. Eşleştirilmiş parmakları beni tatlı tatlı gerdi, G noktamı okşadı ve vücuduma şok bir zevk dalgası gönderdi. Sonra beni birlikte çalıştırıyorlardı, her iki parmakları da birlikte hareket ediyor, beni yavaşça içeri ve dışarı, içeri ve dışarı okşuyordu. Zevkimin arttığını hissedebiliyordum.

Tripp ve Ryder meme uçlarımla her birini ağızlarına aldılar. Tripp solumu emerken, Ryder sağımı kemirdi. Aşırı his yüklemesi beni çözdü ve doruk noktama doğru uçurdu. Zevk içinde boğuluyordum - orgazmım beni dikiş yerlerinden ayırıyordu. Yüksek sesle inledim ve irkildim.... uyandım.

Kalbim çarparak, nefesim kesilerek ve kalçalarımın arasında bariz bir ıslaklıkla uyandım. Az önce uykumda boşaldım mı? Rüveyı zihnimde tekrarlardım ve göbeğim tekrar sıkıştı. Kahretsin, cinsel olarak çok sinirlenmişim! Aargh... Bir an önce sevişmem gerekiyordu.

Gözlerimi ovuşturdum, sadece uykuyu değil, aynı zamanda içimin derinliklerinde titreşen azap verici ihtiyacı da temizlemeye çalıştım. Başımı çevirdiğimde iki oğlanın da sabahın şafak öncesi ışığında yanımda mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Çok huzurlu görünüyorlardı ve ben de onlara utanmadan bakma fırsatının tadını çıkardım.

Aklım Eben'e gitti. Dün gece Peter'la yaptığı kavgadan sonra onu görmemişim. İyi olduğunu umuyordum. Bunun aramızdaki şeyleri değiştirebileceğinden endişeleniyordum. Nihayet dün onunla biraz ilerleme kaydettiğimi hissetmişim. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Biraz zamana ihtiyacım vardı, sadece ikimiz, böylece her şeyi konuşabilirdik.

Peter'la olan kavgasında bahsettiği bazı şeyleri merak ettim. Gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyor muydu? Yoksa Lill ile olduğu gibi benimle de sadece sıradan bir ilişki mi yaşamak istiyordu? Peter'ın olumsuz tepkisinden sonra, benimle bir daha konuşup konuşmayacağını merak ettim. Ya tüm bu dramaya değmeyeceğime karar verseyse?

Onu bulup aramızdaki havayı dağıtmam gerekiyordu, özellikle de korsanları bulmak için maceraya atılmadan önce. Peter bana onun evini işaret etmişti.

ilk geldiğimde. Belki şansım yaver gider ve onu kazasız belasız bulabilirdim. En azından denemek zorundaydım. İlk adım Tripp ve Ryder'ı uyandırmadan bu yataktan çıkmaktı.

Derin bir uykuya dalmış gibiydiler, yüzleri rahattı, tek bir endişe çizgisi bile görünmüyordu. Çok yavaş bir şekilde merdivene doğru ilerledim, onlara dokunmamaya ya da ani hareketler yapmamaya çalıştım. Ryder inledi ve ben donakaldım. Yuvarlandı, tutarsız bir şeyler mırıldanıyordu, ama saçmalamasının sonunda 'Hen' kelimesini yakalayabildim ve uykusunda bile beni düşündüğünü bilerek gülümsedim.

Merdivene kazasız belasız ulaştım ama ilk basamağa bastığımda, ağırlığımın eklenmesiyle tahta gıcırdadı. Durdum, nefesimi tuttum, onları yakından izledim, ama ikisi de kıpırdamadı ve ikisini de uyandırmadan dibe ulaştığımda evrene küçük bir 'teşekkür ederim' dedim.

Peter'ın dün bana verdiği özenle paketlenmiş paketi buldum ve yeni kıyafeti çıkardım. Evdeki kıyafetlerimden biraz daha karmaşıktı ve nasıl giyeceğimi bulmam bile birkaç dakikamı aldı ve etrafta beni beceriksizce izleyecek kimsenin olmamasına sevindim. Üzerimde nasıl durduğunu görmek için umutsuzca bir aynaya sahip olmayı diledim.

Kıyafet, omuzlarımdan sarkan kabarık, beyaz bir köylü gömleğinden oluşuyordu ve kalın, dokuma kumaştan yapılmış korseli bir üst ile yerinde tutuluyordu. Kolsuzdu ve küçük göğüslerimi birbirine bastırarak bana hiç olmadığı kadar göğüs dekoltesi veriyordu. Kumaş siyahtı ve yeşil ve altın ipliklerle süslenmişti. Etek uçları yıldız gibi sivriydi ve en uzun uçları dizimin hemen altına düşüyordu. Peter bana ayrıca jartiyer kayışlarıyla tutturulmuş siyah, uyluk yüksekliğinde çoraplar da vermişti. Kıyafetimi bir çift taba rengi, diz üstü deri botla tamamladım, bağcıklar tepeye kadar uzanıyordu.

Kendimi görebildiğim kadarıyla kıyafet inanılmaz derecede gurur vericiydi. Korse belimi kavırıyor ve kloş etekler kalçalarımı vurgulayarak bana bir kum saati figürü veriyordu. Her şey üzerime tam oturmuştu ve Peter'ın tam olarak hangi bedene ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini merak ediyordum. O arsız herif muhtemelen duşta çıplakken beni incelemek için sandığımdan daha fazla zaman harcamıştı. Ne olursa olsun, sonunda çocuğun elden düşme kıyafetleri yerine kendime ait kıyafetlerim olduğu için minnettardım. Yine de hâlâ külotum yoktu. Bu Peter'ın başka bir küçük şakası mıydı yoksa Varolmayan Ülke'de gerçekten iç çamaşırı diye bir şey yok muydu?

Yeni kıyafetimin içinde kendimi seksi ve özgüvenli hissederek Eben'in evini aramaya koyuldum. Gece yerini sabaha bırakmaya başlamıştı ve gökyüzü siyahtan mora dönüyordu. Kamp ürkütücü bir şekilde sessizdi ve henüz kimse uyanmamıştı. Dün geceki ateşin kalıntılarından yükselen bir miktar duman kamptaki tek hareketti.

Peter'ın Eben'in evini işaret ettiği yeri hatırlamak için beynimi zorlayarak ip köprüler boyunca yürüdüm. Birkaç pencereye baktım ama şansım yaver gitmedi. Pes etmek üzereydim, tamamen hayal kırıklığına uğramıştım çünkü gölgeli ışıktaki her şey çok farklı görünüyordu. Ama kampın kenarına doğru son bir evi daha kontrol etmeye karar verdim. Eben herhangi bir yerdeyse, kamptaki en izole evde, herkesten olabildiğince uzakta olacağını düşündüm.

Küçük pencerelerden birine baktım ve onu yatağında mışıl mışıl uyurken bulduğumda çok heyecanlandım. Kapıyı çalmadan içeri girmeye karar verdim. Beni görmeden geri çevirmesini istemiyordum, ayrıca uyurken onu yakından görmeyi çok istiyordum. Her zaman derin düşüncelere dalmış ve dikkati dağılmış görünüyordu. Onu huzur içinde, uykunun uçurumunda görmek istiyordum.

Neyse ki kapıyı açıp arkamdan usulca kapattığımda gıcırdamadı. Küçük odaya göz attım. Köşede büyük bir sandığın yanında bir sandalye vardı ve küçük bir yağ lambası hala yanıyordu ve kısıktı. Duvarlarda kitaplarla dolu raflar vardı ve ne okuduğunu görmek için koleksiyonunu incelemek istiyordum ama uyuyan hali dikkatimi çekti ve pervane gibi ona doğru çekildim. Çok klişe olduğunu biliyorum ama tam olarak böyle hissettim.

Küçük bir divanda yan yatmış, kendi içine doğru kıvrılmıştı. Gömleksizdi ve normalde dikenli olan saçları yastığının üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu; siyah saçları yatak çarşaflarının beyazıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Yüzü rahattı, ağzı ayırıktı. İçimi delip geçen, yaptığım her şeyi hesaplayan o kara gözleri olmadan ona bakmak bir mucizeydi. Uyurken daha genç görünüyordu, her zaman dünyayı omuzlarına almış gibi görünen adam gibi değildi.

Onun da Peter'la olan kavgadan yara almadan çıkmadığını fark ettim. Gözünün altında ve elmacık kemiği boyunca bir miktar morluk vardı. Parmak eklemleri morarmıştı. Eski, kurumuş kan hâlâ orada duruyordu ama kesikler çoktan kabuk bağlamıştı. O anın içinde kayboldum ve parmaklarımı yanağında gezdirmek için uzandım.

Elim tenine dokunduğu anda gözleri açıldı ve hareket etmeye başladı. Ben daha bir şey söyleyemeden Eben beni kendi etrafında döndürmüş, sırtımı göğsüne bastırmış, bir koluyla her iki bileğimi mengene gibi kavramış ve bıçağı sıkıca boynuma dayamıştı.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki olanları algılayacak zamanım olmadı. Kulağıma doğru hırıltılı nefes alışını duyabiliyordum ve vücudum istemsizce titredi. Ne düşünüyordum ki? Ne kadar ölümcül olduğunu biliyordum ve o uyurken habersizce yanına sokulmuştum.

"Eben." Sesim sessiz ve titrekti ama o anki paniğimle yapabildiğimin en iyisiydi. Tanıdıkça vücudunun gevşediğini hissettim.

"Tanrım, Gwen! Odamda ne halt ediyorsun? Seni öldürebilirdim!"

Bıçağı boğazımdan indirdi ve bıçağın boynumun narin derisinde küçük bir sıyrık bıraktığı yerde yakıcı bir acı hissettim. Bileklerimi bıraktı ve beni döndürdü, omuzlarımı zorla kavradı ve karanlık, düşünceli gözleriyle bana baktı, kaşları derin bir çatıkla aşağı çekildi. O anda konuşamadım.

"Burada ne yapıyorsun, Gwen?" Tekrar sordu, bu sefer daha sertti ve omuzlarımı sıktı.

"Dün geceki kavgadan sonra seni görmem gerekiyordu. İyi olduğundan emin olmak istedim- iyi *olduğumuzdan* emin olmak istedim" diye kekeledim. Eben derin bir iç geçirdi ve başını öne eğdi.

"Kahretsin, gelip beni bulmak için daha iyi bir zaman seçebilirdin." Sesi sinirli geliyordu ama bir parça eğlence de sezebiliyordum.

"Seni yalnız görmek istedim ve beni tekrar görmeyi kabul edeceğinden bile emin değildim. Benimle konuşmanı sağlamanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm," diye itiraf ettim sessizce, şimdi gelip onu bulma kararında kendimi pervasız hissediyordum.

"Neden seni tekrar görmek istemeyeceğimi düşündün ki?"

"Ben sadece... Geldiğimden beri her türlü soruna neden oluyorum gibi görünüyor. Lill'le, seninle ve Peter'la. Sanırım artık benimle uğraşmak istemeseydin seni suçlamazdım."

Eben bıçağını boğazıma dayadığı yere uzandı ve başparmağını derimdeki hafif çentikte gezdirdi. Onun sıcak elinin üzerimde olmasından duyduğum hazzın yanı sıra bir miktar acı da hissettim. Elini çektiğinde başparmağında bir kan lekesi olduğunu fark ettim. Başparmağını ağzına götürdü ve başparmağındaki kanı, *benim kanımı* emdi.

Erotik. Nefesim boğazımda düğümlendi. Dikkatle bana bakıyordu ve bu sinir bozucuydu.

Eben o zaman bana sırttı. "Gwen, Pan ile basit bir anlaşmazlık beni istediğim şeyden alıkoymaya yetmez." Sesi sert ve çekiciydi. Midemde kelebekler uçuştuğunu hissettim. Her yerimde kelebekler uçuşuyordu.

"Peter'a öpüşmemizden bahsetme konusunda haklıydın. Ona söylemem gerektiğini biliyordum ama aşırı tepki vermesini istemedim, benimle hiçbir şey yapmak istemediğine göre aşırı tepki vermesi de gerekmiyor-"

"Gwen, sorun yok." Lafımı yarıda kesti.

"Saçmalıyorum, değil mi? Özür dilerim, ben sadece... bazen beni geriyorsun," diye itiraf ettim kıpırdayan ellerime bakarken.

İtirafım karşısında kaşlarını kaldırdı. Sonra bana yaklaştı, kişisel alanımı işgal etti ve anlamsız gözleriyle bana bakmaya devam etti.

"Bu seni sinirlendiriyor mu?" Elini kaldırıp bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra parmaklarını yavaşça çenemde gezdirirken sordu.

Ona cevap veremedim, sadece başımı sallayabildim. Birkaç kez göz kırptım ve başımı salladım, bir an için kendime geldim ve geri çekildim. O beni büyülerken ve ihmal edilmiş libidomu okşarken onunla herhangi bir mantıklı tartışma yapamazdım.

Elimi göğsüne koydum ve onu geri ittim. Ancak o zaman tam bir nefes alabildiğimi hissettim.

"Bana karşı gerçek niyetin nedir, Eben?" "Niyetler mi? Tam olarak ne bekliyorsun, Gwen?"

"Bilmiyorum, Eben! Sadece aklından neler geçtiğini bilmek istiyorum," diye haykırdım, sesimdeki hayal kırıklığı gün gibi ortadaydı.

Yatağına uzanırken, elini çenesine götürdü ve orada belirmeye başlayan kirli sakalını ovuşturarak, "Pekala, buna mantıklı bir şekilde bakalım," dedi. "Burada, Varolmayan Ülke'de sınırlı bir süre için bulunacaksın. Dört adamın var ve hepsi de senin ilgini çekmek için yarışıyor. Planın hepimizle vakit geçirmek ve kısa bir süre sonra gerçekleşecek olan 1 Mayıs kutlamalarına katılmak. Sonra da eve, kendi küçük dünyanıza dönmeyi ve hepimizi geride bırakmayı planlıyorsunuz. Bu süre zarfında neyi başarmayı umuyorsunuz? Sanırım niyetinizin ne olduğunu sorgulaması gereken kişi benim."

Kahretsin, o böyle söyleyince, hissettiğim tüm beklenti ayaklarımın dibinde sayısız parçaya bölündü. Gerçekte, sadece

tüm çocuklarımla kısa bir buluşma zamanı. Ne bekliyordum ki? Hepsinin bana aşık olmasını ve sonra da arkamı dönüp gitmeyi mi? Neden yakında onlardan ayrılmak zorunda kalacağım gerçeğini görmezden geliyordum?

Eben'in beni çağırmasından nefret ediyordum ama gerçeği söylediği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Bundan çok nefret ediyordum çünkü içten içe onları terk etmek istemiyordum. Bu işin nereye kadar gidebileceğini keşfetmek istiyordum, tüm çocuklarımla birlikte, başımın üzerinde bir son kullanma tarihi olmadan. Bariz olanı görmezden gelmenin, onların duygularıyla oynamanın yanlış olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Bir daha böyle hissedip hissetmeyeceğimden emin olamıyordum.

"Her şeyi," diye fısıldadım yavaşça. "Her şeyi istiyorum, çünkü sonunda ayrılıp yoksul hayatıma döndüğümde, güzel kız kardeşimin buruşup ölmesini izlediğimde, benden geriye hiçbir şey kalmayacak. Eski benliğimin bir kabuğu olacağım ve bir daha asla böyle hissedemeyeceğim. Bir daha asla hiçbir şey hissedemeyeceğim."

Birine karşı en dürüst olduğum andı. En karanlık korkularım içimden döküldü. Eben benden gerçeği öğrenmenin bir yolunu bulmuş gibiydi. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Sözlerim karşısında tamamen şok olmuş görünüyordu. Aynı anda hem şok olmuş, hem üzülmüş, hem de dehşete düşmüştü.

"Bana öyle bakmayı kes!" Azarladım, o anda kendimi inanılmaz derecede bilinçli hissediyordum. "Şimdi soruma cevap verecek misin?" Gerçeğimin ondan dürüst bir yanıt almamı sağlayacağını umarak sordum.

"Gwen, fark etmemiştim... bizimle birlikte Varolmayan Ülke'de istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun." Sözleri bir tekliften çok bir yalvarış gibiydi.

"Yapamam. Geri dönmek zorundayım. Bana ihtiyacı var." Kız kardeşimin adını yine unutmuştum ve azalan anılarımdan bulup çıkarmaya çalışamayacak kadar bunalmışım.

"Niyetimin ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? Buna henüz cevap verebileceğimden emin değilim..." diye iç geçirdi. "Ama itiraf etmeliyim ki sana karşı hissettiklerimi açıklayamıyorum. Senin arkadaşılığından olması gerekenden daha fazla keyif alıyorum. Benimle olmadığın zamanlarda seni görmek için sabırsızlanıyorum. Aslında, yanımda olmadığın zamanlarda her düşüncemi sen dolduruyorsun. Güzel ve seksisin. O öpücüğü düşünmeden edemiyorum, seni her şekilde almak istiyorum, sana adımı her şekilde haykırmak istiyorum. Bu aynı anda hem sinir bozucu hem de heyecan verici."

Sözleri o anda benim için her şey demekti. Ona karşı dürüst olmuşum ve o da bana bir hediye vermiş, duygularımı şu sözlerle onaylamıştı

kendi.

"Yani aramız iyi mi?" Ona bakarak sordum, kendimi hâlâ savunmasız hissediyordum.

"Çoğunlukla. Sadece bir şeyi tekrar gözden geçirmem gerekiyor." Sonra elini ensemden geçirerek bana uzandı ve dudaklarını usulca dudaklarıma değdirerek bana doğru eğildi.

Bu kez alt dudağımı ısırdı, dişlerinin arasında gezdirdi ve sonra ağzını benimkine kapattı. Bu öpücük yavaş ve keşifseldi, dili benimkini buluyor, benimkiyle aynı anda girip çıkıyordu. Beni yatağına geri itti, iri vücudu kalçalarımın arasına yerleşti ve çıplak göğsünü bana dayadı. Devam ederken elleriyle yüzümü tuttu. Bu sefer acelemiz yoktu, bizi bölecek kimse yoktu. Pantolonuna uzanmaya başladığımda durdu ve öpücüğün doğal ilerleyişini durdurarak benden uzaklaştı.

"Her şey değil ama bu bir başlangıç." Yumuşak bir şekilde nefes aldı, hala üzerimde duruyordu. Hareket etmesini istemiyordum, üzerimdeki ağırlığını seviyordum.

"Bunun oldukça iyi bir başlangıç olduğunu söyleyebilirim. Bu öpücük ilkinin hakkını verdi mi?" Utangaç bir şekilde sordum.

"Ah, evet. Sanırım buna daha sonra devam etmeliyiz." Bana hınzır, kötü çocuk sırtışıyla gülümsedi ve ben eridim.

Neden sonra? Şimdi hazırım ve istiyorum! Ama o çoktan kalkmış ve gömleğini giymeye başlamıştı. Libidom surat asıyordu.

"Bugün korsanlar için hazır olduğunu düşünüyor musun?" Kendini hazırlarken sordu, beline bir kemer taktı ve içini silahlarla doldurdu. Sağ tarafına bir hançer, sol tarafına da baltasını yerleştirdi. Çizmesinde küçük bir tabanca bile saklıyordu.

"Olabileceğim kadar hazırım sanırım. Kaptan Hook hakkında hikâyeler dinleyerek büyüdüm. Kötü şöhretli korsanın yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kanca'yla karşılaşırsak Tanrı yardımcımız olsun. İnanın bana, yolunuzun kesişmesini isteyeceğiniz biri değil. Ama bunu göz önünde bulundurarak, bunu senin için yaptım." Küçük bir deri kemeri bana doğru fırlatırken söyledi.

"Nedir bu?" Deriyi açarken sordum.

"Bu senin fırlatma bıçakların için. Dur sana göstereyim," dedi ve gelip önümde diz çöktü. Ellerimden deri kemeri aldı ve eteğimi yukarı iterek kalçamı ortaya çıkardı. Serin bir rüzgâr açıkta kalan yerlerimi ürpertti ve titredim. Deri tutucuyu ustalıkla eteğime bağladı.

Tokayı tenime doğru sıkıca çekerek uyluğumun üst kısmına geçirdi. Benim için sakladığı bıçakları çıkardı ve dört bıçağı da yavaşça yerine yerleştirdi.

"İşte. Şimdi korsanlar için hazırsın," dedi, hâlâ önümde diz çöküyordu. İç uyluğuma yavaşça bir öpücük kondurdu ve yumuşak dudaklarını hassas tenimde hissettiğimde kısık bir inilti çıkardım. Ayağa kalktı ve beni içine alarak etrafımda dolaşmaya başladı. Her yerimin sıcak olduğunu hissediyordum ve yanaklarım her z a m a n k i gibi kızarmıştı.

"Gwen!"

Adımın söylendiğini duyduğumda Eben'in değerlendiren gözlerinden uzaklaşmıştım.

"Gwen!"

İşte yine oradaydı, bu sefer biraz daha çaresizdi. Kahretsin! Tripp ve Ryder'ı unutmuştum. Nereye gittiğimi bildiren bir not bile bırakmadan onları uyurken bırakmıştım.

Diğer çocukları bulmak ve iyi olduğuma dair onları rahatlatmak için Eben'in evinden aceleyle çıktım. Önce Peter'ı gördüm, köprülerden birinde yürüyordu ve ona seslendim.

"Gwen! Kahretsin, işte buradasın! İyi misin? Kampın her yerinde seni arıyorduk." Beni bulduğu için rahatlamış görünüyordu ama sözleri hâlâ çılgınca geliyordu.

"Ben iyiyim, ben iyiyim. Eben'le konuşmaya gittim. Ryder ve Tripp'e söylemeliydim, böylece endişelenmezlerdi. Özür dilerim."

Onları endişelendirdiğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Peter sürekli işleri berbat edenin kendisi olduğunu söylemişti ama yine de sorunun gerçekten bende olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Peter beni kol mesafesinde tuttu ve bana bakarken yüzündeki gerginliğin son kalıntıları da eridi. Gözleri yeni kıyafetimin içinde beni takdirle taradı, gözlerinde aç bir bakış vardı.

"Vay canına, Gwen. Görünüyorsun-"

"Hen! Aman Tanrım, işte buradasın. Beni çok endişelendirdin." Ryder araya girdi. Bana ulaşır ulaşmaz kollarını boynuma doladı ve beni sıkıca kendine çekti. Endişesi çok sevimliydi ve sarılması da cabasıydı. Sonra Tripp bize katıldı ve yüzü rahatlamadan kızgınlığa dönüştü.

"Tripp, çok özür dilerim. Bir şeyler söylemeliydim. Lütfen bana kızma," diye yalvardım. Güne yanlış bir başlangıç yapmak istemiyordum.

ayak. Tripp geldi ve beni kendine çekti.

"Kızdığım sen değilsin," diye homurdandı, "gardımı asla düşürmemeliydim. Ya biri seni almaya gelseydi ve ben uyuyup kalsaydım? Özür dilerim Gwen, bir daha olmayacak."

Beni çekti ve yalvaran bir bakışla bana baktı. Beni affetmemi mi istiyordu? Tripp benim beyaz atlı prensim gibiydi, tatlı ve şövalyemsi. Onu atlattığım için tüm suçu üzerine alıyordu.

"Kendine bu kadar yüklenme," diye teselli etti Ryder. "Hen'le yattığın ilk gecendi. Ne kadar iyi uyuyacağını ya da onun getirdiği muhteşem rüyalardan uyanmak istemeyeceğini bilemezdin!" Ryder, Tripp'in kolunu yumruklarken güldü. Etrafında olmak çok keyifliydi, sürekli iyimserdi. Her durumu hafife alıyordu ve ben de ona hayranlıkla gülümsüyordum.

Tripp yarım bir gülümsemeyle, "Pan, yola çıkmaya hazır mıyız?" diye sordu. Ve böylece, drama olmadan günümüze devam ettik ve bu hoş bir rahatlamaydı.

Diğer çocuklar beni kontrol etmek için koştururken Peter bir adım geri çekildi ve onların bana yaltaklanmalarını izlerken neredeyse acı çekmiş gibi görünüyordu. Tripp'in ona bir soru sorduğunu fark etmesi bir anını aldı.

"Biz sadece bekliyoruz..." Peter cevabında tereddüt etti ve tam o sırada grubumuza parlayan bir Lilleybell katıldı.

"Onun burada ne işi var?" diye sordum. Lilleybell'den bıkmıştım ve Varolmayan Ülke'de kaldığım süre boyunca onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Peri tozunu tedarik etmenin bir başka koşulu olarak benimle gelmek için ısrar etti." Peter anlatırken gergin görünüyordu, sanki itiraz etmemi bekliyordu.

Ona gününü göstereceğim, diye düşündüm ve kaşlarımı çattım. Dudağımı ısırdım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bunu bir sorun haline getirmemeye kararlıydım. Mümkün olduğunca dramasız bir sabah geçirmeye devam etmek istiyordum.

"Sanırım hazırız o zaman." Peter tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Hadi yola çıkalım, bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorum. Unutmayın, çatışmaya girmeyeceğiz. Saklanın, bu sadece basit bir keşif ve sonra buraya döneceğiz." Tüm Kayıp Çocuklar kabul etti ve sonra yola koyulduk.

CHAPTER XIII

NOTHING BUT A STAND IN

I korsanlar fikri baş döndürücüydü. Onlar aşırı romantikleştirilmiş, yanlış anlaşılmış kötü çocuklardı ve 21. yüzyılda bile hala kadınların bayılmasına neden oluyorlardı.

yüzyıl. Klişenin gerçeğe hiç benzemediğini biliyordum ama maceramız için duyduğum heyecana engel olamıyordum.

Sabah boyunca Gizemli Nehir boyunca yol aldık. Varolmayan Ülke'deki diğer her şey gibi çok güzeldi. Nehir kristal berraklığındaydı ve kaya çıkıntılarının etrafından dolanırken mavi ve yeşilin farklı tonlarını barındırıyordu. Gökkuşağı renklerinde egzotik kuşlar, nehir kıyılarını çevreleyen yemyeşil gölgeliklerin içinde ve dışında uçuyorlardı. Nehrin kendisi rengarenk balıklarla doluydu ve hatta su yüzeyine çıkan pembe yunusları bile gördük.

Grubu saran kötü ruh haline odaklanmak yerine etrafımdaki her şeyin güzelliğine odaklanmaya çalıştım. Lill'den gelen çingirak sesleri dışında hepimiz oldukça sessiz kaldık. Çocuğun ruh hali eğlenceli ve heyecanlı başlamıştı, ancak hızla değişmeye başladı

O konuşurken kasvetli ve sinirliydi ve ben sadece benim hakkımda konuştuğunu tahmin edebiliyordum.

"Lill, çeneni kapatır mısın artık, ondan hoşlanmadığını anladık. Bu konuyu uzatıp durmana gerek yok," diye tersledi Ryder sonunda.

Lill durdu ve ona ters ters baktı, tüm vücudu kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu ama sessizliği sadece bir an sürdü, sonra tekrar konuşmaya başladı.

Tripp bana doğru eğildi, "Senin..." dedi.

"Hayır, ne dediğini bilmek istemiyorum! Ne söylediğini bilmediğim için gayet mutluyum. Onu görmezden gelmeye devam etmeyi tercih ederim," dedim açıkça, hayal kırıklıklarımın beni alt etmesine izin vermemeye çalışarak.

Lill her zaman çocuklarla geçirdiğim zamanı sabote etmeye çalışıyordu ve bu çok sinir bozucuydu. Sonra yumuşak bir puf sesi duydum, ardından Lill insan bedenine dönüşürken hafif bir rüzgâr esti. Onun mükemmel formuna baktım ve çenem biraz düştü. Güzel olduğunu biliyordum ama şimdi onu daha farklı görüyordum, tüm oğlanlarımla birlikte olduğunu biliyordum. Benim bilmediğim bir şekilde hepsini yakından tanıyordu. Onlar zevklerini ondan almışlardı, o da onlardan. O mantıksız kıskançlığın içimde kabardığını hissettim ve ellerimin iki yanımda yumruklaştığını hissedebiliyordum.

"Şimdi beni görmezden gelmeye çalış, Gwen." Küstahça geri dönüşünü söylerken adımı abarttı.

"Bu kadar yeter, Lill. Hadi yola devam edelim. Daha kat etmemiz gereken çok yol var," diye araya girdi Peter, kaşları çatık bir şekilde ona bakarken.

Biz yolumuza devam ederken Lill insan formunda kaldı ve bir süre sessiz kaldı. Peter'ın azarlamasının onu susturmak için işe yaraymış olabileceğini düşündüm, ama kendine engel olamadı.

"Korsanları neden bu kadar çok görmek istediğini merak ediyormusunuz?" Kimse ona cevap vermedi ama devam etmesi için cevap vermelerine de gerek yoktu. "Biliyor musunuz, şimdi düşündüm de, onun bu küçük ağırbaşlı davranışı tam da Hook'un... özel zevklerine uygun bir kız gibi görünüyor," diye düşündü.

"Jas o pis kancasını asla Gwen'e takamayacak, Lill. Yani demek istediğin tartışmalı," diye karşılık verdi Eben. Ne demek istediğini merak ettim. Hook'un ne tür '*özel zevkleri*' vardı?

"Hayır, haklısın. Muhtemelen bunun için fazla namusludur. Kanca onu kesinlikle kırar."

"Kaba mı? Çocukların seninle aynı fikirde olacağından şüpheliyim. Dün geceden sonra olmaz." Kendime engel olamadım. Burada daha büyük kadın olmaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama hepsini öptüğümü yüzüne vurma fırsatını kaçıramazdım. Yüzü soldu ve şaşkınlıkla bana baktı. Bu onun beklemediği bir şeydi ve ben de yüzümde sinsî bir sırıtışla bundan zevk aldım.

"Gerçekten Eben, kendini onun seviyesine mi indirdin? Yani, sanırım diğerlerini anlayabiliyorum. Tripp aşkı arayan kayıp bir köpek yavrusu, Ryder dişi olan her şeyi becerir ve Peter onun soyundan dolayı dikkati dağılır, ama sen? Gerçekten mi?"

Lill gözlerini Eben'e dikti, onu tercih ettiği her halinden belliydi. Diğerlerinin onun saçmalıklarına nasıl katlandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok güzel olduğunu görebiliyordum ama kişiliği onu tanıdığım en çirkin insana dönüştürüyordu. Erkeklerin hiç standardı yok muydu, yoksa temel insani dürtüleri her şeyin önüne mi geçiyordu?

"Lill, şu anda benimle bu konuya girmek istediğini sanmıyorum. Kıskançlığının ötesini göremediğini biliyorum ve bunu anlıyorum ama ilişkimizin özel olmadığını hatırlatmama gerek var mı? İhtiyaçlarını nasıl ya da kiminle giderdiğin umurumda değil ve senden benim işime burnunu sokmamamı bekliyorum."

Eben ona soğuk bir şekilde karşılık verdi. Kız gözlerinde acı ve özlemle ona bakıyordu. Hatta ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Bir an için Lill için üzüldüm. Eben'in gazabının diğer tarafında olmak istemezdim. Ama bu sadece bir an sürdü - çok kısa bir an.

"Seni henüz yatağa götürmediklerini biliyorum, Gwen." Ben onu görmezden gelmeye çalışırken bana baktı. "Ve nedenini de biliyorum. Nedenini bilmek istiyor musun? Kimi kandırıyoruz, tabii ki Neverland'deki Fae kızlarının yarısıyla yattıkları halde neden hâlâ seni sikmediklerini bilmek istiyorsun." Lill güldü ama bu hoş bir gülüş değildi. Belli ki bana eziyet etmekten zevk alıyordu. "Çünkü sen çoktan ölmüş bir Wendy'nin dublöründen başka bir şey değilsin. Ve Peter'ın gözünde ona denk değilsin. Asla o olamayacaksın. Peter için asla Wendy'nin ifade ettiği anlamı ifade edemeyeceksin. Sen gittiğinde hepimiz daha mutlu olacağız. O zaman hiçbirimiz artık rol yapmak zorunda kalmayacağız."

Madalyonumu kavrarken gözlerim büyüdü. Wendy'nin madalyonu. Peter'ın Wendy'ye öpücüğü.

"Kapa çeneni, Lill!"

"Bel altı vuruş, Lill."

"Ne oluyor, Lill?!"

Bütün çocuklar hep bir ağızdan ona bağırdılar. Bana yönelik saldırıları giderek daha da acımasızlaşıyordu. Ruhunuzun en kötü parçası gibiydi, en derin, en karanlık güvensizliklerinizi herkesin duyması için kusuyordu.

"Lill, bu kadar! İşin bitti, defol git buradan. Sana ihtiyacım yok ve senin peri tozuna da ihtiyacım yok!" Peter ona bağırdı ve yüzü anında düştü, çenesi açıldı.

"Ama Peter, haklı olduğumu biliyorsun!" O da karşılık verdi.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun! Şimdi defol git buradan. Bahar temizliği bitene kadar seni görmek istemiyorum." Peter ona meydan okurcasına ters ters baktı.

"Beni gönderme Peter. Daha sonra pişman olacağını biliyorsun," diye yalvardı ona.

"Artık dayanamıyorum, Lill. Seni bahar temizliği için göndermeye çalıştığımda haklıydım. Gitmen hepimiz için en iyisi olacak." Peter onu göndermeye kararlı ve azimli görünüyordu.

"Tamam, gideceğim ama Eben beni 1 Mayıs kutlamalarına götüreceğine söz verdi. Anlaşmamızdan cayamaz." Duygularını gizleyen bir maske takarak ve burnunu havaya kaldırarak olabildiğince dik durdu.

Peter derin bir iç çekti ve Eben'e tehditkâr bir bakış fırlattı. "Bu seninle Eben arasında. Anlaşmanıza engel olmayacağım ama Gwen hakkında bir şey daha söylersen seni şenliklerden tamamen kovarım."

Lill'in dudağı hafifçe titredi ama bunu soğukkanlı maskesinin arkasına saklayamadı.

"Siktir git, Peter." Ona tükürdü ve sonra peri formuna dönüştü, parıldayan ışığı uçsuz bucaksız ormanda kayboldu.

Peter elini saçlarının arasında gezdirdi, saçları darmadağınık görünüyordu. Belli ki tüm bu durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ve tabii ki neden olduğum tüm bu sorun için anında kendimi suçlu hissettim.

"Özür dilerim Peter," dedim usulca, yanına gidip elimi koluna koyarken.

"Bu senin hatan değil, Gwen. Hatta Lill'in suçu bile değil. Bilirsin, periler tek fikirli yaratıklardır, sen etrafta olduğunda kıskançlığının ötesini göremiyor. Benim hatam. Onu en başından göndermem gerektiğini biliyordum."

"Bunun seni rahatsız etmesine izin verme, Gwen. Düşünsene, neredeyse Üç Peni Koyu'ndayız ve sen de bizi korsanlarla uğraşırken izleyebilirsin. Dövüşmenin beni her zaman azdırdığını biliyorum, belki izlemek de senin için aynı şeyi yapar." Ryder bana göz kırptı ve ben de onun sözleri karşısında şaşkınlıkla güldüm.

"Hayır, Ryder! Kahretsin, bugün kavga yok demiştim."

Peter azarladı. "Kahretsin, Pan. Üzgünüm, unutmuşum."

Nehrin körfeze döküldüğü yere yaklaştığımızda Peter sabahtan beri takip ettiğimiz patikadan saptı ve çevredeki kayalıklardan birine doğru yöneldi. Ağaçlar seyrekleşmeye başlayana kadar engebeli arazide gittikçe daha yükseğe tırmanırken yeni botlarım olduğu için şükrediyordum.

Peter ağaç sınırını geçmeden hemen önce tüm grubu durdurdu ve ben rahatladım. Tamamen nefes nefese kalmıştım ve bunu saklamak için elimden geleni yapıyordum. Çocukların hepsi güzel bir sabah yürüyüşü yapıyormuş gibi sakin ve soğukkanlı görünüyordu. Bundan nefret ettim ve kendime daha iyi bir forma girmem gerektiğini söyledim.

"Gwen, nasıl uçulacağını hatırlıyor musun?" Peter sordu.

"Mutlu bir düşünce mi? İlk uçuşumdan pek bir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ettim.

"İşin özü bu. Peri tozu, mutlu bir düşünce ve bu sefer bayılmak yok. Bununla başa çıkabilir misin?" Gözlerimi ona diktiğimde alay etti.

"Belki de bu sefer Tripp'in bana uçmayı öğretmesini tercih ederim," diye karşı çıktım sinirli bir şekilde.

Bana o ukala gülümsemelerinden birini attı. "Sadece takıldığımı biliyorsun, değil mi? Senin kollarımda olman, Peçe'nin ötesine yaptığım en iyi yolculuklardan biri oldu. Yol boyunca o güzel yüzüne baktım." Sözleri karşısında eridim ve ona gülümsemekten kendimi alamadım. "Şimdi buraya gel ve elimi tut. Manevra yapmak biraz pratik gerektirir ve bunun için zamanımız yok. Zirvede bir kaya çıkıntısı var. Oradan Jolly Roger'ın iyi bir görüntüsünü alabiliriz."

Peter'ın gözleri benimkilerle buluştu, sanki planını onaylamamı bekliyordu, ama ben bir an için kahverengi gözlerinin derinliklerinde kayboldum, hala Peçe'nin ötesine yaptığımız yolculukla ilgili itirafının tadını çıkarıyordum.

"Gwen?"

"Umm... evet. Hadi gidelim," diye kekeledim. Neden her zaman beni büyülüyordu? Şimdiye kadar ona alışmış olmam gerekirdi.

"Pekala, çocuklar. Tozunuz için sıraya girin. Unutmayın, bu sadece bir bilgi bulma görevi. Ryder, sana bakıyorum. Gwen'in hatırı için gösteriş yapmak yok."

Ryder, "Gwen'e hava atmama gerek yok, o zaten benim bir bok olduğumu biliyor," diye alay etti. Çok ukalaydı. Bütün çocuklar ukalaydı ama Ryder bu konuda en açık sözlü olanıydı ve onun kendine güvenini seksi buluyordum.

Tripp, Ryder ve Eben Peter'ın etrafını sararak bir çember oluşturdular ve Peter son peri tozu paylarını dağıttı. Başparmağını belindeki keseye daldırdı ve her bir Kayıp Çocuk'un elmacık kemiklerine birer çizgi toz sürdü. İşi bittiğinde hepsi başını salladı, mutlu düşüncelerini bulmak için bir anlığına gözlerini kapattılar. Onların mutlu düşüncelerinin ne olduğunu merak ettim. Bana söyleyecek kadar içlerine girmeme izin verecekler miydi? Hepsi havaya yükseldi ve beni ve Peter'ı yalnız bırakarak zıt yönlere doğru gittiler.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hiç olamayacağım kadar," diye iç geçirdim. Göğsümde gergin bir endişenin filizlenmeye başladığını hissettim ve henüz hareket etmemiş olmamıza rağmen kalp atışlarım çılğınca bir hıza ulaştı.

Peter tıpkı ilk tanıştığımız gece yaptığı gibi elmacık kemiklerimin üzerine peri tozu serpti - en azından ben o kadarını hatırlıyordum. Peter'ın eli sıkıca elimdeyken, küçükken ailemin bizi tatil için getirdiği gölde kız kardeşimle yaşadığımız özel bir anıyı düşündüm. Kendimi yerden yükselmeye başlamış gibi hissettim. Sahip olduğum en mutlu anılardan biriydi ve o anda kız kardeşimi umutsuzca özlemiştim. Onu ne kadar çok özlediğimi düşündükçe mutlu anıdan uzaklaştım ve kendimi hemen yere geri dönmüş buldum.

"Çok zorluyorsun," dedi Peter.

"Elimde değil. Neredeyse tüm mutlu anılarım hüznle lekelenmiş durumda. Kötü anılarımın gölgesinde kalmadan mutlu anılarımı düşünemiyorum."

Kendimi tam bir başarısızlık gibi hissettim. Bunu daha önce de yaptığımı biliyordum, mutlu düşüncelerim olmalıydı. Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. Tutunabileceğim, kederle lekelenmemiş bir şeye ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapattım ve bilinçli bir çaba göstermeden zihnim son birkaç gün içinde benim ve çocuklarımın görüntülerini canlandırmaya başladı. Bir anıdan diğerine geçerken ruh halimin yükseldiğini hissettim ve sonra tüm bedenim havaya kalktı. Peter hâlâ elimi sıkıca tutuyordu.

"İşte bu, Gwen. Harika gidiyorsun! Sadece mutlu düşüncelerini koru, tamam mı? Oraya varmamız uzun sürmez."

Ona parlak bir gülümseme gönderdim. Uçma hissi çok heyecan vericiydi, özellikle de artık tamamen sarhoş olmadığım için.

"Oh Peter! Bu inanılmaz!" Hızlanıp uçuşumun tepesine doğru ilerlerken huşu içinde söyledim. Peter bana gülümseyerek karşılık verdi, kesinlikle kendi havasındaydı. Yüz ifadesi canlı ve kaygısızdı ve gözleri heyecandan parlıyordu.

"Dikkat et, Gwen!" Peter bana seslendi.

Zirveye ulaştığımızda yavaşlamak yerine Peter beni daha hızlı çekti ve uçuşumun tepelerini geride bıraktı. Peter bizi doğrudan bir bulutun ortasına uçururken sıcaklığın günün sıcağından serin ve nemli bir havaya dönüştüğünü hissettim. Sis içindeydik, etrafımız diğer her şeyi engelleyen gümüş astarla çevriliydi. Sanki Varolmayan Ülke'yi tamamen terk etmiştik ve bu bambaşka düzlemde sadece ikimiz vardık.

Yavaşlayarak durduk ve Peter beni kendine doğru çekerek yüz yüze gelmemizi sağladı. Kollarımı boynuna doladı ve ellerini belime doğru kaydırarak sırtımın alt kısmına doladı. Daireler çizerek süzölmeye başladık. Dans ediyorduk! Bulutların içinde!

Bu adam benim için bu kadar mükemmelken nasıl olur da bu kadar ulaşılmaz olabilirdi? Çok kafa karıştırıcıydı. Ona durmasını, duygularımın sıcak ve soğuk muameleyi kaldıramayacağını söylemek istedim. Ama görünüşe göre bu benim çok zayıf bir yanımdı çünkü ona durmasını söyleyecek gücü kendimde bulamıyordum. Peter beni mahvediyordu. Dünyevi hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı.

Peter bana gülümserken gözlerimin içine baktı ve kısa bir süreliğine gardını indirmiş gibi göründü.

"Ne yapıyoruz Peter?" Fısıldadım.

Bunu sormaktan nefret ediyordum. Büyüyü bozmak istemedim. Peter'ın beni uzaklaştırmakta ısrar ettiği gerçekliğe geri dönmek istemiyordum. Ama zaman sahip olmadığımız bir lükstü ve değişken davranışları için bana bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordum. Sanki bir işaretmiş gibi Peter'ın gülümsemesi dağıldı ve gözlerindeki ışıltı kayboldu.

"Bunu şimdi yapmayalım. Mutlu düşüncelerini kaybetmeni istemiyorum." Peter iç çekti ve gözlerini benden kaçırdı.

Başka bir şey söylemeden ayrıldık. Bulutun silik ışığından sonra güneş ışığı beni kör etmişti. Uçuşumun zirvesine geri döndük ve umutlarımın da bizimle birlikte düştüğünü hissettim. Bunu benim için hecelemesine ihtiyacım yoktu - işten çıkarılması yeterince cevap vermişti. Ama son birkaç yıldır kalp acımı bastırmakta çok iyi olmuşum. Bu bir başa çıkma becerisiydi.

Keşke hiç ustalaşmak zorunda kalmasaydım, ama bazen işe yarıyordu. Peter'a olan hislerimi zihnimdeki küçük bir kutuya ittim ve kapağını kapattım. Boğazımdaki yumruyu yuttuktan sonra her şeyi elimdeki göreve yeniden odakladım. Ne de olsa korsanlar beni bekliyordu.

CHAPTER XIV

PIRATES

I gelişigüzel bir taş yığınının arkasından dışarı baktım, Peter yanımdayken karnımın üzerine uzanmıştım. Diğer çocukların nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama

Bir şekilde, yakınlarda olduklarını hissedebiliyordum.

Tıpkı Peter'ın söylediği gibi, Jolly Roger körfezde demirlemişti. Yük yüklü küçük bir sandal, körfezin kuytusunda yer alan küçük bir gecekondu kasabasından gemiye doğru kürek çekiyordu. İki korsanın güvertede, birinin de armada olduğunu seçebiliyordum. Hepsinin başında üç boynuzlu şapkalar vardı ve dağınık giysiler giymişlerdi. Çocukluğumun masallarından biri daha gözlerimin önünde canlanıyordu.

"Hook şimdi neyin peşinde?" Peter yüksek sesle tahmin yürüttü. "Ne demek istiyorsun?"

"Gemiye erzak yüklüyor. Yeni bir yolculuğa hazırlanıyor olmalı. Mayıs Günü'ne bu kadar yakın olduğuna göre, kutlamalara sızmak için haince planları olduğunu varsayabilirim." Peter dikkatle bakıyor, her ayrıntıyı inceliyordu.

"Mürettebatın geri kalanı nerede? Güvertede sadece üç kişi sayıyorum, iki kişi de gemiyi yüklüyor," dedi Peter dalgın dalgın, yüksek sesle düşünerek. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden gemide yersiz hiçbir şey bulamadım.

"Daha yakına gitmeliyim, burada bir terslik var. Neyin peşinde olduklarını öğrenmeliyim. Hadi Gwen, kıyıya yaklaşacağız ve mürettebatın geri kalanının nereye gittiğini bulmaya çalışacağız."

Peter neredeyse mükemmel bir taklit olan bir kuş sesini ısıklıkla çaldı. Çocuklar teker teker cevap vererek bizi pozisyonları konusunda uyardılar. Birlikte sorunsuz bir şekilde çalıştılar, tüm kavgalarına rağmen, gerçekten önemli olduğunda, hepsi rollerini mükemmel bir şekilde yerine getirdiler.

Uçurumun tepesindeki tüneğimizden ağaç sınırına ulaşana kadar uçtuk. Hızla yere indik ve yürüyerek kıyıya doğru yol aldık. Ağaçtan ağaca geçerken, ilerlerken kendimizi gizlediğimiz için zahmetli bir yavaşlık vardı. Peter ekstra gayretliydi, çevredeki ormanın her yönünü tarıyordu. Suya yaklaştıkça ağaçlar seyreلمeye başladı ve ileride ağaçların tamamen bittiğini, yerini pürüzlü, kayalık bir kıyı şeridine bıraktığını görebiliyordum.

Muazzam Jolly Roger ağaçların hemen arkasında belirliyor, gelgitlerle hafifçe sallanıyordu. Geminin üç direği uzun ve uğursuz bir şekilde yükseliyordu. Bu kadar yakından tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Süslü baş kısmı dikkatimi çekti. Uzun kıvrık saçları ve çıplak göğüsleriyle oyulmuş güzel bir kadın teknenin pruvasını süslüyordu ve bakması bile büyüleyiciydi.

Peter dondu ve dikkatimi gemiden çekti. Bana baktı ve sessiz kalmamı sağlamak için parmağını dudaklarına götürdü. Önümüzde bir hışırtı duyabiliyordum ve arkasına saklandığımız ağaçtan bakmaya cesaret ettiğimde, bizden yaklaşık yüz metre ötede yalnız bir korsan gördüm. Eğilmişti ve bir şeye doğru sürünüyor gibi görünüyordu.

Takip ettiği yere doğru baktım ve parlak, kırmızı renkli bir parıltı gördüm. Bir peri düzensiz bir şekilde etrafta uçuşuyor, ışıltılı tozlar her yöne uçuşuyordu. Bu tehlikeli bölgede dikkatsizce çok fazla dikkat çekiyordu.

"Kahretsin, Lill! Ne yapıyorsun lan sen?" Peter dişlerini sıkarak küfretti.

Ormandan iki korsanın daha çıktığını gördüm. Etrafını sarmışlardı ve o da öfke nöbetine kapıldığı için kendisine yaklaştıklarını fark edememişti. Rüzgârla birlikte taşınan öfkeli çınlamasını seçebiliyordum.

"Ne diyor o?" Ben sordum.

"Onu terk ettiğimizi ve artık ona ne olacağını umursamadığını." Peter'in sesi sıkı bir fısıltı gibiydi, hayal kırıklıklarını bastırmaya çalışıyordu.

Alnı çatık, derin bir konsantrasyon içinde, ne dediğini duymaya çalışarak izlemeye devam etti.

"Siktir, Gwen. Buradan hemen çıkmamız gerek!"

Peter cümlesini bitirir bitirmez sanki bir işaretmiş gibi tam bir kaos başladı. Bir patlama önümüzdeki zemini sarstı, etrafımızdaki çimen ve toprak parçaları havaya uçtu. Üzerimize enkaz yağarken Peter beni kendi vücuduyla korudu.

Her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Patlamanın meydana geldiği yere baktım ve yaralı zeminden dumanlar yükseliyordu. Duman aynı zamanda Jolly Roger'in top deliklerinden de geliyordu. Az önce bize bir top mu ateşlemişlerdi? Korsanlar her yönden bize doğru koşarken, kılıçlar havaya kalkmış ve ağızlar açılmış, duyamadığım savaş çığlıkları atarken, şaşkın halimle pasif bir şekilde izledim. Sonrasında kulaklarım çınılıyordu, durumun gerçekliği ortaya çıktıkça ellerim titriyordu.

"Gwen!" Peter bana bağıırıyordu ama kelimeleri sanki suyun altında konuşuyormuş gibi bulanık geliyordu. Omuzlarımı sertçe salladı ve duyularım sarsılarak bana geri geldi ve zihnim açıldı. Etrafımdaki manzara hızla gerçekliğe geri döndü. Gözlerimi Peter'a diktiğimde sarı gözleri endişeden çaresiz görünüyordu. Çılgınca ellerini üzerimde gezdirerek yaralarımı kontrol etti.

"Yaralandın mı, Gwen? Lanet olsun! Vuruldun mu?"

"Ben iyiyim, Peter. Ben iyiyim!" Bağırdım, korkum beni onunla kısa konuşmaya zorluyordu. "Sadece bizi buradan çıkar!"

Gözlerindeki çaresizlik yerini kararlı bir azme bıraktı ve bana başını salladı, yüzü sertleşti ve çenesi sert bir çizgiye oturdu. Kılıcını çekip benden uzaklaştı ve nihayet bize ulaşmaya başlayan korsanlarla aramıza girdi.

Peter acımasız bir savaşçıydı. Korsanları birbiri ardına ezip geçerken hiç merhamet göstermiyor, bedenleri ayaklarının dibine düşüyordu. Bu ölümcül dansında neredeyse çok güzeldi, her hareketi kasıtlıydı ve iyi uygulanmıştı - hiçbir enerji boşa harcanmamıştı. İki tarafa da baktım ve tüm adamlarımın benzer durumda olduğunu gördüm. Eben bize en yakın olanıydı, yüzü kan içindeydi ve bir elinde baltası, diğerinde hançeri vardı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı, sanki savaşmaktan ve öldürmekten zevk alıyor gibiydi.

Savaş ya da kaç tepkilerim tam güçteydi ve dönüp kaçma dürtüsüne direniyordum. Ne yapacağımdan emin değildim ve katliamdan uzaklaşmaya başladım, bacaklarım kendi iradesiyle hareket ediyordu. Beni onun yanından ayrılmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Benim için, beni korumak için savaşıyordu ama içimdeki kaçma dürtüsü çok baskındı. Sağlam bir duvar gibi hissettiğim bir şeye doğru geri geri gittim ve sonra büyük, güçlü kollar beni sardı. Panik çığlığım kirli bir elin ağzımı kapatmasıyla kesildi. Güçlü eller derime acıyla saplandı ve tek yapabildiğim inlemek oldu. Onu üzerimden atmak için boşuna çabaladım ama o vahşi bir adamdı ve ben çırpındıkça o beni daha sıkı kavıyordu.

"Burada neyimiz varmış? Kayıp bir kız belki?" İğrenç nefesi ensemden sızıyordu.

Elini uzatıp göğsümü kavradı, o kadar sert sıktı ki haykırdım, çığlığım pis eline çarpıp boğuldu. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Kavgadan geri çekilmeye başladı, beni kıyıya doğru ve ne olduğunu anlayamayacak kadar korsanların saldırısıyla meşgul olan çocuklarımdan uzağa çekti.

Mücadele etmeye devam ettim, beni almasına izin veremezdim. En azından bunu onun için kolaylaştırmazdım. Kayalık sahile yaklaştıkça durum daha da acil bir hal alıyordu. Eğer beni bir tekneye götürürse, kaçma şansım dramatik bir şekilde azalacaktı. Beni gemiye bindirdiklerinde bana ne yapabileceklerini düşünmeme izin veremezdim. Harekete geçmeliydim ve bunu şimdi yapmalıyım.

Başımı ona doğru geri attım ve kafamın arkası burnuna çarptığında mide bulandırıcı bir çıtırtı duydum. Çarpmanın etkisiyle başımdan geçen ani acı dalgası yüzünden bir an için sersemlemiştim. Kanının sıcak bir şekilde ensemden aşağı aktığını ve kıyafetlerime işlediğini hissedebiliyordum. Tutuşu kısa bir süreliğine gevşedi, öyle ki bir elimi onun demir pençesinden kurtarabildim.

"Seni lanet orospu!" Kükredi. "Burnumu kırdın! Kendini çok sevimli sanıyorsun, bunu sana ödeteceğim. O güzel küçük derinden çıkaracağım."

O beni tehdit ederken ben de boşta kalan elimle elbisemi, kalçamın üst kısmına kayışla tutturulmuş fırlatma bıçaklarıma ulaşabilecek kadar yukarı kaldırmaya çalıştım. Sonunda soğuk metallerine dokunduğumda derin bir iç çektim ve kendimi korumam için bana bir yol sağladığı için Eben'i şiddetle öpmeyi aklıma not ettim.

Bıçaklardan birini kılıfından çıkardım, düşürmemek için bir parmağımı tabanındaki halkadan geçirdim. Zihnimi boşaltmak ve yapmak üzere olduğum şeye odaklanmak için derin bir nefes aldım. Bu fırsatı kaçırmamak için doğru anı beklemem gerekiyordu. Kollarımın üstünden sıkıca kavrayarak beni kendine doğru döndürdü. Yıpranmış yüzü kir pas içindeydi ve kana bulanmış gibiydi. Eğri büğrü, sarı dişleri dağınık sakalından dışarı fırlamış, bana sırtırken çürüme ve içki kokusu yüzüme vuruyordu. Bir eliyle kolumu bıraktı ve bir sonraki anda darbeyi hissettim, ardından bana ters vuruşuyla başımın yana savrulmasına neden olan yakıcı bir acı hissettim.

Aklımı çabucak topladım çünkü bu benim anımdı. Artık serbest olan tek kolumla bıçağı yukarı doğru, toplayabildiğim kadar büyük bir güçle karnına sapladım. Bıçağım göğüs kafesinin hemen altından girerek diyaframını deldi. Bu sefer çığlık attı ve kollarımı bıraktı, ama düşerken madalyonumu yakaladı, zinciri kırdı ve dizlerinin üzerine çökerken onu da beraberinde götürdü.

Geriye doğru tökezledim ve sonra ona doğru koşmaya başladım. Madalyonumu almam gerekiyordu. O benim kız kardeşime uzanan can simidimdi ve onu benden almasına izin veremezdim. Ama adam dirençliydi ve dizlerinin üzerinde, gömleğinin önünden kan akarken bile kılıcını çekmeyi başardı ve ben de olduğum yerde durdum. Mantıklı zihnim bana kaçmam için bağıırıyordu, bu benim kaçma fırsatımdı ve madalyonu arkamda bırakmak beni ne kadar paramparça etse de gitmek zorundaydım.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ters yöne doğru koştum. Çılgına dönmüştüm ve nereye gittiğimden emin değildim. Peşimden gelip gelmediğine bakmak için döndüğümde ayağım takıldı ve ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm, avuç içlerim sivri kayalara sürtündü. Yönümü bulmak için başımı kaldırdım ve tepemdeki taş tepede heybetli bir adam figürü belirdi.

Önümde bir çift iyi yağlanmış çizme duruyordu, güneş cilalı yüzeylerinde parlıyordu. Biraz fazla dar olan siyah bir pantolon giymişti ve etkileyici erkekliği pantolonun darlığından rahatlıkla görülebiliyordu. Dizlerine kadar sarkan, beyaz keten bir bluzu örten, özenle kesilmiş siyah bir paltosu vardı. Göğsündeki kıllar derin bir v ile belli oluyordu ve boynunda altın ve gümüş zincirler asılıydı. Ağır mücevherlerle süslü bir eli, belindeki kemerden sarkan geniş bir kılıcın kabzasında duruyordu. Diğeri ise parlatılmış gümüş bir kancadan başka bir şey değildi. Karşımdaki adam meşhur Kaptan James Hook'tan başkası olamazdı.

Yüzüne bakma cesaretini gösterdim - kendimi tutamadım. Uğursuz görünümlü yaşlı bir adam bekliyordum ama gerçek hiç de öyle değildi. Yüzü şaşırtıcı derecede yakışıklıydı, yüksek elmacık kemikleri ve düz burnu ona ilkel, erkeksi bir görünüm veriyordu. Güçlü bir çenesi ve düzgünce kesilmiş bir keçi sakalı vardı. Beklediğim koyu renk saçlar daha çok tuz ve güneşten ağarmış kirli bir sarıydı ve dalgalar halinde omuzlarının hemen arkasına düşüyordu.

Onun yoğun mavi gözlerine baktım, ancak bir elini kaldırıp keçi sakalının üzerinde gezdirirken bana dikkatle baktığını gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda hareket edemediğimi hissettim. Onun baskın varlığına karşı açıklayamadığım garip bir çekim hissediyordum. Bana bakarken kaşlarını kaldırdı ve dolgun dudaklarının arasından hafif bir gülümseme geçti.

"Gwen!" O sırada Peter yanımdaydı, beni ayağa kaldırdı ve anında Hook'la aramıza girerek paylaştığımız anı bozdu. Ona verdiğim tepki karşısında kendimi telaşlanmış ve şok olmuş hissettim. Peter ve Hook gergin bir an boyunca birbirlerine baktılar.

"Bu sefer Peçe'nin ötesinden benim için ne getirdin Peter?" Hook'un sesi derin ve cilalı, temposu yavaş ve kasıtlıydı.

"O sana göre değil Hook." Peter kısaydı, sesi öfkeyle kesilmişti.

"Göreceğiz, Peter. Göreceğiz."

Peter ona hırladı. Bunun bir kavgayla sonuçlanıp sonuçlanmayacağını merak ediyordum ama Peter gerginken, Hook tepemizdeki konumundan eğlenmiş ve rahatlamış görünüyordu. Peter başka bir şey söylemeden bana döndü ve beni kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. Kollarımı boynuna doladım ve başımı göğsüne yasladım. Peter bana sahip olduğu için bedenimin rahatladığını hissettim. Güvendeydim.

Peter beni kollarına alarak uçtu, Hook'u ve arbedeyi arkamızda bıraktı. Ona bir kez daha baktım ve geri çekilmemize güldüğünü gördüm.

"Ama Peter, diğerleri ne olacak? Geri dönmemiz gerek. Onlara yardım etmeliyiz!" Oğullarıma bir şey olması fikriyle kalbimin sıkıştığını hissettim.

"İyi olacaklar. Merak etme, kendi başlarının çaresine bakabilirler." Duymak istediğimi bildiği sözlerle beni yatıştırdı.

"Ama madalyonum! Annemin madalyonunu aldılar, Peter! Geri dönmek zorundayız. O madalyona ihtiyacım var. Çocuklarımın iyi olduğundan emin olmalıyım." Bu noktada hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Zihnim duygularla o kadar doluydu ki gözyaşlarım akmaya başladı.

"Her şey yoluna girecek, Gwen. Merak etme, seni güvene aldıktan sonra her şeyi çözeceğiz." Peter'ın sözleri kulağa mekanik geliyordu. Duygularını maskeliyor, kendi iç kargaşasıyla özel olarak uğraşırken bana hâlâ duymam gerektiğini düşündüğü şeyleri söylüyordu.

Onu itmedim, itemezdim. Buna gücüm yoktu. Sadece yüzümü göğsüne çevirebildim, duygularımın yanaklarımdan aşağıya ve gömleğine özgürce akmasına izin verdim.

CHAPTER XV

THE GROTTO

Peter beni Denizkızı Lagünü'ndeki mağaranın girişinin hemen dışında, tanıdık bir kumsala nazikçe bıraktı. Kumsal ıssızdı. denizkızı görüldü. Peter beni geçide doğru yönlendirdi, mağaraya doğru ilerlerken bir elini hep üzerimde tuttu.

"Yaralandın mı? Sana zarar verdi mi?" Sorarken sesi paniklemiş gibiydi, gözlerine o çaresiz bakış geri dönmüştü.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım ama iyiyim."

"Boynunda kan var." Boynumdaki kısmen kurumuş kana baktı ve arkamda dolaşıp parmaklarını saçlarımda gezdirerek yara aradı. Parmakları kafa derimin arkasında korsana çarptığım hassas noktaya dokunduğunda hafifçe irkildim.

"Kan benim değil. Sadece morarmışım, kafamın arkasıyla yüzüne vurdum ve her tarafım kan oldu. Sanırım burnunu kırdım," diye utangaçça itiraf ettim ve Peter biraz kıkırdadı.

"Beklediğinden daha ele avuca sığmaz biriymişsin," dedi eğlenmiş bir sesle. Ama eğlencesi kısa sürdü. "Orada olmalıydım. Ben

Çok üzgünüm, incinmeni hiç istemedim." Elini göğsümde oluşan izlerin üzerinde gezdirdi. "O... o sana dokundu mu?" Sorusu alçak sesle ve sertçe geldi, cevap vermemi beklerken gözlerime bile bakamadı.

"Pek sayılmaz, önemli bir şey değildi. İyi olacağım," dedim güvenle ve onu rahatlatmaya çalıştım.

Göğsümdeki birkaç çürük dışında, en azından fiziksel olarak yara almamıştım. Bunun bana duygusal olarak verebileceği zararı düşünmemeye izin vermeyecektim. Olayın şoku geçtikten sonra bunu çözmek için zamanım olacaktı. Çok daha kötü olabileceğini biliyordum ve bir şekilde bu beni rahatlatıyordu. Peter ellerini saçlarında gezdiriyor ve küçük mağarada bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Hepsini teker teker öldüreceğim," diye öfkelenildi. Yoluna çıktım ve onu durmaya zorladım, ellerimi yüzünün iki yanına koyarak gözlerini benimkilerle buluşturdum.

"Peter, ben buradayım. Ben iyiyim. Artık her şey bitti."

"Seni Varolmayan Ülke'ye getirmekle bencillik ettim."

"Hayır, beni getirdiğin için memnunum. Burada çocuklarla geçirdiğim zaman... seninle... bu bir hediye."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz bilmiyorum. O kadar çok hata yaptım ki. Lill'in tüm görevi tehlikeye atacağını bilmeliydim. Orada başına bir şey gelmiş olabileceği fikri... bu bana kâbuslar gördürüyor. Olan her şey benim hatam." Sonra benden ayrıldı, oturdu ve başını öne eğdi.

"Her şey için kendini suçlayamazsın. Lill kendi seçimlerini yaptı. Yerimizi söylemeyi kastettiğini sanmıyorum. Muhtemelen sadece acı çekiyordu ve rol yapıyordu. İyi olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum. Lill'den pek çok nedenden ötürü nefret ediyordum ama gidip kendini korsanların merhametine bıraktığına göre ne kadar acı çekiyor olabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Gerçekten hepimiz için fazla iyisin. Lill sana kötü davranmaktan başka bir şey yapmadı ama yine de onu savunuyorsun." Devam etmeden önce bir süre başını salladı, "Dışarı çıkıp çıkmadığından emin değilim ama çocuklar onu asla geride bırakmaz."

"Beni kendinden uzaklaştırmanın sebebi o mu?" Sessizce sordum.

"Lill?" Sorum karşısında şaşırmış gibiydi. "Hayır. Lill'e değer veriyorum, o benim perim ama o kadar. Biz arkadaşız, sevgili değil."

"Sevgili değil misiniz? Yani onunla seks yapmadınız mı?"

Peter gözle görülür bir şekilde rahatsız görünüyordu, cevap vermeden önce boynunun arkasını ovma için uzandı. "Evet, seks yaptık ama sadece şehvet duygusu vardı. Sadece bir ihtiyacın karşılanmasıydı, daha fazlası değil. Kesinlikle aşk değildi. Perde'nin ötesi senin için böyle değil mi? Sadece sevdiğiniz erkeklerle mi seks yaptınız?" Şimdi kıvrınma sırası bendeydi.

"Şey, hayır," diye cevap verdim, itirafımdan utanarak. Peter ayağa kalktı ve yanıma geldi, delici kahverengi gözleri beni delip geçiyordu.

"Hiç aşık oldun mu, Gwen?"

"Umm... Ben, şey, gerçekten emin değilim," diye kekeledim. Ama aşk hakkında gerçekten ne biliyordum ki? Aşkı ailemden ve kız kardeşimden biliyordum. Ama Eros aşkı benim için anlaşılması zor bir gizemdi. Aşık olduğumu sandığım tek zamanın tam bir saçmalık olduğu ortaya çıktı. "Peki ya sen?"

Cevap vermedi. Sadece bana baktı. Ne düşündüğünü bilmek için yanıp tutuşuyordum ama sormaya cesaret edemiyordum.

"Orada ölmüş olabileceğin fikri benim için her şeyi mükemmel bir perspektife oturttu. Sonunda kararımı verdim," diyerek sessizliği bozdu. Artık bana o kadar yakın duruyordu ki derin bir nefes aldığımda göğüslerim göğsüne bastırıyordu. Yutkundum ve cevap olarak başımı salladım. Saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı ve çenemi kavradı. "Seni istiyorum. Gittiğinde beni kırıp kırmaman artık umurumda değil. Gerçek aşka sırtını dönen aptal bir adam olmaktansa, bu şansını değerlendiren kırık bir adam olmayı tercih ederim." Peter'ın sözleri yumuşaktı ama ciddiyetle söylenmişti.

Sesindeki kararlılığı duyabiliyordum. Şok olmuştum. Zarar görmediğimden emin olduktan sonra benden daha da uzaklaşmasını bekliyordum. Çocukların bana duymak istediğim şeyi, tam da duymaya ihtiyacım olduğu anda söyledikleri onca zaman içinde en anlamlısı buydu.

"İşleri tamamen berbat ettiğimi biliyorum ama artık değil. Kalan zamanımızda bana ne vermek istersen onu alacağım ve bu yeterli olacak. Sonsuzluğun sonuna kadar dayanacak gücü bulmam gerekecek. Belki sonunda orada buluşur ve kaldığımız yerden devam ederiz."

Sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm. Kalbim göğsümde taklalar atıyormuş gibi hissediyordum. Zihnim içimden geçen duyguları kelimelere dökmekte zorlanıyordu: heyecan, tutku, neşe, hayranlık... rahatlatma.

"Bana sahip olacak mısın, Gwen?" Peter'ın sesi tereddütlüydü, alışkın olduğum ukala çocuğa tamamen yabancıydı.

Bir an durakladım, her şeyin oturmasına izin verdim, nefes alamıyordum. Gözlerimi kapattım ve Peter'a karşı hissettiğim tüm karmaşık duyguları içeren o küçük kutuyu bulmak için zihnimin derinliklerine uzandım.

"Peter, sen her zaman benim oldun."

O anda ağız benimkinin üzerindeydi, sert ve muhtaç. Beni kendine çekti, elleri sırtımda geziniyordu. Ben de aynı şekilde karşılık verdim, parmaklarımı onun kalın saçlarına geçirdim ve ağızlarımız birbirini keşfederken onu kendime çektim.

Peter aniden benden uzaklaştı ve bir an paniğe kapıldım - ilk öpüşmemizdeki anılar aklıma geldi. Onu çok mu ileri itmiştim, çok mu erken? Öpüşürken çok mu ileri gitmiştim? Birden hevesimden dolayı utandığımı hissettim. Beni öpmeye başladığında kendimi onun kollarına atmıştım.

Peter uzaktaki duvara doğru yürüdü ve bir yarığın arkasından bir çanta çıkardı. Bilmediğim bir hayvana ait kalın bir kürkü çıkarıp kayalık yüzeye sererken onu ilgiyle izledim. Bir havlu ve içinde ilk geldiğimde sabun olarak kullandığım çiçeklerin olduğu küçük bir paket çıkardı.

"Sana söyledim," dedi omzunun üzerinden bana bakarken, "düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunda buraya sık sık gelirim. Bazen bir süreliğine burada kalıyorum." Söze dökülmemiş sorumu yanıtlayarak açıkladı.

"Hadi, temizlenmemiz gerek. Üzerimde hâlâ korsanların pisliği varken seninle birlikte olmak istemiyorum. Bana katılır mısın?" Mağaranın ortasındaki küçük turkuaz havuzu işaret ederek sordu.

Başımı salladım ve Peter bana yaklaştı. Bana sormadan korseli üstümün bağcıklarını çözmeye başladı. Elleri yavaş ve kasıtlıydı, sanki bir hazineyi ortaya çıkarıyormuş gibi acele etmiyordu. Korseyi ve etekleri nazikçe kaydırarak çıkardı, giysiler ayaklarımın dibinde bir su birikintisi oluşturdu. Omzumu nazikçe öptü ve beni usulca ısırды, kafatasımın tabanına bir şok gönderdi ve istemsizce titredim. Geri döndü ve ayaklarımın dibine diz çöktü, botlarımın bağcıklarını çözdü, onları çıkardı ve sonra her bir çorabı yavaşça bacağımdan aşağı indirip bir kenara attı.

Fırlatma bıçaklarımı nazikçe çözdü ve diğer giysilerimin yanına yerleştirdi. Ellerini deri kemerin kalçamda iz bıraktığı yerlere yumuşakça sürttü ve ben yine titredim ama soğuktan değil. Tenim yanıyormuş gibi hissediyordum.

Orada öylece duruyordum, Peter önümde diz çökmüştü, üzerimde sadece beni örtecek kadar aşağıya sarkan köylü bluzum vardı. Ayağa kalktı ve kendi giysilerini kısa sürede çıkarıp kenara attı ve çıplak bir şekilde önümde durdu. Küçük kesikler, kan sıçramaları ve çürükler göğsünü kaplamıştı - korsanlarla yaptığı savaşın kalıntıları. Bu, kollarından göğsüne doğru kıvrılan siyah kabile dövmeleriyle birleşince onu tehlikeli ve seksi gösteriyordu.

Kıpırdamadan durdu, tek kelime etmeden vücudunun her santimini incelememe izin verdi. Elimde olmadan tahrik olduğunu fark ettim ve şiddetle kızardım, gözlerimi kaçırıp ellerime baktım. Kendi tepkilerime anlam veremiyordum. Gergin ve bilinçli bir bakire gibi davranıyordum. Onu çıplak görmüştüm ve onun da beni daha önce çıplak gördüğünü biliyordum ama şimdi tişörtümü çıkarmakta tereddüt ediyordum. Her şey daha kişisel hissettiriyordu, sadece ikimiz, o bana dikkatle bakarken.

Hadi, Gwen! Bunu yapabilirsin. Korkusuz olmak için çalışıyorsun... değil mi? Kendime zihinsel bir moral konuşması yaparak düşündüm. Derin bir iç çektim ve tişörtümü başımın üzerine çekerek çıplaklığımı tüm kusurlu mükemmelliğimle ona gösterdim. Bana baktı, gözleri açlıkla doluydu. Bakışlarına karşılık veremeyerek gözlerimi kaçırdım, küçük göğsümü kollarımla kapattım, beni yakından gördüğü için hayal kırıklığına uğrayabileceğinden endişelendim.

"Sen... kesinlikle büyüleyicisin," diye nefes aldı. Öne doğru bir adım attı ve elimi nazıkçe kavrayarak göğsümde sarılı olan kolumu yavaşça çözdü. Kırılğanlığım onun sözleriyle eriyip gitmeye başladı.

Beni küçük havuza götürürken, "Gel, bugünün lekesinden arıyalım," dedi. Ilık su beni sardı. Korsanın kanını üzerimden atmak için sabırsızlanıyordum.

"Arkanı dön ve seni yıkayayım." Sesi yumuşak ama iddialıydı ve onun benim kadar gergin görünmemesine sevindim. İri elleriyle kokulu çiçeklerden birini tenimin üzerinde gezdirdi. Hava o tatlı nar kokusuyla doldu. Peter'ın elleri sırtımda köpük oluştururken kaygan bir his veriyordu. Elleri saçlarıma doğru ilerledi ve orada keçeleşmiş olan kanı yıkadı. Gözlerimi kapadım ve kafa derime masaj yaparken usulca inledim. Daha önce hiç bir erkek benim için saçımı yıkamamıştı. Harika bir histi... ve garip bir şekilde erotik. Benimle ilgilenme ve beni böylesine şiddetle koruma şekli beni çözmüştü. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi ve daha fazlasını istiyordum. Ellerini her yerimde görmek istiyordum.

Temizlendikten sonra durulanmak için suya daldım. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için suyun tamponuyla çevrili o ana ihtiyacım olduğunu hissettim. Peter'ın titiz ilgisi kalbimi hızlandırdı ve seksim ihtiyaçla zonkluyordu. Ciğerlerim yanana kadar suyun altında kaldım ama yüzeye çıktığımda zihnim berraktı.

Onu istiyordum. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum, gerginliğime lanet olsun. Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı ıslak saçlarına doladım ve dudaklarımı onunkilere mühürledim. İçimde uyandırdığı bu ihtiyacı tatmin etmesi için ona ihtiyacım vardı. Varolmayan Ülke'de bulunduğum süre boyunca arzularımı dizginlemiştim ama artık kendimi tutamazdım. Doyurulmaya ihtiyacım vardı.

Peter beni kollarının arasına aldı, ıslak ve çıplak bedenim onunkine yaslandı. Gözlerini benimkilere kilitledi. İhtiyacını ifade etmek için bir şey söylemesine gerek yoktu. Beni serdiği yumuşak kürkün üzerine yatırdı, boynumdan aşağıya doğru öperken sıcak vücudu benimkini kapladı. Tembelce öpücüklerini göğüslerimin arasında gezdirdi, sonunda dudaklarını sertleşmiş meme ucumun üzerinde nazıkçe gezdirmeden önce beni kızdırdı.

Bu his karşısında inledim ve meme ucumu ağzına daha derin bastırmak için doğruldum. Sertçe emdi, eli diğer meme ucumla ağzının hareketlerini kopyaladı, parmaklarının arasında yuvarladı ve bu his uyluklarımın arasına ılık bir ıslaklık gönderdi. Seksimin zirvesine ulaşana kadar karnımı çaprazlarken öpmeye ve ısırmaya devam etti.

Durdu ve bana baktı, "Bunu istiyor musun Gwen? Çünkü eğer durmamı istiyorsan, şimdi söyle. Eğer daha ileri gidersem durabileceğimden emin değilim." Peter'ın sesi ihtiyaçla doluydu ama hareketsiz bir şekilde ona izin vermemi bekledi.

"Evet, lütfen Peter, bunu istiyorum," diye nefes aldım, ona muhtaç ve çaresiz hissediyordum.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce hınzırca gülümsedi. Aniden gelen hisle dudaklarımdan bir çığlık kaçtı ve kalçalarımı sallarken sırtım istemsiz bir şekilde yükseldi. Dili sıcak ve yumuşaktı. Yavaşça alıştırma ve alay etme arasında gidip geldi, tekrar yavaşlamadan önce doruğun eşiğine gelene kadar dilini zevkimin merkezi boyunca emdi ve fiskeledi. Aynı anda hem sinir bozucu hem de akıl almazdı.

Bir parmağını ıslaklığımın içine kaydırды, yavaşça içime doğru ilerledi. Parmağını kancaya taktı, çekmeden önce G noktamı fırçaladı ve ben inledim,

"Aman Tanrım, Peter, sana ihtiyacım var! Bir şeye ihtiyacım var, lütfen," diye yalvardım. "Seni boşaltmamı mı istiyorsun?" Peter nazlı nazlı sordu.

Altında kıvranıyor, beni o imrenilen orgazma ulaştıracak tatlı bir sürtünme elde etmeye çalışıyordum. Kollarını kalçalarımın dolayarak beni yerimde sabitledi, böylece hareket edemiyordum. Hassas cinsel organıma soğuk hava üfledi ve ben sızlandım.

"Evet!" Yalvardım. Duygular içinde çalkalandığımı hissettim, günlerdir artan cinsel gerilim sınırına ulaşmıştı. Peter bana ukala bir gülümseme verdi, sonra iki parmağını içime soktu ve klitorisimi emerek beni uçurumun kenarına gönderdi.

Hiç bu kadar tüketen bir orgazm yaşadığımı hatırlamıyorum. Zevk dalgalar halinde içimden geçerken tüm vücudum gerildi. Adını haykırdım ama neredeyse kendi sesimi tanıyamayacaktım. Peter'ın parmakları, altımdaki kürklerin içinde erimiş bir su birikintisi gibi hissedene kadar orgazmımın tamamında beni çalıştırdı. Sonrasının tadını çıkarırken nefesim küçük miyavlamalar halinde çıkıyordu.

Peter'a baktım, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı, belli ki kendinden memnundu. Bacaklarımın arasında diz çökmüştü, eli şimdi sikini kavramıştı ve birkaç kez aşağı yukarı hareket ettirdi, ucunda küçük bir pre-cum damlası parlıyordu. İzlerken dudağımı ısırdım. Çok seksi-ydi ve tek düşünebildiğim onun içime gömülmesini istediğimdi. Sikin ucuyla açıklığımla dalga geçti, ıslaklığımın içinden geçti ve kendini sıraya dizdi.

"Gwen, seni elimde tutamayacağımı biliyorum," dedi yavaşça, sesi boğuk ve alçaktı, "ama şu anda sen benimsin."

O zaman bana çarptı, beni tamamen doldurdu. Orada durdu, içimde tamamen kılıflanmıştı. İçimi doldurmasının verdiği his enfesti. Gözlerimin içine baktı, eli yüzümü okşamaya geldi ve beni nazikçe öptü. Daha önce bir erkekle hiç bu kadar yakın hissettiğimi sanmıyorum, bu seksten çok daha fazlasıydı.

Ona bağlandığımı hissettim, kozmik bir bağlantı çok doğru hissettirdi ve bitmesini istemedim. Daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyarak kendimi ona sürtmeye başladım. Aklımı başımdan alan başka bir orgazmın eşiğinde olduğumu biliyordum ve Peter da hareket etmeye başladı, beni itiş kakış karşıladı.

"Çok iyi hissediyorsun, Gwen. Senin içinde kendimi tamamen kaybedeceğim." Parmaklarını saçlarımın arasına soktu, hafifçe çekti ve içime soktu,

ve orgazmım tüm bedenimi sarstı. Gözlerimi kapattım ve

muazzam zevk beni ezerken beyaz ışık noktaları görebiliyordum. Peter'ın kendi doruk noktasına ulaştığında adımı haykırdığını duyabiliyordum. Onun etrafında kenetlendim ve o tatlı zevk anını paylaşarak birlikte boşaldık.

Mağara, hırıltılı nefes alış verişlerimiz dışında sessizdi. Peter'ın vücudu benimkinin üzerinde durgunlaşmıştı. Orada uzun bir süre kaldı, hala içimdeydi, ağırlığı rahatlatıcıydı ve hareket etmesini hiç istemedim. Tamamen memnun ve tatmin olduğum bu anın tadını çıkarmak istiyordum. Sonsuza kadar böyle hissetmek istiyordum.

İçimden çıktı ve yanımdaki kürklerin üzerine uzanırken itiraz ederek inledim.

"Seni incittim mi?" Endişeli bir ses tonuyla sordu, ben de güldüm.

"Hayır, bu acının tam zıttıydı. Bitmesini istemedim," dedim dürüstçe. Bana o tipik, ukala gülümsemesiyle gülümsedi.

"Kendimi savunmam gerekirse, bir süredir bu anın hayalini kuruyordum ama fantezilerim bile beni senin ne kadar iyi hissettiğine hazırlayamadı. Bir dahaki sefere biraz daha uzun süre dayanmak için elimden geleni yapacağım."

"Şu bahsettiğin 'gelecek sefer'... bunun için ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Doyumsuz küçük şeysin, değil mi?" Peter alay etti. "Merak etme, gitmeden önce iyi ve ağırlı olduğundan emin olacağım."

Beni kollarıyla sardı ve kendine çekti, başımı göğsüne yaslayarak yanına oturttu, kalp atışlarını duyabiliyordum. Yine de sözleri dikkatimden kaçmadı: "Gitmeden önce. Bu, odadaki filin bu mükemmel anın üzerinde belirmesiydi. Bunların hepsi geçiciydi. Peter'a olan hislerimin tadını çıkarmak için sadece sınırlı bir zamanım vardı. Birbirimize sahip olabileceğimiz zamanların sayısı sınırlıydı ve yakında sona erecekti. Sadece benim şansım. Bu iç karartıcı düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp Peter'a ve onun yanımdaki sıcak bedenine odaklandım. "Şimdi bana bunca zamandır neden beni kendinden uzaklaştırdığını söyleyebilir misin? zaman?" Peter'ın artık bana karşı her konuda açık olmasını umuyordum. Derin bir iç çekti, elini dalgınca saçlarımda gezdirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Varolmayan Ülke için en iyisini yaptığımı sanıyordum... ve sen gidene kadar kendimi tutup inkar edebilirsem, gitmene izin vermenin benim için daha kolay olacağını düşündüm. Ama sanırım seni yanımda getirmeye karar verdiğim an bu lanetlenmiş bir davaydı."

"Neverland mi? Anlamıyorum, birlikte olmamız Neverland için neden kötü olsun ki?" Gözlerinin içine bakabilmek için yer değiştirdim ve çenemi katladığım kollarımın üzerine koydum.

"Nasıl açıklayacağımı tam olarak bilmiyorum ama deneyeceğim. Varolmayan Ülke burada yaşayanlarla derinden bağlantılıdır ve bazıları diğerlerinden daha fazla etkiye sahiptir. Tiger Lilley, Pixie Büyükleri ve benim burada derin köklerimiz var. Ruh halimiz ve eylemlerimiz adanın sağlığı üzerinde doğrudan bir etkiye sahip.

Wendy'yi ilk kez geri getirdiğimde, o... o beni değiştirdi. Ona karşı daha önce hiç hissetmediğim duygular geliştirdim. O buradayken her şey gelişti. Ama kalamadı. İsteddiği hayat bu değildi ve gittiğinde oğullarımı, kardeşlerimi de yanında götürdü. Onlara benim sunamayacağım bir hayat sunabilirdi. Gittiği gün tüm ailemi de yanında götürdü ve ben bunun beni nasıl etkileyeceğine hazırlıklı değildim."

Sanki o anı zihninde yeniden yaşıyormuş gibi durakladı.

"Onların yokluğu içimde iltihaplanan ve büyüyen bir boşluk bıraktı ve bu boşluk yüzünden Neverland ölmeye başladı. Bunun tekrar olmasına izin veremem. İnsanlar acı çekti ve korsanlar her şeyi ele geçirmeye başladı. Bencilliğim burayı neredeyse yok edecek bir dengesizlik yarattı ve bunun sonucunda Varolmayan Ülke gençliğimi elimden aldı ve yaşlanmaya başladım."

"Sanırım Wendy'nin gidişinin seni nasıl etkilediğini hiç düşünmedim. Aktardığı hikayeler, sanki birlikte geçirdiğiniz zamanın ayrıntılarını çabucak unutarak bir sonraki maceraya atılıyormuşsunuz gibi anlatıyordu. Sanki hiçbir şey senin kaygısız ruhunu kıramazmış gibi."

Peter buna homurdandı.

"Sanırım iyi bir rol yaptım. Onun bilmesini istemedim. Hayalini kurduğu hayata sahip olmasını ve Neverland'in sadece güzel bir anı olarak kalmasını istedim. Ama sanırım Wendy benim en önemli kusurlarımdan birini gözden kaçırdı."

"Kusurlar, bana Peter Pan'ın bir kusuru olduğunu mu söylüyorsun?" Onunla dalga geçerken şaşırmış gibi yaptım. "Söylesene, bahsettiğin kusur nedir?"

"Sadece insan olduğum gerçeği." Ve işte oradaydı, meşhur Peter Pan, gördüğü ve yaptığı tüm o muhteşem şeylerin altında sadece bir insandı.

"Wendy bunu sana yaptığı için çok üzgünüm," dedim, yüzeyin altında öfke çiçekleri açıyordu. Bunu ona nasıl yapabildi, diye düşündüm kendi kendime.

Öfkeyle. Onu tüm ailesinden mahrum bıraktığını nasıl fark edememişti?

"Wendy için özür dilemene gerek yok. O yapması gerekeni yaptı. Gerçekten çok cesurdu. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin istediği hayatın önüne geçmesine izin vermedi. Bunun için ona hayranım." Wendy'nin yaptıklarını savunurken sesi saygılıydı.

"Yine de onun bencil bir sürtük olduğunu düşünebilirim. Sonuçta o benim akrabam," diye mırıldandım.

Peter cevabıma içtenlikle güldü. Duyması çok hoş bir sestti ve ben de onunla birlikte kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Kıskançlık mı seziyorum?" Alay etti.

"Hmm... bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Bu alaycı şakalaşmayı sevdim. Yaptığı sinirli düşüncelerden çok daha iyiydi.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi? Deneyebileceğimiz birkaç şey düşünebilirim," dedi nazlı bir şekilde. Beni sırtüstü çevirdi ve boynum boyunca öpmeye başladı.

"Çocukları kastetmiştim, Kayıp Çocuklara ne söyleyeceğiz?" Peter sanki tamamen kaçınmak istediği bir konuya değinmişim gibi homurdandı.

"Hiçbir şey. Sadece 1 Mayıs sonrasına kadar burada kalalım," diye mırıldandı Peter yüzünü boynuma gömerken.

"Kulağa ne kadar cazip gelse de, beni Varolmayan Ülke'ye bahar temizliği ve destansı maceralar için getirdin. Ayrıca diğerlerini çok özlerim. Onları önemsiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Peter beni iterken, diğerleri beni kendilerine çekmişlerdi. Peter sonunda niyetini açıkladığına göre duygularımı bir kenara bırakamazdım.

"Onlara birlikte olduğumuzu söyleyeceğim, o kadar. Seni rahat bırakmalarını sağlayacağım. Kaptan benim. Bir kez emir verdim mi, o sondur."

"Peter, kes şunu! Ben uyulması gereken bir ferman değilim ve beni yalnız bırakmalarını istemiyorum." Cümleye ateşli başladım ama alçak sesle ve tereddütle bitirdim. Peter'ı kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

"Peki tam olarak ne diyorsun Gwen?"

Konuşma daha da gerginleşince Peter ayağa kalktı ve ben de kalktım. İstedğim şeyi nasıl isteyeceğimi düşünürken bakışlarımı kıpırdayan ellerimden ayırmadım. Ne istediğimi yüksek sesle ifade etmek neden her zaman bu kadar zordu?

Ne istiyorsun? Eğer birbirimize karşı dürüst olabilseydik, hayat çok daha kolay olurdu.

"Güven ya da İnanç oynadığımız ve Eben'in beni paylaşmak isteyip istemediğini sorduğu zamanı hatırlıyor musun?" Kendi sesim bana çok zayıf geliyordu. Kendimden emin olmak istiyordum ama Pandora'nın kutusunu açıyormuşum gibi hissediyordum.

"Siktir..." Peter ayağa kalktı ve bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Seni uzaklaştırmak benim hatam. Seni doğrudan onların kollarına ittim. Ne bekliyordum ki? Senin için neler hissettiklerini görebiliyordum. Sahip oldukları her şeyle senin peşinden geliyorlardı. Bunun olacağını biliyordum ve bu benim hatam."

Peter bir ileri bir geri volta atarken saçmalıyordu. Bunu yaparken tamamen çıplak olması dikkatimi dağıtmaktan da öteydi ve konsantre olmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Bana cevap vermekten ziyade kendi kendisiyle tartışıyor gibiydi.

"Onlara karşı bir şeyler hissediyor olmam sana karşı olan hislerimi azaltmıyor. Her şeyin nasıl yürüyeceğinden emin değilim ama onları istediğimi inkâr edemem," diye açıkladım, ne demek istediğimi anlatabilmek için çaresizce.

Peter döndü ve tüm çıplaklığıyla bana baktı. Sırtımı dikleştirdim ve kararlılığımınla başımı hafifçe kaldırdım.

"Biliyorum, kafam karıştı ve sorduğum şey tamamen berbat. Anlıyorum. Ama içten içe istediğim şey bu ve senden denemeni istiyorum."

Artık kararımı verdiğim için kendimi eskisinden daha cesur hissediyordum. İstedğim buydu ve inançlarımda kararlı olmalıydım, yoksa oğullarımdan birinden ya da hepsinden vazgeçmek zorunda kalacaktım. Başkalarına uyum sağlamak için mutluluğumdan pek çok kez ödün vermek zorunda kalmıştım ama bu benim zamanımdı. Bu benim kendime verdiğim özel bir hediye idi, gerçekliğime dönmeden önce her fantezimi yaşayabilecektim. Varolmayan Ülke'yi hayallerimin gerçekleştiği yer yapmaya kararlıydım. Peter derin bir iç çekti ve biraz sönük göründü. "Dürüst olmak gerekirse, Gwen, bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Ve daha önce de söylediğim gibi, artık umurumda değil. Sadece seni istiyorum. Seni tamamen kendime saklamayı tercih eder miydin? Tabii ki! Kim seni kendine saklamak istemez ki? Ama Kayıp Çocuklar benim ailem, zaten her şeyi paylaşıyoruz ve eğer istediğin buysa, ben varım. Sana söyledim, bana vermek istediğin her şeyi alırım ve gerisini ilerledikçe çözeriz."

"Gerçekten mi, ciddi misin?" Şüpheli bir ses tonuyla sordum.

"Hiçbir şekilde senin için yeterince iyi değiller ve onlarla birlikteyken

seni kıskanmayacağıma dair sana söz veremem, ama evet, yani

o."

Ciyaklayarak ayağa fırladım ve kollarımı boynuna doladım. Onu sıkıca kavradım ve sonra yüzünü kendime çekerek umutsuzca öptüm.

Onun cevabını beklerken içimde biriktirdiğim gergin bekleyiş tutkulu bir öpücükle dışıma taşıtı ve Peter da aynı şekilde karşılık verdi. Elleriyle çıplak kıçımı kavradı ve beni kollarının arasına aldı, bacaklarım ortasına dolandı. Beni mağaranın duvarına yasladı, ısınan tenim serin kayaya karşı üşüyordu. Beni öperken elleri saçlarıma dolandı ve tüm bedenim onun sahipleniciliğine karşılık verdi.

Bir eliyle beni tutarken diğer eliyle kendini konumlandırdı ve beni duvara dayamadan önce hiç vakit kaybetmedi. İçimi doldururken başımı arkaya attım ve derin bir inilti çıkardım. Bu seferki tatlı ve masum değildi. Peter sert ve öfkeli bir şekilde içime girdi. Kalçalarının her hamlesinde beni sahipleniyordu. İçime girerken homurdandı, vücutlarımız birbiriyle senkronize hareket ediyordu, sertliği bu pozisyonda tüm doğru noktalara çarpıyordu, her itme beni daha da yaklaştırıyordu.

"Beni hatırlamanı istiyorum. İçinde, şu anda. Seni becerirken ne kadar iyi hissettirdiğimi. Diğer çocukları tekrar gördüğünde bunu hatırla." Bu sözleri söylerken sesi baş döndürücüydü ve içimde bir ateş yaktı.

Beni öylesine bir vazgeçişle becerdi ki, bu beni eşiğe getirdi ve her şeyi tüketen bir orgazmın içine döküldüm. Adını haykırdım ve boşalırken tırnaklarımı sırtında gezdirdim. Kendi doruk noktasına ulaşana kadar seksim onun etrafında sıkıca kenetlendi, titrerken sıcak tohumunu içime döktü. Nefesini tutarken alnını omzuma yasladı.

"Boşaldığında adımı söylemene bayılıyorum. Bu çok ateşli," diye nefes nefese beni yerinde tutarken - gerçekliğe döndüğümüzde hala içimdeydi. Yorumuna güldüm. Doygun mutluluğumuzda aynı memnuniyet hissi üzerime çöktü. Mutluluk içinde becerilmenin mümkün olduğundan emin değilim, ama sanırım bu olabildiğince yakındı.

"Beni böyle becermeye devam edersen, boşaldığımda adını söylemeye devam edeceğim," dedim nazlı bir şekilde.

Peter beni kürklerin yanına götürdü ve yatırdı. Tamamen tükenmişim. Bu sabah korsanlarla karşılaşmam sanki bir ömür önce olmuş gibiydi. O zamandan beri çok şey olmuştu ama güneş daha yeni tepedeydi.

Mağaranın tavanındaki açıklıktan içeri süzülen parlak güneş ışığı, üzerine uzandığım kürk parçasını ısıtıyordu. Peter arkama uzandı, beni kendine çekti ve sıcak bedenini etrafıma sardı.

"Biraz dinlen güzel kızım. Uyandığında biraz daha konuşuruz," diye fısıldadı Peter kulağıma, ben derin bir uykuya dalarken. Rüyamda diğer çocuklarımı görüyor, umutsuzca güvende olduklarını umuyordum.

CHAPTER XVI

LUSH

“G Wen, aşkım. Uyan artık. Yakında hava kararacak.” Peter parmaklarını kolumda gezdirerek etimin canlanmasını sağladı. “Geri dönmeliyiz. kampa.”

Mutluluğumdan istemeye istemeye uyanırken itiraz ederek inledim. Sırt üstü yuvarlandım ve kollarımı başımın üzerine uzattım. Peter dirseğine dayanmış, gözlerinde hayranlıkla beni izliyordu. Uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yüzümde bir gülümsemeye neden oldu.

“Uyurken daha da güzel oluyorsun,” diye gülümsedi. “Burada seninle çıplak kalmaktan başka bir şey istemiyorum ama” diye iç geçirdi, “çocuklar endişelenecek.”

Tatlı mutluluk anım hızla çocuklara odaklandı. “Haklısın, geri dönmeliyiz.” Durumun gerçekliği ortaya çıkınca hızla doğruldum. “Ya çocukların yardıma ihtiyacı olursa? Biz...”

Korsanları atlatıp atlatamadıklarını hâlâ bilmiyorduk. Ya akla hayale gelmeyecek bir şey olsaydı? Kendi bencil arzularıma o kadar kapılmışım ki

onları zihnimden uzaklaştırdığımı fark ettim. Ya öyle olsaydı? Endişe düşüncelerimi tüketmeye başladı.

Peter, "Kayıp Çocuklar kendi başlarının çaresine bakabilecek durumdalar," diye araya girdi. "Korsanlar bizimle boy ölçüşemez. Onlar senin için endişelenecekler." Ayağa fırlayıp giysilerimi bana fırlatmadan önce alnıma nazikçe bir öpücük kondurdu.

Kampa geri döndük, Peter'ın evinde temizlenmek için durduk. Çocuklarla hâlâ temas kuramamıştık. Peter bana iyi olacaklarına dair güvence vermeye devam etse de, onları kendi gözlerimle görene kadar rahatlayamayacaktım.

"Çocuklara tek parça halinde döndüğümüzü haber vereceğim." Elini dağınık saçlarında gezdirdi, yüzü düşüncelerle doluydu. "Onlarla konuştuktan sonra yürüyüşe çıkacağım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ama daha yeni döndük." Kalbim durdu. "Peter, her şey yolunda mı?" Beni paylaşma konusunda tereddütleri mi vardı? Ondan çok şey mi istemiştim?

"Sadece çocukların sana yaltaklandığını görmeye hazır değilim." Kaşları çatıldı. "Seni onlarla paylaşmayı kabul ettim. Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor." Düşüncelerinden arınmak istercesine başını salladı. "İşin bittiğinde ateş çukuruna git. Eminim çocuklarını orada bulacaksın." Peter elimi tuttu ve beni kucakladı -yüzümden endişemi gizleyemediğim belliydi. Çenemi ellerinin arasına aldı. Onlarca yıllık acı verici seçimlerle lekelenmiş kara gözleri özlemle bana bakıyordu. "Sana söyledim, bana ne vermek istersen kabul ederim. Ciddiydim. Uzun süreliğine gitmeyeceğim. Senden uzakta olmak bana tahmin ettiğinden daha fazla acı veriyor." Eğildi ve beni yavaşça ve tutkuyla öptü. Kapıdan çıkıp gitmeden önce bana yeteneklerini hatırlatarak beni sahiplendi. Beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Yine yalnız.

Ruhumu rahatlatmak için mümkün olduğunca çabuk çocuklarımın yanına gitmek istedim. Zihnim allak bullak olmuştu. Peter'ın aksine ben yalnız kalmaktan hoşlanmıyordum.

Peter'ın evi ilk bakışta basit ama rahat görünüyordu. Bir masa ve bir çift sandalye, köşede bir lavabo. Çeşitli ıvır zıvır ve kitaplarla dolu bir kitaplık. Karmakarışık bir yatak, yanında küçük bir komodin.

Ve işte oradaydı. Saklı değildi, sergilenmiyordu ama kolayca erişilebilirdi. Komodinin üzerindeki bir kaseğin içine yerleştirilmişti, meşhur yüksük. Wendy'nin öpücüğü. Bunca yıldan sonra, onu hâlâ yakınında tutuyordu. Hâlâ parlıyordu. Hiç lekelenmemişti. Belli ki onu sık sık ellemişti.

Göğsümde bir sıkışma hissettim. Kıskançlık ve öfke zihnimi bulandırmaya başladı. Onun kalbinin kırılmasına neden olmuştu - ailesini ondan almış ve onu kendisi için uygun olmayan bir hayat ile onun sevgisi arasında seçim yapmaya zorlamıştı. Yine de aşkının hiç azalmadığının kanıtı buradaydı. Bu aşk mıydı yoksa saplantı mı? Gerçek aşk olamazdı, yoksa onu asla terk etmezdi. Lill'in kin dolu sözleri zihnimde yankılandı. "Sen uzun zaman önce ölmüş Wendy'nin yerine geçen birinden başka bir şey değilsin.

Düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Wendy artık bir tehdit değildi, yıllar önce ölmüştü. Ben bir yedek değildim. Değil miydim? Kendimi ikna etmeye çalıştım. Muhtemelen onsuz geçen onca yıl onu rahatlatıyordu. Aile yadigârımız sadece bu değil miydi? Değerli bir hatıra. En azından Wendy için öyleydi. Meşe palamudu Peter'ın öpücüğüydü. Peter'ın yüksüğünün tam karşılığı.

Elim dalgınca yaldızlı meşe palamuduna uzandı. Madalyonum! Onu dövüşte kaybettiğimi unutmuştum. Kalbim göğsümde ağır ağır çarpmaya başladı. Unutmama nasıl izin verebilirdim? Onu geri almalıydım ama nasıl?

Odaklan, Gwen!

Giyin ve çocuklarını bul. Peter ve madalyonun için sonra endişelenirsin.

Yatağın ayak ucundaki sepette Peter'ın gömleklerinden birini buldum. Eğer onu vücudumdan temizlemem gerekiyorsa, en azından tenime ona ait bir şeyin değmesini istiyordum. Kendimi onun o nefis topraksı, tarçınlı kokusuyla örtmek. Kıvrımlarıma yapışarak öğleden sonrayı nasıl geçirdiğimizi hatırlatıyordu. Bedenim anılarla canlanmıştı. Ağzımın kenarında bir gülümseme oluştu. Wendy ile *böyle* öğleden sonraları olmamıştı - en azından bundan eminim.

"GWEN!" Ryder bana doğru koşarak seslendi. Elleriyle hemen yaralarımı kontrol etti. "İyi misin? Endişeden deliye döndük." Beni bir ayı gibi kucakladı. "Orada olamadığımız için çok üzgünüm, Hen."

"Ben iyiyim. Peter beni güvende tuttu. Bana hepinizin sağ salim döndüğünü söyleyin."

Tripp, Ryder'ın hemen arkasındaydı. "Peter bize neler olduğunu anlattı. Hook'a o kadar yaklaştımana asla izin vermemeliydik." Utanç içinde başını öne eğdi. "Özür dilerim Gwen. Seni tehlikede bıraktık. Bu affedilemez." Saçlarını okşayarak beni kollarına çekti. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Eben'i aramak için ateş çukuruna doğru baktım ve kalbim durdu. "Eben nerede?"

"Onu son gördüğümde Pan ile konuşuyordu. O iyi. Hepimiz iyiyiz." Rahat bir nefes aldım. Oğullarım güvendeydi.

"Hadi gel. Karnını doyuralım." Ryder elimi tuttu ve beni masaya götürdü.

Tripp bana bal likörü dolu bir fincan uzattı. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Ye."

Açlıktan ölüyordum. Gün benden tamamen uzaklaşmıştı. Oğullarım memnuniyetle beni izlerken ben utanmadan karnımı tika basa doyurdum. Varolmayan Ülke'deki yemekler basit olsa da beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Hook hakkında ne düşünüyorsun?" Ryder sessizliği bozarak sordu.

"Dürüstçe mi?" Bir yudum alarak durakladım. Kelimelerimi dikkatle seçmek istiyordum. Hook çok seksiydi. Hayal ettiğim gibi biri değildi. Bir korsandan çok bir rock yıldızına benziyordu ve çekiciliğim beni telaşlandırmıştı. "Beklediğim gibi biri değildi. Zihnimde canlandırdığımdan çok daha çekiciydi. Onu hep klişe bir korsan gibi düşünmüştüm. Üç köşeli şapka, boyun altında fırfırlar. Beni yanlış anlamayın, cidden göz korkutucuydu."

"Başı belada Gwen." Arkamda Eben'in sesini duydum ve masadan fırladım.

"Eben!" Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömdüm.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Gerçek kötülük her zaman çekicidir. Shakespeare'den alıntı yaparsak, 'Şeytanın hoş bir şekle bürünme

gücü vardır.

Görünüşüne aldanma, Gwen. Hook tehlikelidir ve bunu hatırlamanız akıllıca olacaktır."

"Bana kendimi savunmayı öğrettiğin için teşekkür ederim." Onu kendime çektim ve tatlı tatlı öptüm. "Bıçakların olmasaydı, başım belaya girebilirdi."

"Bıçaklarınızı kullanmak zorunda mıydınız?" Çenesi sıkılırken kaşları çatıldı. "Orada olmadığımız için üzgünüm. Bir daha olmayacak," dedi kardeşlerini yankılayarak.

Ateşin etrafında oturup günü düşündük. Hava kararıyordu ve periler yukarıda asılı fenerlerin içinde toplanmaya başlamış, güzel, ışıltılı bir atmosfer yaratmışlardı. Tripp işaret edene kadar fark etmemiştim, periler sanki sergileniyormuş gibi oldukça şehvetli bir şekilde dans ediyorlardı. Havayı daha önce hiç deneyimlemediğim bir cinsel enerjiyle dolduruyorlardı. Varolmayan Ülke'deki perilerden erotizm damlıyordu. Çocukken bana anlatılan masum küçük şeyler değillerdi. Oğullarımın onlarla fiziksel ilişkiye girmesine şaşmamalı. Büyüleyiciydiler. Zihnim dolaşmaya başladı... kaç tanesiyle birlikte olmuşlardı? Kıskançlıktan çıldırıyordum.

"Peter'la konuştuk," dedi Eben ve beni güvensiz düşüncelerimden kopardı. "Seni takip etmek için ondan izin aldığımızı söyledi. Bunu paylaşmayı kabul etti."

"Doğru, anlaşıştık..." "Paylaşmak" kelimesini söylemeden önce tereddüt ettim. Bu paylaşma fikri bana yabancıydı. Çok eşli ilişkileri duymuştum, sadece kendimi bir ilişkinin içinde bulacağımı hiç düşünmemiştim. Kimi kandırıyordum ki? Peter Pan ve Kayıp Çocukları ile Varolmayan Ülke'de olacağımı da hiç düşünmemiştim. Ama işte buradaydım ve her anını seviyordum. Dürüst olmak gerekirse, sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

"Lanet olası büyük bir aile!" Ryder haykırdı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Herkes güldü ve hepimizin hissettiği gariplik ortadan kalktı.

Eben, "Ryder, neden bize 1 Mayıs'la ilgili bir hikâye anlatmıyorsun?" diye önerdi.

"Ne tür bir hikâye düşünüyordun?" Ryder sesinin ardında biraz muziplikle sordu.

"Ona 1 Mayıs'ı neden kutladığımızı anlat." Bana baktı ve imalı bir şekilde dudağını ısırıldı. "Ona su perilerini ve satirleri anlat."

"Büyükanne'nin hikayelerinde periler ya da satirler hakkında bir şey duyduğumu hatırlamıyorum?"

Tripp hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Hikâye anlatmanın nasıl olduğunu bilirsin. Çeviride bazı şeyler kaybolur. Neverland'in yerlileri periler ve satirlerdir. Onlar ilahidir."

"Eğer 1 Mayıs hikayeleri anlatacaksak, bunu düzgün bir şekilde yapmalıyız. Ne de olsa yılın bu zamanı Lush Tea için." Ryder onay almak istercesine dönüp Tripp'e baktı. "Ne dersin Tripp? Biraz Lush ister misin?"

"Yemyeşil, *evet!* Bu harika bir fikir," diye cevap verdi Eben biraz fazla heyecanlı bir şekilde. "Ben bir çaydanlık getireyim."

Tripp bir an düşündü. "Pan kaçırdığı için çok kızacak ama bahar temizliği bu... Ben varım."

"Tamam, ısıracağım, Lush nedir?" Tripp uzaklaşırken ben de sordum.

"Lush Tea genellikle 1 Mayıs ritüelleri sırasında kullanılır. Bağlanmanıza yardımcı olur," diye açıkladı Ryder. "Bazı şeyleri biraz daha yoğun hissetmenizi sağlar."

Eben kaşlarını kaldırarak, "Kendinizi harika hissetmenizi sağlıyor - her şey daha da güçleniyor," diye ekledi.

"Bekle, bu bir ilaç mı?" diye sordum, endişem tüylerimi diken diken etmeye başlamıştı. Biraz ot ve alkolden fazlasını hiç kullanmamıştım. "Tam olarak neye 'bağlanıyorum'? Bu beni uçuracak mı?"

"Teknik olarak evet. Bu sizi sarhoş edecek bir tören çayı," diye araya girdi Tripp, tahta bir kutu ve büyük bir battaniye taşıyarak. "Biz bunu özel günlerde içeriz. Ama sana yalan söylemeyeceğim, bu aynı zamanda seremonilerde seksi güçlendirmek için de kullanılır. İnsana kendini... güzel hissettiriyor." Karmaşık bir şekilde oyulmuş üst kısmı kaldırarak bana parıldayan gevşek yaprak çay gibi görünen şeyi gösterdi. "İstemiyorsan içmek zorunda değilsin. Ve sırf seksi güçlendiriyor diye, bunun olması gerektiği anlamına gelmez. Burada bizimle güvendesin. Sana bunun sözünü verebilirim."

"Seksi geliştiriyor ha?" Zihnim olasılıklarla dolup taşıyordu. Oğullarım ve seks artırıcı bir çay, başımızın üzerinde dans eden cinsellik yüklü perilerle birleşince baş döndürücü bir kombinasyon gibi görünüyordu. Kendimi bırakma ve ilkel ihtiyaçlarıma yenik düşme fikri bile başlı başına sarhoş ediciydi.

"Lush tamamen sevgi dolu, Gwen. Korkmana gerek yok," diye beni

temin etti Ryder.

Eben şeytani bir sırıtışla bana baktı. "Ne diyorsun Gwen? 'Her zaman yeni hisler peşinde ol. Hiçbir şeyden korkma."

"Az önce Oscar Wilde'dan alıntı mı yaptın?" Edebiyat seven kalbim rahat olsun. Önce Shakespeare, şimdi de *Dorian Gray'in Portresi*'nden alıntı yapıyor. Ne kadar da uygun.

"O kadar şaşırmış görünme. Okumayı severim," diye homurdandı.

"Bence okuyan erkekler seksi oluyor." Ona çapkınca gülümsedim ve düşüncelerimi, etrafımı saran cazibeyle birlikte bilinmeyen bir seks artırıcı madde alma fikrine geri döndürdüm. Her şeyi yapacağıma karar vermeden önce bir an düşündüm. Eben haklıydı, artık korkmak yoktu. "Buradayım ve hepinizin yanında kendimi güvende hissediyorum. Hadi yapalım şu işi!" Belki de cinsel susuzluğumu gidermek için ihtiyacımız olan itici güç bu olabilirdi. Aramızdaki cinsel gerilim hissediliyordu. Dün gece gördüğüm rüyalardan sonra, bu çocuklar libidomu ateşlemişti ve ben yanmak üzereydim.

Ben artan endişemi bastırmaya çalışırken çocuklar heyecanla bağıryorlardı.

"Bu harika olacak! İlk seferin her zaman en iyisidir," dedi Eben ateşin önünde volta atarken ve sabırsızlıkla çaydanlığı izlerken.

Tripp çayı hazırlamaya başlarken Ryder battaniyeyi ateşin önüne serdi. Oturdu ve yere vurarak yanına oturmam gerektiğini ima etti. Tripp çemberi tamamlarken Eben de hemen bize katıldı.

Tripp fincanı Ryder'a uzatırken, "Fae bu çayı kutsasın ve içine sevgi ve bereket katsın," dedi. Ryder büyük bir yudum aldıktan sonra bana döndü.

"Emin misin?" diye sordu. Sinirlerim beni durduramadan evet anlamında başımı salladım. "Fae, bu çayı kutsasın ve sevgi ve bereketle aşılasın," diye tekrarladı.

Bardağa uzanırken ellerim biraz titriyordu. Kararımı vermiştim. Bunu yapacaktım. Sinirlerim ve her şey. Fincanı yüzüme yaklaştırdım. Parıldayan sıcak sıvıdan yükselen buhar, bana kök birasını hatırlatan ılık bir aromayla duyularımı doldurdu. Büyük bir yudum almadan önce bir an tereddüt ettim. Ryder bana onaylayarak baktı ve gülümsedi. Bardağı uzatma sırası bendeydi. Eben'e döndüm, karanlık gözleri ruhumun derinliklerine bakıyordu. "Fae'ler bu çayı kutsasın ve içine sevgi ve bereket katsın." Fincanı aldı ve Tripp'e dönmeden önce iki büyük yudum aldı.

"Fae bu çayı kutsasın ve ona sevgi ve bereket aşılsın." Tripp çayından bir yudum aldı ve fincanı yavaşça yere bıraktı.

"Perilere adak olarak bardağın içine biraz bırakırız. Eğer şanslıysak bizimle birlikte içmeye gelirler."

"Bir şey hissetmem mi gerekiyor?" diye sordum.

"Etkisini göstermesi biraz zaman alır. Rahatlamaya çalış, sadece devam et," diyerek Tripp beni rahatlatmaya çalıştı.

"Hikâyemize geçelim mi?" diye sordu Ryder, her zaman eğlendirmeye heveslidir. "Mayıs Günü bereket kutlamasıdır." - Kaşlarını salladı - "Neverland'in büyümeye devam etmesini sağlayan periler ve satirlerin birleşmesini kutluyoruz."

Eben, "Temel olarak seks- seksi kutluyoruz," diyerek basitleştirdi.

Ryder başıyla onayladı. "Haksız değil. Burada, Varolmayan Ülke'de periler ve satirler toprakla yakından bağlantılıdır. Mayıs Günü kutlamaları yapılmazsa toprağın yavaş yavaş öleceğine ve varlığının sona ereceğine inanıyorlar."

"Lanet olası Neverland ölmeden," diye araya girdi Eben. "En azından Fae'lerin bize söylediği bu."

"Bekle, ne?... Kafam karıştı," dedim. "Seksin toprakla ne alakası var?"

"Peter'ın Varolmayan Ülke'ye açıklanamaz bir şekilde bağlı olduğunu biliyoruz. Onun ruh hali buradaki havayı değiştiriyor. Aslında Peter gittiğinde, Varolmayan Ülke, daha iyi bir terim bulamıyorum, 'uyuyor'. Ama Varolmayan Ülke'yi Peter yaratmadı. İlahi ebeveynlerden doğmuştur. Hikaye biraz şöyle ilerliyor: Varolmayan Ülke ilk satir ve perinin çiftleşmesinin sonucudur. Değişen mevsimlerle birlikte döngüyü görebileceğinizi söylüyorlar. Tipik bir erkek kızla tanışır, işin içine biraz da İlahiyat karışır. İlkbaharda her şey taze ve yenidir," -doğrudan bana baktı ve kaşlarını kaldırdı- "temiz, eğer isterseniz."

"Bahar temizliği," dedim başımı sallayarak.

"Aynen öyle! Bahar zamanıdır ve küçük seksi bir su perisi bizim erkeksi satirin dikkatini çeker. Bu zamanı ona kur yaparak geçiriyor. Ham erkekliğiyle onu baştan çıkarıyor. İlkbahar ve yaz arasındaki yaklaşık yarı yolda, arzularına teslim olmaya ve kendini tamamen ona vermeye karar verir. Bir anlık tutkuyu paylaşırlar ve *bum!* Sonbaharda kadın doğum yapar. İşte Varolmayan Ülke'nin doğduğu an buydu. Şu anda Varolmayan Ülke'de bulunan periler ve satirler bu toprakların yerlileridir. Onlar topraktır. Onlar

Yerliler, birliklerinin toprağı 'beslediğine' inanırlar. Asıllarının vücut bulmuş hali olduklarına. Eğer sevişmezlerse, toprak döllemez. Döllelenmiş toprak olmadan Varolmayan Ülke bildiğimiz gibi yaşlanacak, buruşacak ve ölecektir. Peter'ın hikayeye nasıl dahil olduğunu ise kimse tam olarak bilmiyor. Varolmayan Ülke söz konusu olduğunda, sadece onunla gitmek zorundasınız," diye sözlerini tamamladı Ryder.

"Sikişmenin şerefine! Neverland asla ölmesin!" Eben ayağa kalkıp gömleğini yırtarcasına çıkarırken bağırdı.

Çocuklar da aynı şeyi yaptılar, gömleklerini yere bırakırken heyecanla ötüyorlardı. Bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerim, ateş ışığında esneyen ve parlayan, beni baştan çıkarıcı bir şekilde çevreleyen yontulmuş kaslarıyla ziyafet çekti.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun, Hen?" Ryder yüzünde ukala bir gülümsemeyle sordu. "Belki?" Yüzünün köşesine bir gülümseme yerleşirken ben de çapkınca karşılık verdim.

Ağzımı.

Tripp elini uzattı ve beni kucaklayarak yukarı çekti. "Eğer biri sana fazla gelirse, bana söyle. Anladın mı?" Kulağıma fısıldayarak kendimi güvende hissetmemi sağladı. Başımı salladım ve söyleyeceğime dair ona güvence verdim. Yüzümü tuttu ve göz teması kurdu.

"Tereddüt etmeyin."

"Söz veriyorum," dedim arkamdan birinin gelip tenime elektrik verdiğini ve beni bir Lost Boys sandviğine dönüştürdüğünü hissedince.

"Senin için bir şeyim var," diye kulağıma konuştu Eben.

Arkamı döndüm ve sırtımı Tripp'in kaslı gövdesine yasladım. Elleri belime indi ve beni kucağında tuttu. Eben'in yüzü beni şaşırttı ve bir deja vu anı yaşadım. Tıpkı rüyamdaki gibi, gözlerine maske gibi kül sürmüştü. Kötü çocuk havasının sesini yükseltmişti. Hiç tereddüt etmeden, başparmağını nazikçe burnumun köprüsüne yerleştirdi ve gözlerimin altına ve elmacık kemiklerimin üzerine bir çizgi kül sürdü

-Yüzümde siyah bir çizgi bırakarak.

"Kahretsin, Gwen. Yemek için yeterince iyi görünüyorsun." Yüzümü kendine çekti ve ağzımı kendi ağzıyla kapadı. Ellerim onun çıplak göğsünü buldu, sıcak ve sertti. Tripp'in arkamda olduğunun farkına vardım. Elleri göğüslerimin altındaki deriyi okşayana kadar yanlarımda gezindi. Dudakları boynumun sırtım ve omuzlarımla birleştiği nazik kıvrımı buldu. Öpücükler ısırmaya ve yalamaya dönüştü. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sürü his. Eben'i daha derinden öperek zevke teslim oldum. İki erkek

kesinlikle bir taneden daha iyi. ay daha etkisini göstermeye başlamamıştı bile ve şimdiden zihnim dönmeye başlamıştı.

"İkimizin arasında kalmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" Tripp kulağıma fısıldadı. Kalalarım anında arzuyla ıslandı - kendi uyarılmışlığı kıcıma baskı yapıyordu. Eben boynumdan aşağıya doğru öpüşürken utanmadan inledim.

"Vay, vay, vay... Bu yakında unutamayacağım bir manzara. Bir dakikalığına uzaklaşıyorum." Ryders'ın sesi büyüyü bozarak bizi o ana geri getirdi. Yüzü de siyah maske benzeri bir örtüyle boyanmıştı. "Hani paylaşacaktık? Hadi, davullarımı getirdim."

"Üzgünüm, kardeşim. Ona karşı koymak zor," diye cevap verdi Eben, göz kırparak ve dudağını ısırarak uzaklaşırken. Elimi tuttu ve beni battaniyeye geri çekti. "Tripp, kabilemize katıl. Yüzünü işaretle. Burada Sineklerin Tanrısı gibiyiz!" Kıkırdadı ve edebiyat göndermesini anlayıp anlamadığımı görmek için göz ucuyla bana baktı. Edebi hünelerleriyle beni etkilemeye çalıştığını görmek çok sevimliydi.

Ryder ve Eben birer davul kapıp almaya başladılar ve havayı kabile titreşimleriyle doldurdular. şenlik ateşinden yükselen alevlerin dansını izlerken, kendimi berbat hissettiğimi fark etmeye başladım ve bu his giderek artıyordu. Duyularım yükselmeye başlamıştı. Çocuklara bakmak için döndüm. Onlar da hissediyor muydu? Davul almaya kendilerini kaptırmış gibiydiler. Dünya umurlarında bile değildi. Rahatlamaya çalışmak için geniş bir nefes aldım. Ben de ritmin içinde kaybolmaya başladım. Yanan odunların çıtırtısı, davulların vuruşu, havada dalgalanan dumanın kokusu - hipnotize ediciydi. Sanki müzikle bir bütünümüşüm gibi hissetmeye başladım. Toprakla bir olmuştum. ay beni etkisi altına almıştı.

Zihnim tamamen sese, vücudumda dolaşan kabile enerjisine odaklanmıştı. Daha fazla yerimde duramadım. Müzik ve alevler beni çağırıyordu. Ayağa kalktım ve bedenimi dans ederek hareket ettirmeye başladım. Hiçbir ekingenliğim, utancım yoktu. Sadece bedenimi hareket ettirmem gerekiyordu. Kollarımı gökyüzüne kaldırarak, kendim titreyen bir alevmişim gibi hareket etmeye başladım. Kalalarım davulun ritmine uyarak ileri geri sallanıyordu.

Harika hissediyordum. Dünya umurumda bile değildi. O anda fiziksel olarak hissettiklerimden başka hiçbir şey düşünmüyordum. Havayı tenimde hissetmek istiyordum, ateşin sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Cinselliğimin hareketlerimi yönlendirdiğini hissedebiliyordum.

Düşüncelerimi mantıklı hale getiremeden gömleğimi tuttum ve başımın üzerinden çıkardım. Çıplak vücudum tamamen ortaya çıkmıştı ama umurumda değildi. Hiç korkum yoktu. Utanç düşüncesi yoktu. Yıllardır ilk kez yaşadığımı, gerçekten yaşadığımı hissediyordum. Her şeyi hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve diğer duyularımı güçlendirdim. Davullar vücuduma titreşimler gönderiyordu. Rüzgâr ve sıcaklık sıcak parmaklarıyla tenimi gıdıklıyordu. Meme uçlarım ihtiyaçla eğitilmişti, dokunulmak için çaresiz hissediyordum. Arzu beni tüketti.

Benim olmayan ellerin kalçalarımnda gezindiğini hissettim. Aşağı baktığımda Tripp'in dizlerinin üzerinde çıplak olduğunu gördüm. Elleri kalçalarımdaydı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. İhtiyacını görebiliyordum, yüz ifadesindeki arzu neredeyse acı vericiydi.

"Sen her yönden mükemmelsin. Senin tapınağında ibadet etmeme izin ver."

Onu yukarı çektim ve sertçe öptüm. Ağrıyan meme uçlarım onun çıplak göğsünü sıyrarak vücuduma elektrik titreşimleri gönderiyordu. "Bana tap," diye yalvardım, beni kaldırıp battaniyeye geri götürdü ve yere yatırdı. Yavaşça bacaklarımı araladı ve iç uyluklarımı öpmeye başladı. Heyecanını kesik kesik aldığı nefesinden anlayabiliyordum. Isırıyor ve yalıyor, ihtiyaçtan inlememe neden oluyordu. Dudaklarımı araladı ve diliyle beni kızdırmaya başladı, doğrudan merkezime bir zevk dalgası gönderdi. Gözlerimi kapattım ve arzuyla sırtımı dikleştirdim. Ellerini meme uçlarımnda hissedebiliyordum, alay ediyor ve sıkıştırıyor, artan gerilime katkıda bulunuyordu. Tripp bir parmağını ıslaklığımın içine kaydırarak inlememe neden oldu ve ardından bir ikincisi beni nazıkçe gerdi. Ben utanmadan kalçalarımı yere vurup daha fazla baskı isterken, dili klitorisimi okşuyordu. Eben ve Ryder meme uçlarımı emmeye ve ısırmaya başladılar, beni doğrudan kenara gönderdiler. Bacaklarım zevkten titreyerek doruğa ulaşmaya başladım. Dalgalar üzerimden geçerken ayak parmaklarım kıvrıldı. Vücudum elektrikle sarıldı, mutluluk içinde kayboldu.

Eben bacaklarımın arasına yerleşirken Tripp ile yer değiştirdi. Ellerini sırtıma doladı ve beni kucağına çekti. Kucağına oturdum, bacaklarım gövdesine sarılmıştı. Kocaman siki, sert, heyecanla parlıyordu - doyurulmayı bekliyordu. Siyah çerçeveli gözleri izin vermem için bana baktı.

"Bana sahip olacak mısın?" diye sordu.

Onu elimle sıkıca kavradım, "Evet!" Kendimi yukarı kaldırdım ve sonra yavaşça kendimi ona dayadım, bu da ikimizin de nefesinin kesilmesine neden oldu. Aleti çok büyüktü ve zevk ile acı arasında gidip gelen bir gerginlik hissine neden oluyordu. Onu yavaşça yukarı ve aşağı sürerken

beni tamamen doldurduğunu hissedebiliyordum. Şimdiye kadar acıdan alınan zevki hiç anlamamıştım, ta ki bu ana kadar. Bu acı

Enfesti ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Başının arkasındaki saçlarını avuçladım ve ağzına yapıştım, sanki o oksijenmiş ve ben boğuluyormuşum gibi onu öptüm. Elleri kıcımlı kavıyor, hareketlerime rehberlik ediyordu. Daha hızlı pompalamaya başladığımda zevk artıyordu, klitorisim onun monsuna sürtünerek bana umutsuzca aradığım sürtünmeyi veriyordu. Başımı geriye attım, Eben'in kollarına yaslandım ve zevkle haykırarak orgazmımı yaşadım - Eben'i de benimle birlikte sancılarının içine çektim. Akıcı bir hareketle tekrar sırtüstü yattım. Eben zevkle inleyerek kendi doruk noktasına doğru ilerlerken bacaklarımı havaya kaldırdı.

Ryder hiç vakit kaybetmedi. Beni nazikçe karnımın üzerine döndürdü ve kalçalarımı kaldırarak ellerimin ve dizlerimin üzerine çekti, hassas etimi serin havaya maruz bıraktı. Amımdan damlayan ıslaklığın kalçalarımın aşağı kaydığını hissedebiliyordum. Daha fazlası için açgözlüydüm, zevkle bir olmuştum. Arzu ve açlık zihnimi ele geçirmişti. Korku yoktu, utanç yoktu. Sadece ihtiyaç ve zevk vardı.

"Evet de Hen," diye sordu, bir yandan da açıkta duran, yayılmış ve parlayan seksime bakıyordu.

"Evet," diye miyavladım, dokunulmaya ihtiyaç duyarak ona doğru geri itildim. Aletin başı hafifçe açıklığıma daldı. Eli vücudumun etrafını sardı ve parmakları içeri iterken klitorisimle oynadı. Nefesim memnuniyet dolu bir iç çekişle kaçtı. Onun siki ihtiyacımı karşılıyordu. Kalçaları iyi yağlanmış bir piston gibi içime giriyordu. Ona karşı iterken, onu daha derine çekmeye çalışırken sırtımı kamburlaştırdım. Gerilim yeniden artmaya başladığında kaslarım onun sikini kavradı. Parmakları klitorisimin üzerinde bir büyü örüyordu ve ben zevk tarafından ele geçirildim, ağladım - o anda kayboldum. Tüm kontrolü kaybetmişim, bedenim artık bana ait değildi. Orgazmın kölesi olmuştum. Ryder beni öne doğru iterek karnımın üstüne düşürdü, daha sert pompalarken kalçalarımı kaldırarak sırtımı dikleştirdi, kendi ritmik zevkinde kayboldum. Kaslarım kasıldı, sikini boşalttı.

"Gwen," diye inledi serbest kaldığını anlayınca ve şakacı bir şekilde omzumu ısırdı.

Sırt üstü yuvarlandım ve Tripp'i gözlerinde açlıkla beni izlerken buldum. Elleri şaftının üzerinde kendini okşuyordu. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ona baktım, tıpkı birkaç dakika önce bana baktığı gibi. Ellerim kaslı kalçalarına dayanmıştı ve muhteşem siki yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Seni tatmak istiyorum," diyerek gözlerinin içine baktım ve izin istedim. Dudaklarımı ıslattım ve alt dudağımı ısırđım.

"Sadece senin için saklıyordum," diye cevap verdi ukala bir güvenle.

Yavaşça başladım, onu dilimle yıkadım. Erkekliğini keşfetmek için zaman ayırdım. Uzunluğunu - damarları görkemli bir gösteriyle çevresini sarıyordu. Ucundan kendi tuzlu heyecanı damlıyordu. İşte özlediğim şey buydu. Doyumsuz bir açlığın beni ele geçirdiğini hissettim. Boyunu ağzıma aldım ve başını geriye atıp inlemesine neden oldum. Elleri saçlarımda dolaşarak yaptığım şeyden hoşlandığını belli ediyordu. Eben ve Ryders'ın döllerinin kalçalarımđan aşağı damladığını hissedebiliyordum. Tripps'i istiyordum. Onun arzusunu tatmak istiyordum. Tatmaya ihtiyacım vardı. Tripp'e baktım, sikini yalayıp yutmamı izliyordu. Ağzı açık kalmış, nefesi kesilmişti. Gözlerimiz kilitlendi ve Tripp'i uçurumun kenarına gönderdik. Orgazmı ağzıma pompalanıyordu, sıcak ve lezzetli bir şekilde tuzluydu. Geri çekilmeden önce her damlasını yuttum. Tadının tadını çıkarıyordum. Beni ayağı kaldırdı ve şiddetle öptü.

"Sen ilahisin, Gwen. Benim tanrıçamsın ve sana sonsuza dek tapacağım." Beni battaniyeye doğru çekti. Başımı onun kucağına koydum. Ben mutlu ve doygun bir şekilde bu hissin içinde erirken eli saçlarımı okşadı.

Eben ayaklarımı tuttu ve sanki her kıvrımı ezberlemeye çalışıyormuş gibi parmaklarını bacaklarımdın üzerinde gezdirmeye başladı. Ryder başını nazikçe karnımın üzerine koydu ve gözlerini yıldızlara dikti. Ateşin sıcaklığının tadını çıkarıyorduk, dördümüz bir olmuştuk, artık asla çözülmeyecek bir şekilde birbirimize bağılydık. Hayatımı değiştirecek derin bir hedonistik deneyim. Sonsuza kadar. Çayın etkileri zihnimdeki etkisini kaybetmeye başlamıştı. Ryder haklıydı.

- Lush tamamen aşktı. Bu gece el üstünde tutulduğumu, tapıldığımı hissettim. Bir kez olsun gelecek için endişelenmedim. Düşüncelerim tamamen şimdi ve buradaydı. Mutluluk. Gözlerim ağırlaşmaya başladı. Tamamen memnun ve yorgunluk içinde, oğullarımın kollarına dolanarak uykuya daldım.

CHAPTER XVII

MAY DAY

“Gwen.”

Adımın söylendiğini duydum, beni derinliklerimden çekip çıkardı. Hayal dünyasına daldım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Peter'ın sarı gözleri bana bakıyordu. Yanımda çömelmişti ve parmak eklemlerini çenemde gezdiriyordu. Refleks olarak ona gülümsedim. Ruhum onu gördüğüne sevinmişti ama zihnim hala uykuyla bulanıktı ve nerede olduğumu anlamam bir anımı aldı.

Çıplak uzuvlarım hâlâ uyuyan çocuklarımla sarmaş dolaştı. Başım hâlâ Tripp'in üzerindeydi, Ryder'ın kolları belimi sarmıştı, Eben'in yanağı kalçama yaslanmıştı, kolları da bacaklarımla iç içe geçmişti. Peter'a dönüp baktığımda yüzünde acı dolu bir ifade vardı ama yine de bana gülümsedi.

"Peter... Açıklayabilirim."

"Hayır, açıklamana gerek yok. Sorun olmadığını söyledim ve her şeyi kafamda toparlamak için biraz zamanım oldu, o yüzden iyiyim. Sadece seni uyandırmak istedim, bugün yapacak çok işimiz var. Bugün 1 Mayıs."

Mayıs Günü mü? Mayıs Günü müydü? Nasıl oldu da geldi? Aklım başımdan gitmiş ve kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Hiç zamanım olmamıştı, her şey çok çabuk geçmişti. Aklıma 1 Mayıs'ın gerçekte ne zaman olduğunu hiç sormadığım geldi. Bilinçaltımda bunu gelecekte eninde sonunda ulaşacağımız uzak bir zamana koymuştum, ama sanırım geliş fkrini tamamen engelliyordum.

"Ama Peter, ben hazır değilim... Fark etmedim..."

Oturmaya başladım, göğsümden fıskıran ve vücuduma yayılan endişe parmaklarımda bir karıncalanma bıraktı. Çocuklarımdan hepsi benim bu hareketimle kıpırdanmaya başladı.

"Şşşt, Gwen. Sorun yok, endişelenmene gerek yok. Bugün 1 Mayıs diye hemen gitmen gerekmiyor. İstedğin kadar kalabileceğini biliyorsun."

İlk eğilimim, evet! Artık her şey bu kadar mükemmel olduğuna göre kalmak istiyorum. Hepsini keşfetmek ve küçük haremimin ihtişamının tadını çıkarmak için zaman istedim. Neden en başta geri dönmem gerektiğini bir türlü anlayamıyordum.

Hiç bir şey yapma ya da alma niyetiyle bir odaya girdiğiniz ve oraya vardığınız anda ne için orada olduğunuzu tamamen unuttuğunuz oldu mu? Bir nedeniniz olduğunu biliyorsunuz, ancak bu neden elinizden kaçtı ve şimdi aklınızın bir köşesinde duruyor. İşte ben de Varolmayan Ülke'yi geride bırakıp kendi dünyama dönme ihtiyacıma bir neden bulmak için çaresizce beynimi yoklarken böyle şaşkın bir duyguya kapılmışım. Varolmayan Ülke'nin insana Perde'nin ötesindeki önceki hayatını nasıl unutturduğuna dair hikâyeler duymuştum ama şimdi bunun açıkça benim başıma geliyor olması inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Boğazımda bir şey aradım ama bulamadım... bir kolye. Bir kolye orada olmalıydı ve hiç şüphesiz bunun nedenimle ilgili olduğunu biliyordum. O kolyeye ihtiyacım vardı ve şimdi onsuz kendimi her zamankinden daha çıplak hissediyordum.

"İyi misin Gwen? Endişeli görünüyorsun," diye sordu Peter.

"Ben iyiyim, sadece bir kolyem eksik? Evet! Dün korsanlarda kaybettim..."

İşte buydu! Madalyonum. Annemin madalyonunu kaybetmişim. Ne kadar odaklanırsam, sis dağılır gibi bana o kadar geri geliyordu. Madalyon benim önemli biriyle olan hayat bağımdı. Bu düşünceye tutundum, tüm detayları bilmesem bile duygularım bana bunun önemli olduğunu söylüyordu. Geri dönmek zorundaydım.

"Madalyonunuz için üzgünüm. Belki çocuklardan biri geri dönüp onu savaş alanında bulup bulamayacağına bakabilir." Peter önerdi.

"Evet, lütfen. Bu benim için çok önemli. Onsuz gidemem."

"Pan, Hen'i rahat bırakır mısın? Burada uyumaya çalışıyoruz," diye mırıldandı Ryder karnıma sokulurken.

"Üzgünüm Ry, kalkma ve parlama zamanı. Mayıs Günü için yapmamız gereken şeyler var." Tripp derin derin esnediğinde başımı kaldırdım ve sonra parmaklarını usulca saçlarımda gezdirdi.

"Günaydın tanrıçam. Umarım iyi uyumuştundur," dedi Tripp, sesi hâlâ uykunun etkisiyle kısıktı. Peter elimi tuttu ve ayağa kalkmama yardım etmeye başladı ama Eben'in kolları bacaklarıma dolandı.

"Gitmek mi istiyorsun? Henüz yakın bir gün değil." Bana *Romeo ve Juliet*'ten alıntı yaparken kalbim eridi. Yani Shakespeare'in kendilerine okunması her kızın fantezisi değil midir?

"Kalmaya gitmekten daha çok özen gösteriyorum," diye Romeo'ya karşılık verdim ve bana baktı, karanlık gözleri memnuniyetle doluydu ve dişleriyle bacağımı ısırmadan önce bana hınzırca gülümsedi.

"Bütün gün burada kalabilirim ama Pan haklı, bugün yapacak çok işimiz var. Söz veriyorum, daha sonra birlikte geçirecek zamanımız olacak."

"İkinci raunt, evet lütfen," Ryder çok arsızdı. "Pan, dün geceki Lush'ı kaçırdın, efsaneydi."

Peter, "Siktir git Ry, bunu yüzüne vurmana gerek yok," diye inledi.

Ryder, "Hayır ama daha sonra düşününce ovalamak zorunda kalabilirsin," diye takılınca Peter omzuna bir yumruk attı ve tüm çocuklar kıkırdadı. Hepsi bu durum karşısında rahat görünüyordu ve ben de çok heyecanlanmışım.

"Haydi, Gwen. Sana kahvaltı hazırladım ve perilerden bu geceki kutlama için hazırlanmana yardım etmelerini istedim."

MIRA VE FAUNA kahvaltıdan kısa bir süre sonra geldiler. İki kalçalarında parlak çiçeklerle dolu sepetler taşıyorlardı ve sanki bir tür adakmış gibi onları Peter'ın ayaklarının dibine bıraktılar. Periler o kadar güzeldi ki neredeyse gerçek gibi görünmüyorlardı.

Peter'ın bir okyanus perisi olduğunu açıkladığı Mira'nın süt beyazı bir teni ve neredeyse gümüş rengini andıracak kadar soluk saçları vardı. Saçları, hayal gücüne çok az şey bırakacak kadar şeffaf olan tüllü mavi elbisesinin üzerinde ışıltılı teller halinde sarkıyordu.

Fauna, bir orman perisi, onun tam tersiydi. Saçları ateş kırmızısıydı ve mükemmel sıkı bukleler halinde kıvrılmıştı. Burnunu ve yanaklarını bir tutam çil süslüyordu. İskelet yapraklarından yapılmış gibi görünen bir elbisesi vardı, damarların arasından teninin parçaları görünüyordu.

İkisi de oğullarımı sıcak bir şekilde karşıladı ve her birini yanaklarından öptü. Kendimi anında tetikte hissettim ve onlardan biriyle yatıp yatmadıklarını merak etmekten kendimi alamadım. Ama çocuklar sadece samimi ve kibardı, daha fazlası değil. Perilerin kendileri de o kadar sıcak ve arkadaş canlısıydı ki, sırf kendi güvensizliğim yüzünden onlardan nefret etmekte zorlandım.

Çift beni bir şelale havzasına getirdi. Bir grup su perisinin toplandığı, yıkandığı ve topluca güldüğü birkaç turkuaz havuz vardı.

"Burası tüm Fae kadınlarının bu geceki şenliklerden önce yıkanmak ve arınmak için geldikleri yerdir, böylece Varolmayan Ülke'ye bereket getirirken temiz olabiliriz. Eğer Kayıp Çocuklarla birlikte kutlama yapmak istiyorsanız siz de arınmalısınız," diye talimat verdi Mira.

"Gelin, eminim diğerleri Peter'ın dikkatini çeken insan kızı nihayet görmek için sabırsızlanıyordur. Bu gece onun adına konuşulduğu için hepsi hayal kırıklığına uğradı," dedi Fauna açık açık. Onların kibar konuşma anlayışının muhtemelen benimkinden çok farklı olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Alçakgönüllülükten de nasibini almamışlardı ve Kayıp Çocuklar'ın gömleklerinden biri olan geçici elbisemi çabucak üzerimden çıkarıp beni beceriksizce örtünmeye çalışırken bıraktılar. Etrafıma baktığımda, tüm Fae kadınlarının durup bana baktığını ve kendi aralarında sessizce fısıldaştıklarını fark ettim.

"Peter'ın küçük göğüslerden hoşlandığını bilmiyordum," diye yorum yaptı Fauna. Ses tonu kaba ya da kötü niyetli değildi, her şeyden çok kıskançtı. Anında kızardım, bu güzel perilerin önünde kendimi oğlanların önünde hissettiğimden daha bilinçli hissediyordum.

"Benden söylemesi Fauna- küçük göğüsler daha iyi yaşlanır. Peter sonunda geleceğe bakıyor." Yaşlı bir kadın bize katıldı ve diğer perileri hemen uzaklaştırdı. Uzun bacaklı ve zarıftı, hareketlerinde zarafet vardı. Gümüş mavisi saçları taranmıştı.

mükemmel bir şekilde topuz yapmıştı. İlerlemiş yaşında bile güzelliğinin derinliklerini görebiliyordum.

"Ben Amara. Hoş geldiniz. Mayıs Günü'nde bize katılabildiğinize sevindim." "Teşekkür ederim. Burada olmaktan memnunum, sanırım," dedim tereddütle ve o da Güldü.

"Kızları boş ver. Onlar genç ve Varolmayan Ülke'ye en son bir insan kadın geldiğinde daha bebeklerdi. Bizim yöntemlerimiz sizinkilerden biraz farklı, sadece sizi ne yapacaklarından emin değiller. Gel de sana hazırlanmak için ne yapman gerektiğini göstereyim. Saçına yardım edeceğim ve yüzünü boyayacağım. Eğer bu gece Peter'ın olacaksan, o zaman mükemmel olman gerekecek."

Amara'nın yardımıyla tenim pembeleşene kadar vücudumun her santimi ovularak temizlendi. Güzel kokulu çiçeklerle yıkandım ve parıldayıp ışıldayana kadar kokulu yağlar cildime sürüldü. Saçlarım kuruyana kadar fırçalanıp düzeltildi ve ardından Amara saçlarımı gevşek ve akıcı bir örgü haline getirdi, beyaz ve şeftali çiçekleri başımın etrafında bir taç şeklinde örüldü.

Erkeklerden ödünç aldığım gömleği tekrar üzerime geçirene kadar kendimi son derece harika ve güzel hissediyordum. Su perilerinin giydiği narin kıyafetlere kıyasla kendimi bir çuval giyiyormuş gibi hissediyordum. Peter'ın bana verdiği kıyafet, aslında bana ait olan tek kıyafet, korsanların kanıyla kaplanmıştı ve henüz temizlemeye fırsatım olmamıştı. Amara bana baktı ve başını salladı.

"Bu olmaz. Peter Varolmayan Ülke'de önemli bir yere sahip, bu yüzden Peter'ın yanında kim olursa olsun mükemmel olmalı. Bu şekilde ortaya çıkmaya izin veremeyiz," dedi küçümseyerek ve kıyafetlerimi işaret etti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesini ellerinin arasına alarak derin düşüncelere daldı.

"Sanırım bu işi başarabilirim." Amara saçından şakayığa benzeyen şeftali renkli bir çiçek çıkarırken şöyle dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Bir çiçeğin gardırop sorunuma nasıl yardımcı olabileceği konusunda kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Görüyorsun, ben bir dağ perisiyim. Varolmayan Ülke'den bazı yeteneklerim var. Bu çiçek evimin dağlık arazisinde yetişiyor ve onu istediğim gibi yönlendirebiliyorum," diye açıkladı Amara elindeki çiçeğe odaklanırken. Avuç içleri önce belli belirsiz, sonra daha parlak bir şekilde parlamaya başladı ve ışık çiçeği sardı. Şok olmuş bir ilgiyle izledim.

iek dnŖmeye baŖladı. Kadın ieği tuttukça iek uzadı ve yere doğru aktı.

"Evet, bu ten renginize çok yakıŖacak," diye haykırdı. Birkaç dakika önce elinde tuttuğu çiçekten dnŖen giysiye baktı. Elbise basitti - kolsuz, tatlı bir yaka, yerini her bir bölümü firfırlı bir ta yaprağı gibi olan katmanlı bir eteğe bırakıyordu. Her bir 'ta yaprağının' uçları Ŗeftali rengine doymuŖtu ve yumuŖak bir kremeye doğru soluyordu.

Elindeki narin giysiye bakarken, "Bu Ŗimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise," diye nefes nefese kaldım.

"Seni Ŗu paavralardan kurtaralım. Eğer yanılmıyorsam, bu sana tam uyacaktır."

"Bu benim için mi? Gerçekten çok güzel, kabul edemem," dedim, bu jest karŖısında ŖaŖkına dnmŖtm.

"Sen Wendy'nin kızıŖın. Bir zamanlar bana karŖı çok tatlıydı. Bunu ona borçluyum. Ayrıca sen Peter'ın seilmiŖisin. İnan bana, bu gece mükemmel olmak istiyorsun."

"TeŖekkr ederim. Bunu telafi etmek için bir yol bulmam gerekecek."

"BoŖ ver çocuğum, bu bir Ŗey değil. Hadi seni giydirelim. Mira ve Fauna birazdan seni geri alacaklar."

Üzerimdeki Tripp'in eski gömleğini çıkarıp bir kenara koyduktan sonra Amara'nın benim için hazırladığı elbiseye adım atmadan önce bir an için onun am ve sandal ağacı kokusunu içime çekip duyularımı doyurdum. Arkadaki bağcıkları sıkıyarak yardım etti ve elbiseyi etrafımda sıkıca çekti. Söylediği gibi, üzerime tam oturdu. Korseli st kısmı tam oturuyor, minik belimi vurguluyor ve küçük göğüslerimi bir göğüs dekoltesi rafına doğru itiyordu. Yapraklı etek kalçalarımın dışarı doğru geniŖliyor ve yere kadar uzanıyordu. Üzerime oturuŖu çok doğaldı, elbise sade ama kadınsıydı, bir çiçeğin gerçek vücut bulmuŖ haliydi.

Yıkandığımız durgun havuzların önünde durdum ve yansıyama baktım. Daha önce hiç bu kadar güzel hissetmemiŖtim, sanki elbisem ve saçımın Ŗekli kendi doğal gzelliğimi vurguluyordu.

Amara yüzüme, omuzlarıma ve dekolteme ıŖıltılı beyaz bir boya ile geometrik semboller çizerek görünümü tamamladı.

"Bunlar doğurganlık sembolleridir," diye açıkladı.

"Hamile kalma Ŗansınızı artırmazlar, değil mi?" Bir an için RİA'nın hamile kalmama neden olabileceğinden endiŖelenerek sordum.

bir şekilde yüzüme boyanmış bir Fae büyüüne karşı etkisiz hale geldi.

"Bahsettiğimiz doğurganlık toprağın doğurganlığı, rahmin değil," diye açıklarken sanki bir çocuğa öğretiyormuş gibi biraz kıkırdadı. "Şimdi gidip kampa geri dönmelisin, Peter dönmeni sabırsızlıkla bekliyor olacak." Beni belli bir mesafeden tuttu ve sıcak, anaç bir gülümsemeyle beni onayladı. "Bu gece herkesi gölgede bırakacaksın canım," diye mırıldandı ve beni kucaklamak için kendine çekti.

"Sadece küçük bir uyarı," diye fısıldadı kulağıma beni kucaklarken, "Varolmayan Ülke'deki güzel şeyler her zaman göründükleri gibi değildir. Güzel bir dış görünüş en karanlık niyetlerden bazılarını barındırabilir," diye uyardı. Sanki sadece hoşbeş ediyormuş gibi bir gülümsemeyle çekildi.

Bu, Tripp'in beni deniz kızları konusunda uyardığı zaman söylediklerine benzer bir düşünceydi. Bu endişe verici bir düşünceydi, çünkü Varolmayan Ülke'de güzel olmayan bir yaratık görmemiştim. Ama sanırım beni özellikle uyarmak için zaman ayırdıysa, bu gece tetikte olmam gerekiyordu.

"Her şey için teşekkür ederim. Seni bu akşamki şenliklerde göreceğim?" "Muhtemelen. Ama içimden bir ses, bu akşamki şenlikte dikkatinizi çekmek için. Eğer doğru duyduysam, sadece Peter'ı değil, onun tüm Kayıp Çocuklarını da tatmin etmeyi planlıyormuşsunuz ve bu hiç de azımsanacak bir başarı değil." Ben kızarıırken bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Ama bence Wendy'nin kızının Kayıp Çocuklar Kraliçesi olması çok uygun."

CHAPTER XVIII

A GIFT

Mira ve Fauna beni kampa geri götürdüler, eteklerinde bıraktılar ve beni daha sonra kutlamada bulacaklarına söz verdiler. Kampa doğru tek başıma yürüdüm.

Kamp. Pixie'ler başımın üzerinde uçuşuyor, sağa sola çiçekler taşıyorlardı. Aşağıdaki zemin dökülen yapraklarla doluydu ve kampın merkezine doğru ilerlerken yürümem için renkli bir halı bırakıyordu.

Peter ve çocukları görmek için sabırsızlanıyordum. Bu muhtemelen onlarla geçireceğim son gün olabilirdi ve ayrı kaldığımız her an endişemin arttığını hissediyordum. Kampın merkezine girdiğimde çocuklar beni bekliyordu. Hepsi ellerini önlerinde kavuşturmuş, en güzel kıyafetlerini giymiş bir şekilde yarım daire şeklinde duruyordu.

Çocuklar bellerinin hemen altından sarkan ve gri bir fanılanın üzerinde çapraz duran siyah keten ceketler giymişlerdi. Ceketler, genellikle taşıdıkları çok sayıda silahı tutmaktan ziyade estetik amaçlı kalın, süslü bir şekilde dokunmuş deri kemerlerle birbirine bağlanmıştı. Uzun, siyah deri çizmeleri vardı ve yırtık pantolonlarının yerini dar, elbise pantolonları almıştı. Peter diğerlerinden farklı olarak gruptan ayrılıyordu.

Ceketi avcı yeşiliydi ve belinde süslü bir kılıç taşıyordu. Belli ki hazırlanmak için zaman harcamışlardı, hiçbir yerde kir lekesi yoktu ve her biri saçlarını düzeltmiş ve şekillendirmişti. Ryder'ın sarı saçları bile törpülenmişti ve o anda çok daha yaşlı görünüyordu.

Açıklığa girer girmez tüm gözler üzerimdeydi. Eben gözleri aç bir şekilde bana sırttı. Tripp milyon dolarlık gülümsemelerinden birini takındı ve Ryder'ın çenesi sanki onu tamamen büyülemişim gibi bakarken açıldı. Peter her zamanki lider tavrıyla soğukkanlı duruyordu, belirgin bir duygu belirtisi göstermiyordu ama genel olarak memnun görünüyordu. Her zamanki gibi, tüm dikkatler üzerimdeyken şiddetle kızardım. Hepimiz uzun bir süre birbirimizi izlerken kimse konuşmadı.

"Lanet olsun, hiçbiriniz bir şey söylemeyecek misiniz?" Uzun süren sessizlik beni deli ediyordu. Peter bana doğru yürüdü ve önümde eğildi, elimi avuçlarının arasına aldı ve delici sarı gözleriyle bana bakarken uzun bir öpücük kondurdu.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel yaratıksın," dedi boyuna göre doğrulurken, hâlâ elimi tutuyordu. "Benimle 1 Mayıs festivaline gelerek beni onurlandırır mısın?"

"Burada olmamın tek nedeni bu değil mi?"

Peter homurdandı ve yanıma gülümsedi, "Evet, ama benim olmanı istedim-" bir an ellerine baktı ve sonra omuzlarının üzerinden arkasında duran Kayıp Çocuklara baktı. "Bu gece bizim olmanı ve bununla birlikte gelen her şeyi istedim," ilk ifadesini Kayıp Çocuklar'ın geri kalanını da kapsayacak şekilde düzeltti, bunu yapmak ona acı veriyor gibi görünse de.

"Kesinlikle. Dördünüzden başka bir yerde olmak istemezdim." Peter'a gülümsedim ve çocuklarımın her birine tek tek bakmaya özen gösterdim.

"Pekala! Hadi parti başlasın! Ana gösteri için köye gitmeden önce paylaşmamız için biraz bahar temizliği demlemem var. Oh ve Gwen, yenilebilir görünüyorsun!" Ryder heyecanla, artık formaliteleri aradan çıkarmışız gibi görüldüğünü söyledi. Ryder bize içki getirmeye gitmeden önce dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Her zaman benim tanrıçam oldun, Gwen. Güzelliğinle aklımı başımdan alıyorsun," dedi Tripp beni kucağına çekerken kulağıma doğru nefes alarak. "Bence kadın erkek herkes bu gece bizi kıskanacak."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim.

"Ne? Şaka yapmıyorum, sen mükemmelsin. Hâlâ kendini net olarak göremiyorsun ama bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

"Teşekkür ederim, Tripp. Sen de güzel temizliyorsun. Sanırım perilerin hepsi beni daha önce boğmak istedi, böylece hepiniz üzerinde hak iddia edebileceklerdi."

Tripp güldü, "Sanırım beni kırdın, çünkü kimsenin seninle kıyaslanabileceğini sanmıyorum." Kahkahası kesilmişti ve şimdi bana ciddiyetle bakıyor, söylediği her kelimedede ciddi olduğunu belirtiyordu.

Cevap veremeden Eben sözümüzü kesti.

"Gwen, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Yüzünde endişeli bir ifade vardı ve kafasını kurcalayan bir şey olduğu belliydi. "Yalnız mı?" Tripp'e bakarken "Yalnız mı?" dedi.

"Evet, elbette," diye cevap verdim, elimden tutup beni diğerlerinden uzağa, orta açıklığa doğru çekerken.

"Geçen gün peri tozu almak için Lill'le buluştuğumuz günü hatırlıyor musun?" Bana bakarken sordu, gözleri her zamankinden daha karanlık görünüyordu.

"Evet," dedim tereddütle, ne söylemeyi planladığı konusunda endişelenmeye başlamıştım.

Ben.

"Peri tozu karşılığında... Şimdi benden beklenen... yani ben onunla yatmayı bekliyordum." İtirafını aceleyle yaptı ve beynimin yetişmesi için bir an beklemek zorunda kaldım. Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyordu?

"Ne demek istiyorsun, onunla seks yapman mı bekleniyor? Ben de oradaydım, o konuşmada peri tozu için seksten bahsedilmiyordu. Sanırım bunu hatırlardım!" Duygularımın beni ele geçirdiğini hissederek öfkelen dim .

"Onu 1 Mayıs kutlamasına götürmeyi kabul ettiğimde, aynı zamanda bu kutlamayı oluşturan seks de kabul etmiş oluyordum. Özür dilerim Gwen. O zamanlar, şimdi senin hakkında böyle hissedeceğimi bilmiyordum."

"Oh, gerçekten mi? Yani ilk öpüşmemiz senin için bir şey ifade etmedi mi? Çünkü o gün beni öpme şeklin aksini söylüyordu." Sesimin hafifçe titremesine engel olamadım. Onun, Eben'im, onunla birlikte olduğu fikri midemi bulandırıyor ve henüz gerçekleşmemiş bir şey yüzünden paniğe kapıldığımı hissediyordum. İçini çekti ve sanki konuşmak istemediği bir şeye işaret etmişim gibi başını öne eğdi.

"Tamam, evet, belki o zamanlar sana karşı bir şeyler hissediyordum ama istemedim." O zaman sinirlenmiş gibiydi, dolgun dudaklarını sert bir çizgi halinde bastırdı, çenesindeki kaslar öğretildi. "Lill'le gitmeyi kendime

kanıtlamak için kabul ettim.

sana karşı şehvetten başka bir şey hissetmedim. O seks seksti ve kiminle olduğunun bir önemi yoktu." Sanki sözleri beni yakmış gibi ondan uzaklaştım.

"Hâlâ böyle mi hissediyorsun?" Cevabını bilmek istediğimden emin olmasam da sordum.

"Gwen, onunla daha önce de seks yaptım, bunu biliyorsun. Bu bir şey ifade etmiyor," diye yalvardı bana.

"Evet, öyle. Bu her şey demek!" Ona bağırdım. "Bu, zevkini benden başka birinden aldığın anlamına geliyor. Benim olmana rağmen seni düşünmek, *onun* sana hissettirdikleriyle tatmin olmak zorundayım."

Duygularımla başa çıkmam gerekiyordu, filtrelerimi yok ediyordu ve Eben'e kendime saklamam gereken şeyler söylüyordum. Kıskançlığımı gizleyemiyordum. Ama o benimdi ve sahip olma duygusu mantıklı düşünme yetimi bastırıyordu.

Bana bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Benden daha fazla zevk almıyor musun?" Sessizce sordu. Ve işte oradaydı, gün gibi ortadaydı. Ben lanet olası bir ikiyüzlüydim.

"Ama Lill benden nefret ediyor," diye cevap verdim yarım ağızla. Bunca zamandır bunu kendime mantıklı göstermeye çalışıyordum ve gerçekten de bulabileceğim başka bir şey yoktu.

Eben bir kahkaha attı. "Evet, bazen ben de diğer Kayıp Çocuklardan nefret ediyorum."

"Yani benden seçim yapmamı mı istiyorsun?" Tereddütle söyledim. Beni ikisi arasında seçim yapmaya zorlarsa ne yapacağımdan emin değildim. Yapabileceğimden de emin değildim.

"Senden seçim yapmanı istemiyorum. Gerçekten yapmak istediğim şey seni tüm bunlardan uzaklaştırmak ve benim olmanı sağlamak. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim... hiç. Ama tamamen mutlu olmayacağını biliyorum ve senin mutluluğun her şey demek. O yüzden ne yapmamı istersen yapacağım."

"Seni hiçbir koşulda Lill'le birlikte görmek istemediğime eminim. Ama bu yaptığınız pazarlık için ne anlama geliyor? Peri tozunu geri verecek değilsin ya."

"Bu konuda mutlu olmayacak. Ona söylediğimde yakınında olmak isteyeceğini sanmıyorum. Ve... ona bir borcum olacak," diye açıkladı Eben.

"En azından bununla yaşayabilirim." Eben'i Lill'le birlikte düşünmek zorunda olmadığım için içimin rahatladığını hissettim.

"Benim üzerimde hak iddia ettiğine göre, başka seçeneğim yok. Ne de olsa seninim." Bana nazıkçe gülümsedi, beni kendine doğru çekti ve boynumu öptü, Lill'in düşüncelerini zihnimden etkili bir şekilde sildi ve gecenin benim ve tüm çocuklarım için sakladığı şey için açıklıkla doldurdu.

"Bu arada, bu gece bunları takmanı istiyorum," dedi içinde fırlatma bıçaklarımın bulunduğu rulo halindeki paketi uzatırken.

"Gerçekten onlara ihtiyacım olacağını düşünüyor musun?" Onları en son kullandığım zamana dair bir anımsama kafamdan geçerken paniğin üzerime çöktüğünü hissederek sordum.

"Hayır, onlara ihtiyacınız olacağını sanmıyorum. Bence asla çok hazırlıklı olamazsın. Kanca bir şeyler planlıyor, sadece henüz ne olduğunu bilmiyoruz. Artı, onlar üzerindeyken çok seksi görünüyorsun, yani kazan kazan." Durumu hafifletmeye çalışırken sııttı. Ona abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim ama sonuçta yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

"Onları takacağım, sen istediğin için değil, yakınımda olmalarını sevdiğim için. Onları temizledin değil mi?" Korsanlara sapladığım kanlı bıçağı düşünerek sordum. Şimdi gözlerini bana çevirme sırası Eben'deydi.

"Hadi, etekleri kaldır da bunları sana giydireyim," diye emretti.

"Bunu kendim de yapabilirim, biliyorsun."

"Oh, biliyorum yapabilirsin." Bana hınzırca gülümsedi ve ben de kızardım.

Eben önümde çömeldi ve ben de ona uydum. Eteklerimi yukarı çektim, ayağımı dizine dayadım ve o da kemerini yerine taktı. Parmakları kalçamda gezindi, eteklerimi yukarı itti ve açıkta kalan seksime bakmak için başını eğdi - hala lanet olası külotum yok! Onu geri ittim ve biraz tökezledi.

"Hey, baktığım için beni suçlayamazsın. O kadar güzelsin ki. Sana karşı koyabilecek hiçbir erkek yoktur," diyerek kendini savundu.

"Eminim daha sonra kendinizi şımartmak için bolca fırsatınız olacaktır. Şimdi diğer çocukların yanına dönelim. Bu geceyi başlatmaya hazırım."

"NEVERLAND'E İÇELİM Mİ?" Ryder kadehlerimizi bal likörüyle doldururken sordu.

"Hayır," dedi Peter. "Bu gece putperestliğimizin nesnesi olan Gwen'e içelim derim. Bu Mayıs gününü sevgi ve bollukla kutsasın." Peter kadehini kaldırdı.

"Duyduk duymadık demeyin!" Eben de kadeh kaldırdı ve hep birlikte fincanlarımızı tokuşturduk.

Bal likörünün karnıma kadar beni ısıttığını hissettim ve sıcaklığı orada biriktirdim. Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum, burada, tüm çocuklarımla birlikte olduğum için çok mutluydum. Şu anda istediğim her şeye sahiptim ve bu mükemmeldi. Diğer tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve şimdi ve buraya odaklandım.

Peter, "Sizin için bir hediyemiz var," dedi.

"Hediye mi? Bana bir şey almana gerek yoktu, burada Varolmayan Ülke'de olmak bile ihtiyacım olan tek hediye."

Bana bir hediye almaları fikri beni rahatsız ediyordu. Karşılığında onlara verecek hiçbir şeyim yoktu ve onlar için bir şey almayı düşünmediğim için kendime lanet ettim. Onlara sunabileceğim tek şey kendimdi. Kendimi daha önce hiç bu kadar güzel hissetmemiş olsam da, yine de kendimi bu muhteşem adamlara layık hissetmiyordum.

Peter gözlerini devirerek ve başını sallayarak yorumumu reddetti. Bana küçük, ahşap bir kutu sundu. Kutunun kendisi çok güzeldi. Zıt ahşap damarları egzotikti ve yüzeyi tereyağı yumuşaklığında zımparalanmıştı. Kapağını açtığımda güzel kokulu çimenlerin üzerine yerleştirilmiş bir kolye buldum. Bir meşe palamuduydu, mükemmel simetrikti, kırmızı kestane rengi cilalanmış ve parlıyordu. Altın telkari işlemeli narin yapraklar meşe palamudunun kapağı boyunca ilerliyor ve altın zincir için bir çember oluşturuyordu. Hediye karşısında şaşkına dönmüştüm. Elimi kaldırdım ve kolyeyi parmakladım.

"Bunun annenin madalyonu olmadığını biliyorum ama sana kendi 'öpücüğünü' vermemin uygun olacağını düşündüm," dedi Peter içtenlikle.

"Peter, bu çok güzel! Teşekkür ederim, hepinize teşekkür ederim. Bayıldım!" Nefesim kesildi ve gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim. Peter uzandı ve kolyeyi kutudan çıkardı.

"Arkanı dön de senin için takayım."

Buna mecbur kaldım ve arkamı döndüm, örgümü yana doğru çekerek sırtımı ona gösterdim. En ufak bir dokunuşla kolyeyi yerine sıkıştırdı ve bir deja vu anı yaşadım.

"Sana çok yakışmış, tıpkı anneme yakıştığı gibi."

Tanıdık bir kadın sesi zihnimde kelimeleri yankıladı. Sese bir isim koyamıyordum ve bu beni çileden çıkarıyordu.

"Annemin madalyonunu bulabilen oldu mu?" O madalyona sahip olsaydım, hatırlayabileceğimi bilerek sordum.

"Üzgünüm, Gwen. Aramak için geri döndüm ama hiçbir yerde bulamadım," diye itiraf etti Tripp, belli ki başarısızlığından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bunun belki bir şekilde bunu telafi edeceğini umuyordum. Bu kolyeyle her şeye yeniden başlayabilirsin," dedi Peter beni teselli etmeye çalışarak.

Başımı salladım ve düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Yarın odaklanacak ve her şeyi çözecektim. Bu gece tamamen ben ve çocuklarımla ilgiliydi.

Bir periler alayı tarafından sözümüz kesildi. Kanatlarından parıltılar saçarak yumuşak, sıcak bir ışıkla bizi çevreleyen ısıltılı bir topluluktan bunlar. Dört peri bize yaklaştı ve Peter'ın önünde durdu; ikisi erkek, ikisi dişi. Bir çift açık tenli, bir çift de koyu tenliydi.

Tripp kulağıma, "Onlar Peri Büyükleri," diye fısıldadı. 'Yaşlı' uygun bir kelime miydi emin değilim çünkü onlarda yaşlı olan hiçbir şey yoktu. Peter onlara doğru hafifçe eğildi ve onlar da aynı şekilde karşılık verdiler. Peter'la hâlâ anlayamadığım bir dilde konuşurlarken çanların tatlı sesi havayı dolduruyordu.

"Biz hazırız," diye yanıtladı Peter. Dört Peri Büyüğü dönüp kamptan uçarak çıktılar ve grubun geri kalanı da arkalarından gelmeye başladı. Lill'in Eben'e doğru uçtuğunu ve omzuna konduğunu fark ettim. Dikkatini tekrar Eben'e odaklamadan önce bana tehditkâr bir bakış attı.

"Pan, ben sana yetişirim. Sadece Lill ile özel bir dakikaya ihtiyacım var," dedi Eben. Peter, Eben'e başıyla onay verdi ve sonra elime uzandı.

"Gitme vakti geldi, Gwen. Kutlama bizi bekliyor," dedi Peter kolumu koluna dolayıp ve perilerin parlayan ışığının peşinden gittik.

CHAPTER XIX

THE LAKE OF SPIRITS

F Mayıs kutlamalarına doğru resmi geçit töreninde yürürken bir sürü peri yanıma yaklaştı ve bana bir dizi egzotik Çiçekler. Çabucak büyük bir buket biriktirdim.

"Neden bana çiçek veriyorlar?" Peter'a sessizce sordum.

"Çünkü sen benimlesin. Onlar adak. Mayıs gününün bereketli geçmesini umuyorlar," diye açıkladı Peter ve bana kısa bir süre göz kırptı.

Peter'la çok seks yapmamı umarak bana çiçek verdiklerini mi ima ediyordu? Bu 'kutlamanın' neye benzeyebileceğine dair hayaller kurmaya başladım. Bir seks partisine mi gidiyordum? Tüm bunlar bana çok yabancı geliyordu ama Varolmayan Ülke hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da her şeyi olduğu gibi kabul etmektir.

Davul seslerinin sabit gümbürtüsünü duyduğumda yaklaştığımızı anladım. Küçük evlerin orman zemininden yükseldiği ve bizi çevreleyen büyülü manzaranın bir parçası gibi görüldüğü bir köye girdik. Çiçekler köyün her santimini süslüyordu. Kalabalıklar

Su perileri ve satirler izlediğimiz patikada sıralanmıştı, hepsi de bizi bir an olsun görebilmek için sabırsızlanıyordu.

Hazırlanmak için harcadığım günden sonra nimflere alışmışım ama satirler ilgimi çekmişti. Ne bekleyeceğimden emin değildim. Periler çok güzeldi. Yarı insan yarı keçi olan benzerlerinin onların güzelliğiyle nasıl kıyaslanabileceğini merak ediyordum ama çok yanılmışım.

Satirlerin her biri muhteşemdi. Çarpıcı derecede yakışıklı yüzleri ve güzelce yontulmuş, erkeksi vücutları vardı. Kaslı gövdeleri altın tozuyla kaplıydı ve bu da onlara yaldızlı bir görünüm veriyordu. Kalın saçlarının altında siyah boynuzlar kıvrılıyordu ve kendimi onlara dokunmak isterken buldum. Peştamaldan başka bir şey giymemişlerdi. Kaslı bacakları parıltıyan bir kürkle kaplıydı ve ayak yerine cilalı siyah toynakları vardı.

Kendimi bir Yunan efsanesinin içine girmiş gibi hissettim. Hades tarafından baştan çıkarılmak üzere Yeraltı Dünyası'na getirilen bereket tanrıçası Persephone'ydim. Ben onları ne kadar merak ediyorsam, onlar da beni o kadar merak ediyordu, çünkü tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Yolun sonunda bir kürsüye ulaştığımızda Peter durdu. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın tahtından kalkmış bizi selamlıyordu. Kıyafetleri, kabile tarzı dövmelerle süslü sıcak karamel tenini zar zor örtüyordu. Zayıflamıştı ama yine de kusursuz bir kum saati figürüne sahipti. Vücudu Amara'nın daha önce benim üzerime yaptığı geometrik sembollerin benzerleriyle boyanmıştı.

Eşsiz bir başlık takıyordu. Başlığın merkezinde çiçekler ve tüylerle vurgulanmış küçük, boynuzlu bir hayvan kafatası vardı. Koyu renk saçları, iri göğüslerinin üzerinden sarkan mükemmel örgüler halinde örülmüştü. Etrafı kürsü boyunca dizilmiş minderlere uzanmış satirler ve perilerle çevriliydi.

"Peter Pan, 1 Mayıs'a hoş geldin. Sevgi ve bolluk içinde gelişmen dileğiyle," dedi kadın. Kısık sesi resmiyetle doluydu. Peter ona hafif bir selam verdi.

Peter, "Kaplan Lily, sevgi ve bolluk içinde gelişmen dileğiyle," diye selamladı.

Demek Kaplan Lily buydu. Wendy'nin bize aktardığı 'masalların' önemli bir parçası olmuştu. Kendime onun da başlı başına bir prenses olduğunu ve onun da masallarda önemli bir yeri olduğunu hatırlattım.

Neverland. Kendine güven veren ve saygı bekleyen bir duruşu vardı. Dürüst olmak gerekirse, çok korkutucuydu.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyiz Peter?" Kaplan Lily sordu.

Görmezden gelindiğim için öfkelendiğimi hissettim. Sanki Peter'ın yanında durmuyormuşum gibi beni tamamen görmezden gelmişti. Onu resmi bir şekilde karşılamasından sonra bu daha da saldırgan görünüyordu. Belli ki nezaket kurallarına yabancı değildi. Peter bana baktı, kaşları kararsızlıkla çatılmıştı.

"Merak etme Pan. Ben ve Ry ona göz kulak olacağız," diye onayladı Tripp ve Peter başını salladı.

Peter, Kaplan Lily'ye dönerken, "Hemen geliyorum," diye beni temin etti. "Sen önden git."

İkisi birlikte yola koyuldular ve daha büyük konutlardan birinde gözden kayboldular.

Tek başına.

İçimde bir kıskançlık duygusunun alevlendiğini hissettim. Ben dışarıda sabırla onu beklerken Peter onunla bir şey yapmazdı, değil mi? O kadar güzeldi ki, Varolmayan Ülke'de sekse evde olduğu gibi duygusal anlamlar yüklenmiyordu. Arrg, neden bilinçaltım şüphe tohumları ekmeye çalışıyordu!

"Hen, endişelenme. Kaplan Zambağı'nın senin üzerinde hiçbir etkisi yok. Biraz yemekle dikkatini dağıtayım. Mayıs Günü ziyafetleriyle ünlüdür! Ayrıca, bu gece senin için planladığımız şey için enerjiye ihtiyacın olacak!" Ryder beni yanına çekip boynumun kıvrımına bir öpücük kondururken imalı bir şekilde konuştu.

"Ryder, seni ne kadar sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?" Ona alaycı bir şekilde söyledim. Kendimi nasıl hissedersen hissedeyim beni her zaman gülümsetmeyi başarırdı ve bu yüzden ona tapardım.

"Lanet olsun! May Day'in harika olacağını biliyordum! Ryder haykırdı. "Neverland'i duydun mu? Beni çok seviyor!" Ryder avazı çıktığı kadar bağırarak beni kucağına aldı ve kollarının arasında döndürmeye başladı. Onun maskaralıklarına güldüm.

"Ben de seni seviyorum, Hen. Tek fark, bunu gerçekten söylüyor olmam. Sen hâlâ kararını vermedin ama sorun değil. Bekleyebilirim ve emin olabilirsiniz ki, ciddi olman için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi. Sesindeki samimiyet çok açıktı ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

Nasıl oluyordu da hepsi beni benden daha iyi tanıyor gibi görünüyordu? Daha önce aşık olduğumu düşünmüş ve yanmıştım. Şimdi onlara, hepsine aşık olabileceğimi kendime itiraf etmekten korkuyordum. Bunun son derece saçma olduğunu biliyordum, çünkü onlarla sadece birkaç gün geçirmiştım. Mantıklı zihnim bana ilk görüşte aşkın sadece romantik bir kavram olduğunu söylemeye çalıştı. Ama o böyle konuştuğunda, içimde büyümekte olduğunu bildiğim duyguları inkâr etmekte zorlanıyordum.

Mayıs Günü için dağıtılan yiyecekler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Ortaçağ ziyafeti gibi her türden yiyecek masa masa dizilmişti. Her şeyden sadece bir tane denesem bile, yarısına kadar doymuş olurum. Ryder, Ryder ve Tripp'ten ilgi görmek için umutsuzca etrafımızda toplanan perileri üzecek şekilde, bana küçük yiyecek parçaları yedirmekten keyif alıyordu. Çocuklar her zamanki karakterlerine uygun olarak kibar ve tatlıydılar, ancak ana odaklarını benden asla kaydırmadılar ve ben de onların bakımlarından kelimenin tam anlamıyla ısıldıyordum.

Ayrıca birkaç seksi satirin ilgisinden de çok hoşlandım. Tripp ve Ryder'ın dikkati ne zaman dağılsa bana yaklaşıyorlardı. Bana ya bir çiçek hediye ediyor ya da güzel bir şiir okuyorlardı. Havada flörtöz, cinsel bir gerilim vardı ve libidom tavan yapmıştı.

"Ryder, işte buradasın! Benden saklandığını biliyorum," diye seslendi yüksek perdeden bir ses ve dikkatimizi bize doğru ilerleyen minyon bir periye çekti.

"Siktir," diye mırıldandı Ryder nefesinin altında.

Tripp kendi kendine, "Bu iyi olacak," diye kıkırdadı. Esmer kız Ryder'a yaklaştı, kısa buklelerini parmağında döndürdü ve kirpiklerini ona doğru savurdu.

Belli ki ortada bir geçmiş vardı ve ben bunu kıskanmak yerine oldukça eğlenceli buldum. Ryder'ın bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyordum.

"Daphne! Hey, nasılsın?" Ryder rahat görünmeye çalışsa da parmaklarını saçlarında gezdirmeye çalıştığında saçlarının kayganlaştığını görerek ciddi şekilde rahatsız olmuş görünüyordu.

"Bana 'merhaba, nasılsın' deme. Yeni kızla eğlenebilmek için benden kaçmaya çalışıyorsun ve ben de sana geçen yıl bana verdiğin sözleri hatırlatmak için buradayım."

"Sözler mi?" Ryder garip bir şekilde güldü. "Herhangi bir söz verdiğimi hatırlamıyorum."

"Hafızanızı tazeleyeyim, 'doğurganlığınızı' yüzüme nasıl vurmayı planladığınızla ilgili bir şey!"

Bunu söylediğinde bir kakhaha attım, bu kesinlikle Ryder'ın söyleyeceği bir şeydi ve ben ölüyordum!

Ryder onu benim önümde konuşmaktan vazgeçirmek için çaresizce, "Tamam, bunu konuşalım... burada," dedi.

"Üzgünüm, Hen. Benden nefret etme! Daphne'yle aramı düzelteyim, hemen dönerim." Ryder'ın yüzündeki acı dolu ifade çok değerliydi.

"Sana iyi şanslar," dedim ve gitmek için dönmeden önce onu çabucak öptüm. "Oh ve Ryder," diye seslendim ona, "çabuk bana geri dön."

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı ve Daphne'nin peşinden gitmeden önce bana bir öpücük kondurdu.

Tripp, "Ve böylece, seni tamamen kendime aldım," diye böbürlendi. Daphne'nin Ryder'ı bulmasının hiç de tesadüf olmadığı izlenimine kapıldım.

"Bununla bir ilgin var mı?"

"Belki de. Sana söyledim, beni mahvettin. Seni tamamen kendime alabileceğim anlamına geliyorsa, tenezzül etmeyeceğim hiçbir ahlaksızlık yoktur," dedi Tripp ve sesi kendinden çok memnun geliyordu.

"Hadi, sana göstermek istediğim bir şey var."

Tripp'le küçük bir maceraya atılma düşüncesi beni heyecanlandırdı.

Beni ana köyün dışına ve çevredeki ormana, iyi aşınmış bir patıkaya götürdü. Ağaçlar, sık orman ve sarp bir dağın dik kayalıkları arasında yer alan bozulmamış bir gölü ortaya çıkarmak için açıldı. Su berraktı ve dibini kaplayan çok renkli çakıl taşlarını görebiliyordum.

Tripp, "Burası Ruhlar Gölü," diye açıkladı.

"Ruhlar Gölü mü? Neden böyle diyorlar?" Sorguladım, isim kulağa oldukça uğursuz geliyordu.

"Dur sana göstereyim."

Elimi tuttu ve beni patikadan çekti. Beni dalların arasından geçirerek gölün kenarındaki تنها bir kumsala götürdü. Suyu doğru yürüdü ve kısa bir mesafe atlayarak kıyı şeridinin hemen ötesinde, su yüzeyinden yükselen büyük bir taşla ulaştı. Bana dönüp baktı ve elini uzatarak beni takip etmem için işaret etti.

"Hadi, Gwen. Güven bana. Düşmene izin vermeyeceğim."

"Sana güveniyorum," dedim ve hiç düşünmeden elini tuttum. Beni kendine doğru çekti, ayaklarım önündeki kayaya yumuşak bir şekilde indi. O

Sert göğsüne bastırılana ve güçlü kolları beni sarana kadar beni çekmeye devam etti.

"Ruhlar Gölü," diye fısıldadı kulağımın arkasındaki saçlara sokularak, "size içinizdeki ruhun bir anlık görüntüsünü gösterme gücüne sahip. Ya da daha doğrusu, iç ruhunuzun yansıttığı enerji alanlarını," diye açıkladı Tripp.

"Bir aura gibi mi?" Ben sordum.

"Onun gibi bir şey. Sana daha önce de söyledim, kendini net olarak göremiyorsun ve ne kadar açıklamaya çalışsam da bana tam olarak inanmayacağını hissediyorum. Ben de sana göstereyim dedim," dedi Tripp. Sırtım sıkıca ona yaslanana kadar beni döndürdü, kolları belime sıkıca sarıldı.

"Kendin gör," diye usulca kulağıma fısıldadı. Sakin sudaki yansımamıza baktım.

Yüzey o kadar pürüzsüzdü ki, cam gibi görünüyordu. Tripp ve benim yansımamız mükemmeldi, sanki bir aynaya bakıyormuşuz gibi. Sadece... tam olarak değil. Sıcak bir pembe ısıltı vücudumu bir hale gibi sarmıştı. Renk sisi, canlı bir görünümle formumun etrafında dönüyor ve dalgalanıyordu. Tripp'in yansıması parlak bir sarıyla aydınlanmış, etrafını güneş ışığı gibi aydınlatmıştı. Kolları hâlâ bana sıkıca sarılıyken, iki farklı rengimiz birbirinin etrafında dönüyordu.

"Bu inanılmaz! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Renkler ne anlama geliyor?" Parlayan yansımamız karşısında büyülenmiş bir halde sordum.

"Nadir bir renk olan pembe, doğanız gereği nazik olduğunuz ve temas ettiğiniz herkese sevgi yaydığınız anlamına gelir. Kriz zamanlarında etrafınızdakileri iyileştirmeye yardımcı oluyorsunuz," diye fısıldadı Tripp kulağıma. Sıcak nefesi boynumu gıdıkladı ve kolumda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

İfadesiyle ilgili bir şey anılarımı canlandırdı. Birini iyileştirmek için bana ihtiyaç vardı. Başımı hafifçe sallayarak bu düşünceyi reddettim. Dırdırcı anılarımın bu geceyi mahvetmesine izin vermeyecektim. Yarın çok yakında olacaktı ve o zaman her şeyi çözmek için zamanım olacaktı.

"Peki sarı senin hakkında ne söylüyor?" O ana yeniden odaklanmaya çalışarak sordum. Bu güzel adamın kollarında olduğum, ayaklarımın yerden kesildiği bu ana.

"Bence Ruhlar Gölü benim için biraz yanlış olabilir. Kendime güvendiğim, başkalarına ilham verdiğim ve etrafımdakilere neşe saçtığım anlamına gelmesi gerekiyor."

"Aslında, bence tam isabet," dedim. Tripp beni kendine doğru çevirdi ve gözlerimin içine baktı. Yosun yeşili gözleri canlı ve duygu doluydu.

"Gurur duymadığım pek çok şey yaptım. Bilseydin benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirebilecek şeyler. Pan senin için yeterince iyi olmadığımızı söylerken haklıydı."

"Tripp, belki de kendini daha net görmene yardımcı olmam gerekiyordu. Yaptığın tüm o şeyler seni şu an olduğun adama dönüştürdü. Benim aşık olduğum bir adama." Son kısmı fısıltıyla söyledim ve bir yanım bunu duymamasını umuyordu.

Tripp gözlerini bana dikti, kaşları bir an için çatıldı. Sonra bir de baktım ki beni kollarının arasına almış. Küçük bir şaşkınlık çığılığı attım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ağzına zaten sahip çıktım ve şimdi kendimi o tatlı küçük amına gömmek istiyorum."

Sözleri karşısında nutkum tutulmuştu ama vücudum bir ihtiyaç dalgasının üzerime çökmesiyle tepki verdi ve Tripp'in içimde olması fikri seksimi ıslattı. Hünerleriyle beni her zaman şaşırtıyordu. O kadar sorumluluk sahibi ve kuralcı biriydi ki, konu cinselliğe geldiğinde bu kadar ileri gitmesi beni her zaman hazırlıksız yakalıyordu.

Beni kollarında kıyıya kadar taşıdı ve kumsala bıraktı. Arkamdan dolaştı ve yavaşça elbisemin sıkı bağcıklarını gevşetmeye başladı. İri elleri elbiseyi yavaşça kalçalarımın üzerinden geçirip vücudumdan çıkardı ve yakındaki bir ağaç dalının üzerine örttü. Yavaşça bana doğru yürüdü, yüzünde sinsi bir sırıtişla çıplaklığıma baktı. Tekrar önümde diz çöktü, iri elleri bacaklarımın arkasından kayarak çıplak kıkımını avuçladı. Beni yerimde tuttu ve burnunu açıkta duran cinsel organımın üzerinde gezdirdi, zar zor hissettiğim bu his hızlı bir nefes almama neden oldu. Dilini içime daldırıp tadıma bakarken sıcak yeşil gözleri benimkilerle buluştu. İnlerken başımı geriye attım.

Tripp alay etmeyi bıraktı. "Bana bak, Gwen. Gözlerindeki zevki görmek istiyorum," diye emretti Tripp.

Dudağımı ısırarak ona baktım, o beni izledikçe kendimi daha da açıkta hissediyordum. Klitorisimi emdi, dilini zevk merkezimin üzerinde gezdirdi. Bacaklarımın titremeye başladığını hissettim ve kendimi dengelemek için ellerimi onun kalın saçlarına doladım. Zevkimin zirveye çıkmaya başladığını hissettim ve yüzünü çektim.

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

O öldürücü gülümsemelerinden biriyle bana baktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama ben onu sırt üstü yatana kadar geriye doğru ittim. Kontrolün bende olmasını istiyordum. Kemerini çözdüm ve sert göğsünü ortaya çıkarmak için kıyafetlerini kenara ittim, çok güzel yontulmuştu. Ellerimi açlıkla zeytin teninde gezdirmekten kendimi alamadım.

Pantolonuna doğru ilerledim, onları bir arada tutan bağcıkları çözdüm ve devasa uzunluğunu serbest bıraktım. Elimi sikinin üzerinde birkaç kez aşağı yukarı gezdirdim ve gözlerinin zevkle geri dönmesini ve dudaklarından bir inilti çıkmasını memnuniyetle izledim. Bunu uzatmayı, uzun sürmesini sağlamayı planlamıştım ama bekleyemeyecek kadar muhtaç hissediyordum.

Bir elimle sikinin başıyla klitorisimi okşayarak üzerine oturdum. Onu açıklığımda konumlandırıdım ve o yoğun yeşil gözleri arayarak ona baktım. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, kendimi onun üzerine bıraktım, ıslaklığımda uzunluğunu tamamen kılıfladım. İkimiz de hep bir ağızdan haykırdık, ayak parmaklarım kumda kıvrıldı.

Kalçalarımı kavradı, beni yukarı ve aşağı çekerek sikine bindirdi, parmaklarını içime sokarken güçlü kolları esnedi. Sırtımı dikleştirdim, sikinin başının G noktama süründüğü doğru noktayı aradım ve orgazmım içimde patlayana kadar kendimi daha da zorlayarak içeri ve dışarı çalıştım, vücudumda dolaşan zevk şok dalgaları gönderdim.

"Bu hayatımda gördüğüm en seksi şey."

İrkilerek döndüğümde Ryder'ın sikini elinde tuttuğunu ve Tripp'le benim sevişmemizi izlerken kendini tatmin etmeye çalıştığını gördüm. Bizi izlediği fikri beni beklenmedik bir şekilde tahrik etti. Kendini okşadığını görmek ona olan arzumu daha da körükledi. Yanımıza gelmesi için onu çağırdım.

Bunun ne kadar ileri gitmesine izin vereceklerini merak ediyordum. İkisini de aynı anda istiyordum ama onlar da bunu isterler miydi?

Bunun isteyebileceğim bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Seks yapmıştım, edepsiz, şehvetli, saçımı çekerek seks yapmıştım ama bu benim için yeni bir şeydi. Aynı anda iki erkek mi? Lanet olsun! Ne düşünüyordum ki ben? O anda zihnimin mantıklı düşünceleri işlediğinden emin değilim. Arzularımın esiri olmuştum.

Ryder önümde durdu ve ben de onun az önce yaptığı hareketi taklit ederek sert şaftını elime aldım. Tripp dikkatle izliyordu, beni yavaşça becerirken kalçalarını gıcırdatmaya devam ediyor, manzarayı seyrediyordu. Elimi

sikinin ucunu ağzıma aldım ve sertçe emdim. Elimle okşamaya devam ederken, ağzımla onu çalıştırdığımda övgüyle tısladı.

"Ben de seni içimde istiyorum Ryder," diye inledim, ilkel arzularıma tamamen teslim olmuşum.

Ryder'ın kaşları kısa süreliğine havaya kalktı ama beni sorgulamak için hiç vakit kaybetmedi. Arkamdan yürüdü ve ben Tripp'in göğsüne yaslanana kadar beni ileri itti. Bir an panikledim, ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ikisiyle birden başa çıkabilir miydim yoksa bu çok mu fazla olurdu?

Bu fikrimi değiştirmek için son şansımdı ama lanet olsun, ikisine olan ihtiyacım korkularımın önüne geçti. Bir yanağımı okşadı ve ardından küçük bir tokat attı. Acı, içime bir zevk şoku gönderdi. Arkamda, hâlâ tükürüğümle kayganlaşmış sikinın başını hassas açıklığıma sürttüğünü hissettim. Çok nazik bir şekilde içimde ilerledi, iki oğlumla dolana kadar beni yavaşça germek için zaman ayırdı. Ryder, şimdi kıcıma sahip çıkan ilk Kayıp Çocuk'tu.

Öne doğru eğildi ve göğsümü kavradı, meme ucumla oynarken, ben ikisine de alışmak için biraz zaman harcadım. Ryder yavaş hareketlerine başladı, girip çıkıyordu ve ben ikisini içeride hissedebiliyordum, aşırı hassas derinin küçük bir bölümüyle ayrılmışlardı. Ryder'ın hareketleri beni ileri doğru iterek Tripp'in sikinın üzerinde sallıyordu ve ikisinin de zor nefes aldığını duyabiliyordum, yavaş tempoya ayak uydurmaya çalışıyorlardı, hepimiz kademeli olarak artan zevkin tadını çıkarıyorduk.

Tripp'i derinden öptüm, parmaklarımı saçlarında gezdirdim, duyuların saldırısında tamamen kaybolmuş hissettim. İkisi içimdeyken, tüm tatlı noktalarıma vurdular ve bunu bilmeden önce, doruk noktam bana gizlice yaklaştı, beni çekirdeğe kadar salladı, tüm vücudum erkeklerimin etrafında gerildi.

"Siktir!" Ryder homurdandı, ardından bir dizi küfür mırıldandı ve Tripp, orgazmım kendi doruklarına ulaşır beni tamamen doldururken gırtlaktan bir inilti çıkardı.

Hiçbirimiz konuşmadık, sadece zevklerimiz tadını çıkardık. Ryder sırtıma sarılmıştı ve ben de tamamen Tripp'in üzerine uzanmışım. Bu Kayıp Çocuk sandviçini gerçekten sevmiştim!

"Vay anasını. İnanılmazsın, Hen. Üzgünüm, keşke bunu tarif edecek destansı kelimelerim olsaydı, ama bundan sonra aklım kafatasımın içinde bir su birikintisine dönüştü," dedi Ryder, hâlâ nefesini tutarak.

Yavaşça içimden çıktı ve kumların üzerine yayıldı. Tripp'in yüzünü ellerimin arasına aldım ve üzerinden yuvarlanmadan önce onu usulca öptüm,

Ben kendime gelirken, onların arasında yatıyordum.

Tripp iç çekerek, "Pan bizim için bir arama ekibi göndermeden önce köye geri dönsek iyi olur," dedi.

"Belki de hâlâ majesteleriyle özel bir görüşme yapıyordur," dedim alaycı bir tavırla. Dirseklerimin üzerinde doğruldum, Tiger Lily'ye duyduğum kıskançlığın çirkin yüzünü gösterdiğini hissediyordum. "Sence Peter onunla seks yapmış mıdır?"

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?" Tripp cevap verdi.

"Aww Hen, endişelenme. Kaplan Lily'yi severim, beni yanlış anlama ama senin eline su dökemez. Bu yıl haremi için kaç tane Fae topladığını gördün mü? Bunu göstermeye çalışıyor ama senin tarafından tehdit ediliyor." Ryder her zamanki gibi beni gülümseterek söyledi.

"Yani hepsiyle seks yapmayı planladığını mı söylüyorsun?" Tahtının etrafında sergilenen tüm perileri ve satirleri düşünerek sordum.

Tripp, "O bir Fae prensesi, bu yüzden Varolmayan Ülke'ye doğurganlık getirmesini sağlamak onun sorumluluğunda," diye açıkladı.

"Vay canına, ciddi bir dayanıklılığı var. Memnun etmek için sadece dördünüze sahip olduğum için mutluyum," diye yüksek sesle düşündüm ve çocuklar güldü.

"Güven bana Hen, biraz dayanıklılığa ihtiyacın olacak. Daha yeni başlıyoruz."

CHAPTER XX

DECEPTION

W üneş ufukta batmaya başlarken ve alacakaranlık çökerken ormandan çıktım. Peter ve Eben'in derin bir sohbete daldığını hemen fark ettim.
- İkisi de memnun görünmüyordu.

"Sonunda bize katılmanın zamanı gelmişti. Gwen sizin için endişeleniyordu. Tripp ve ben onun dikkatini dağıtmak zorundaydık," dedi

Ryder kendini beğenmiş bir ifadeyle, kulaktan kulağa gülümseyerek.

Peter ve Eben başlarını kaldırıp bize baktılar, bizi gördüklerinde biraz şaşırılmış gibiydiler. Sanki alnımıza 'az önce sikiştik' yazıyordu ve ben utanç içinde kızardım.

"Siz pislikler biz olmadan başladınız! Buna inanamıyorum," diye yakındı Eben, ellerini sinirli bir şekilde havaya kaldırarak.

Ryder hülyalı bir şekilde, "Son zamanlarda göt heriflerden çok hoşlanmaya başladım," dedi ve ben de hemen kaburgalarına dirsek attım. Yüzüm narin bir allıktan koyu bir kızılığa dönüşmüş olmalıydı.

"İnanılmaz!" Eben, "Bu kadar yeter, gecenin geri kalanında Gwen'i ben alacağım," dedi.

"Sıraya gir Eben," diye alay etti Peter ve elimi tutarak beni kendine çekti ve sanki günlerdir ayrıymışız gibi tutkuyla öptü.

"Peter," Kaplan Lily'nin boğucu sesi öpüşmemizi böldü. "Şenlikler başlamak üzere. Senin varlığın gerekli."

"Evet, teşekkür ederim Kaplan Lily. Ama önce seni sevgilimle tanıştırma fırsatım olmadı," dedi Peter bana gülümseyerek ve bana sevgilim dediğinde başımın döndüğünü hissettim.

Kaplan Lily, Peter'a küçümseyerek gülümsedi ama sonra bana dönerken yüzündeki tüm duyguları temizledi.

"Ben Kaplan Zambağı, Dokuzuncu Diyar'ın Fae Prensesi, İlahi'nin soyundan geliyorum." Unvanlarını gururla karışık bir gözdağı vererek sıraladı.

"Gwendolyn Mary Darling Carlisle... Londra, İngiltere'den. Ama bana Gwen diyebilirsin," dedim patronluk taslayarak.

"Sevgi ve bollukla kutsanmanız dileğiyle." Sanki daha yüksek bir yere çıkmaya çalışıyormuş gibi söyledi. Derin bir nefes aldım ve o 'sevgi ve bolluğu' kışına sokmak isteyen içimdeki kaltağı sakinleştirmeye çalıştım. Bu geceyi benim için mahvetmesine izin vermeyecektim, çünkü gerçekten benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Sen de öyle," diyebildim biraz nezaketle.

Bana yarım bir gülümseme verdi ve kürsüsüne geri döndü, kalçaları abartılı bir şekilde sallanıyordu ve ben gözlerimi devirdim. Lanet olsun, aslanın inine girmek gibiydi. Dört muhteşem erkeğin ilgisini üzerimde tutmaya çalışmak zorundaydım, üstelik etrafım hepsini anında sikecek güzel kadınlarla çevriliydi. Çenemi kaldırdım, Peter'ın elini tuttum ve Kayıp Çocuklar Kraliçesi olarak başımı dik tutarak onun arkasından gittim.

Kaplan Zambak'ın kürsüsünün yanına yerleştirilmiş yumuşak battaniyelerden oluşan bir paletin üzerine yerleştik. Kaplan Zambak tahtına kuruldu ve haremının bir parçası olan herkes onun etrafında toplandı. Köy tüm çocuklardan temizlenirken sessizce oturduk. Hepsi gece için bir kenara çekildiğinde ve sadece yetişkinler kaldığında eğlence başladı.

Tüm akşam boyunca arka plandaki gürültüyü oluşturan davul ritmi hızlandı ve bir flütün melodik notaları eşlik etti. Daha önce hiç bilmediğim bir dilde şarkı söyleyen bir ses senfonisi armoniye katıldı.

daha önce duymuştum. Alacakaranlık yerini geceye bırakmıştı. Köy şimdi ateşlerin ve meşalelerin titremesiyle aydınlanıyordu.

Ağır beyaz cüppeler giymiş, her biri küçük bir meşale taşıyan perilerden oluşan bir alay, gerçek bir Mayıs Direği'nin dikildiği köyün ortasındaki açıklığa doğru geçit töreni yaptı. Yirmi metre boyunda, parlak ketenlerle sarılmış ve çiçek kümeleriyle süslenmişti. Periler mayıs direğinin etrafında daire şeklinde dizildiler ve başlarını eğerek sessiz bir şekilde durdular. Çembere katılan bir grup peri, titreyen meşale ışığına ateşböcekleri gibi yumuşak bir parıltı kattı.

Toplantının üzerine sessiz bir sessizlik çöktü, müzik bile kesilmişti. Duyulabilen tek şey çıtırdayan ateşin sesiydi. Havada yoğun bir beklenti vardı, herkesin dikkati figürlere odaklanmıştı. Birdenbire mırıldanmaya başladılar. İlk başta alçak sesle, zar zor fark ediliyordu, ama yavaş yavaş tonu yükseldi. Yine bilmedikleri kelimeler söylemeye başladılar. Seslerinin tonu büyüleyici, hatta büyüleyiciydi. Hepsi kollarını kaldırdı ve mükemmel bir uyum içinde hareket ederek ileri geri sallanmaya başladı. Kalabalıktakilerin birçoğu da ilahilerle birlikte sallanmaya başladı, çünkü hepsi bu sahneden büyülenmişti. Grup ellerinde meşalelerle mayıs direğinin etrafında dans etmeye başladı, hızlandıkça alevlerin ışığı arkalarından süzülüyor, müzikle birlikte akıcı bir şekilde hareket ediyorlardı.

Eben'in elinin bacağımı okşadığını, kalçamda ilerlerken tenimde küçük daireler çizdiğini hissettiğimde dikkatim büyüleyici manzaradan çekildi. Ona baktığımda dans eden perileri izlemediğini gördüm. Koyu renk gözleriyle bana bakıyordu, ateş ışığının turuncu titreşimi bana geri yansırıyordu. Eğildi ve boynumu öpmeye başladı, eli daha da yukarı çıktı, kemerli fırlatma bıçaklarımın üzerinden geçti ve bana daha fazla erişmesi için bacaklarımı açmamı teşvik etti.

"Silahlı olman çok ateşli. Belki ben seni becerirken bunları takmanı isterim," dedi. Sonra yetenekli parmaklarını bıçak kemerimin etrafındaki narin derinin üzerinde gezdirdi.

Etrafımıza baktım, birinin bizi izliyor olabileceğinin bilincindeydim. Kaplan Lily'ye baktım ve gözlerim şok içinde açıldı. O tahtında otururken, bir satır bacaklarının arasına diz çökmüş, açıkta onu yiyordu! Ama sadece o değil, kürsüdeki herkes cinsel bir eylemde bulunuyordu. Kendimi buna hazırladığımı düşünmüştüm ama gerçekliği karşısında şok olmuştum ve önümde gerçekleşen seks partisi biraz ilgimi çekmişti.

Eben boynumu ısırarak dikkatimi tekrar ona çekti, hâlâ kalçamı okşuyordu. Şey... Varolmayan Ülke'deyken. Kendimi ona açtım. Gözlerimi kapatarak, sevgilimin şehvetli okşamaları ve nabız gibi atan müzik dışında her şeyi kapattım, sadece ikimiz varmışız gibi davrandım. Parmakları ıslak kıvrımlarımda gezindi. Kendi uyarılmışlığımdan ve Tripp'in daha önceki buluşmamızdan arta kalanlardan sıırıslıklam olmuşum. Her şey o kadar hassastı ki, yüksek sesle inleme isteğimi frenlemek zorunda kaldım ve bunun yerine sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çektim. Onun nazik dokunuşu altında kıvrılmaktan başka bir şey yapamıyordum. Eben kulağıma usulca güldü, benden aldığı tepkiden memnun olmuştu.

"Hoşuna gitti mi?" Boğuk sesi kulağıma fısıldadı ve başımı salladım. "Seni duymadım Gwen," dedi ve parmakları aniden durdu, beni tekrar dokunuşunu hissetmek için çaresiz bıraktı.

"Evet, bu harika," diye nefes aldım, kelimelerim nefes nefese çıkıyordu.

"Seni bu şekilde boşaltmamı ister misin?" Parmakları tekrar klitorisimi ciddi bir şekilde çalıştırmaya başladığında sordu.

Ona cevap veremeden kan dondurucu bir çığlık şehvetle bulanmış zihnimi delip geçti. Şaşkınlıkla sıçradım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Eben bile benden uzaklaştı ve elini anında hançerine götürdü. Herkes bir anda gerildi, şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu.

Bir çığlık daha sessiz konuşmaları ve karmaşayı bozdu. Adamlarım şimdi ayaktaıydı, her birinin elinde bir silah vardı. Köyün karanlık kenarlarından birkaç satir koşarak çıktı.

"Korsanlar! Korsanlar nöbetçilerimizi aştı ve bu tarafa doğru geliyorlar!" Bize ulaşan ilk satir, nefes nefese kalmış bir halde, ellerini dizlerinin üzerine koymuş, nefesini tutmaya çalışıyordu. Kaplan Lily ve Peter ciddi ifadelerle birbirlerine baktılar.

"Sınırların güvenli olduğunu söylediğini sanıyordum?" Peter kaplan Lily'ye öfkeyle baktı, kara gözleri ona dik dik bakıyordu.

"Güvenliydi. Orada en iyi adamlarımdan bazıları vardı," diye karşı çıktı.

Herkes yaklaşan saldırıdan kaçmak için köy merkezinden dağılmaya başladığında köy kaosa sürüklenmeye başlamıştı. Acı içinde atılan daha fazla çığlık bize ulaştı, bizi bekleyen şey için uğursuz bir uyarı.

"Ne yapacaksın Peter? Sen Varolmayan Ülke'nin koruyucususun. Bu meydan okumanın üstesinden gelmek senin sorumluluğunda," diye buyurdu Kaplan Zambak.

Sanki ona sorumluluklarını hatırlatması gerekiyormuş gibi benimle Peter'ın arasına baktı. Peter doğruldu ve tüm duygularını gizledi. Kendini savaşa hazırlarken ve emirlerini haykırırken soğukkanlı maskesi öfkesinin yerini aldı.

"Ryder, Tripp, her biriniz bir grup satır alın ve dağılın. Hepiniz bu ormanı biliyorsunuz, bunu avantajınıza kullanın. Geldiğini görmedikleri gölge olun. O orospu çocuklarını çevirin ve anakaradan sürün. Fareler gibi gemilerine geri dönmelerini istiyorum." Tripp ve Ryder başlarıyla onayladılar. "Eben... dostum geride kalmaya ihtiyacım var..."

"Ciddi misin lan sen?" Peter sözünü bitiremeden Eben homurdandı.

"Evet! Çok ciddiym," diye bağırdı Peter. Eben'e doğru uzandı, ensesinden kavradı ve burun buruna gelene kadar onu çekti. "Gwen'in yanında kalmanı istiyorum. Sen benim en iyi savaşçısın. Eğer başarısız olursak onu korumaya ihtiyacım var. Hepimizin onu korumaya ihtiyacı var. Anlıyorsun, değil mi?" Peter sordu, sesi sertti. Eben'in çenesi sıkıştı ve sonra serbest kaldı.

"Elbette. Onu son nefesime kadar koruyacağımı biliyorsun," diye karşılık verdi Eben.

"Onu da koruyacağım, Peter. Onun için endişelenmene gerek yok. Ama acele etmelisin yoksa köye gelip kadınlarımıza tecavüz edecek ve mallarımızı yağmalayacaklar," diye ekledi Kaplan Lily.

Peter başıyla onayladı ve bana döndü. Beni kendine çekti ve öptü, şiddetli, derin ve benim hoşuma gitmeyecek kadar kısa.

"Tiger Lilly ile kal. Eben seni güvende tutacak," diye emretti Peter ve ben sadece başımı salladım. Hem Tripp hem de Ryder beni tutkulu bir şekilde öptüler ve karanlığa doğru gitmeye başladılar.

"Bekle!" Her şeyin gerçekleşme hızından bunalmış hissederek seslendim. "Bana tek parça halinde dön... çünkü dönmezsen kalbim buna dayanamaz."

Ryder, Tripp'e göz kırparken, "Bunun bizi sevdiği anlamına geldiğini biliyorsun," dedi ve karanlığın içinde kaybolup gittiler.

"BENİMLE GEL. Bunu benim evimde bekleyeceğiz. Tüm köydeki en müstahkem yer orası," dedi Kaplan Lily beni Peter'la daha önce özel olarak konuşmak için gittikleri yere çağırırken. Kapıyı benim için açık tuttu ve beni içeri buyur etti. Eben arkamdan gelmeye çalıştı ama kolunu kapının önünde tutarak Eben'in içeri girmesini engelledi.

"Giremezsiniz. Kuralları biliyorsun. Refakatsiz hiçbir erkek evime giremez. Ne eşimsin ne de güçlü bir konumdasın. Kapıyı koruyabilirsin." Ona karşı çok sertti ve sanki ondan aşağıdaymış gibi onunla konuşması beni çok kızdırdı.

"O gelmiyorsa ben de gelmiyorum," diye karşılık verdim.

"Hayır, o haklı. Orada beklemen daha güvenli olur. Ben dışarıda nöbet tutacağım," diye beni temin etti. Sonra beni iffetli bir şekilde öptü ve arkasını dönüp herkes yaklaşan tehlikeden kaçmaya çalışırken köyün gürültüsünü taradı.

Kaplan Lily kapıyı arkamızdan kapatarak bizi toprak eve kapattı. Mumlarla loş bir şekilde aydınlatılan evin girintileri koyu gölgelerle örtülüydü. Evin ortasında için için yanan bir ateş vardı ve etrafı yerdeki parlak renkli minderlerle çevriliydi.

"Otur," diye emretti Kaplan Zambak, kitap ve eserlerle dolu büyük bir rafa doğru yürürken.

"Bana emir veremezsin," diye sertçe karşılık verdim.

Omzunun üzerinden bana baktı, beni süzdü ve alay etti. "Sen bilirsin. Umurumda değil, ayakta dur." Omuz silkti ve belli ki bir şeyler aramak için rafları karıştırmaya başladı.

"Benimle sorunun ne? Peter beni seçtiği için kıskanıyor musun?"

"Gwen, kıskançlık benim düşündüğüm bir kavram değil. Ben sana yardım etmek için buradayım, Henüz göremiyor olsanız bile."

"Yardım mı? Yardımına ihtiyacım yok."

"Söylesene, bahar temizliği sona erdiğine göre şimdi ne yapacaksın?" diye sordu, konuşmayı etkili bir şekilde değiştirdi ve gittiği yönden hoşlandığımdan emin değildim.

"Ben, şey, kendi dünyama geri dönmek zorundayım," diye yanıt verirken tökezledim.

Bu, onunla tartışmak istemediğim hassas bir noktaydı.

"Yani tıpkı Wendy'nin yıllar önce yaptığı gibi Peter'ın kalbini mi kıracaksın?" Suçladı.

"Hayır, öyle değil. Peter en başından beri ayrılmak istediğimi biliyordu. Ona karşı hep dürüst oldum. Ve Kayıp Çocuklar'ı

"Kendimi Wendy'den ve onun Peter'la yaptığı hatalardan ayırmaya çalışarak ısrar ettim.

"Ama sana aşık olmasına izin verdin. Seni uzaklaştırmaya çalıştığında fikrini değiştirmek için elinden geleni yaptın," dedi açıkça. Bunu nereden biliyordu ki!?

"Bunların seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Ama bu benim işim. Peter Pan Varolmayan Ülke için hayati önem taşıyor. Halkım onları güvende tutmam için bana güveniyor ve Peter bu konuda kilit bir rol oynuyor."

Ona kaşlarımı çattım ama yanıt alamadım.

"Bu senin suçun değil, gerçekten." "Peter'ın Wendy'yi Perde'nin ötesinden geri getirmeyi bıraktığını sanıyordum ama nedense kendine engel olamıyor. Ve korkarım bu kez senin için doğru olanı yapamayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana söylediğimde bana inanmalısın, Peter seni Peçe'nin ötesine geri götürmeye niyetli değil. Şu anda onun tutsağsın. Ama sen bunun farkında bile olmayacaksın çünkü anıların soluyor."

"Yalan söylüyorsun! Peter geri dönmem gerektiğini biliyor. Bunu bana asla yapmaz!" Şimdi öfkeden kuduruyorum, sesim onun akıl almaz iddiaları karşısında sinirlenerek yükseliyor.

"Neden geri dönmek zorunda olduğunu hatırlıyor musun?" Dokunaklı bir şekilde sordu ve ben de çenemi sıktım. Benim hakkımda bu kadar çok şey biliyor gibi görünmesinden nefret ediyordum. Bu konuşmada kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissetmeye başlamıştım.

"Hayır, bilmiyorsun. Bahse girerim Peter da sana hatırlatmaya çalışmamıştır. Senin unutacağın gerçeğine güveniyor. Ne yazık ki, onu sevdiğin için seni kendi dünyana bağlayan anılar hızla azalıyor."

"Sana inanmıyorum."

"Kanıtım var. Buraya gel, sana göstereyim."

Teredditle ona doğru yürüdüm, elinde olduğunu düşündüğü 'kanıtı' görmek istediğimden emin değildim ve aklım Peter'ın ayaklarına serdiği suçlamalarda dönüyordu.

"Peter'ın her zaman bir perisi olmuştur. Varolmayan Ülke'deki sorumluluklarında ona yardımcı olan bir Fae muadili. Her biri bir günlük tutar ve bana rapor verirler."

"Onu mu gözetliyorsun?"

"Gwen, sana söyledim, ben halkımın koruyucusuyum. Onlar benim ilk sorumluluğum. Onlar için yapamayacağım hiçbir şey yok. Peter bu dünyadan değil."

O bir Fae değil ama bir şekilde Varolmayan Ülke'ye yerleşmiş durumda. Varolmayan Ülke'nin çıkarlarını her şeyden önde tuttuğundan her zaman emin olmalıyım."

Beni küçük bir masaya götürdü ve başparmağım büyüklüğünde minyatür bir kitap koydu.

"Bu Tinkerbelle'in günlüğü. Unutma Gwen, sana yardım etmeye çalışıyorum."

Kitabı özenle açtı ve çevirdiği sayfanın üstüne cam bir taş yerleştirdi. Taş, küçük yazıları okuyabilmem için bir büyüteç görevi gördü.

Peter, Wendy hanımı Varolmayan Ülke'de yaşaması için getireli birkaç ay oldu. Onu diğer herkese tercih ettiği için artık ondan yana değilim. Ona karşı geliştirdiği bu saplantı beni endişelendiriyor. Bence onu bir an önce Peçe'nin ötesine geri götürmenin bir yolunu bulmalıyız. Peter daha fazla bağlanırsa, bunun onu karanlık bir yola sürükleyeceğinden korkuyorum.

Daha önceki korkularım tekrar aklıma geldiğinde nefesimi tuttum. O yüksük, yıllar sonra öpücüğünü saklamıştı. Tinkerbelle'in günlüğü sadece korkularımı yeniden alevlendirdi.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Yani Wendy'ye aşık olmuş ve Tinkerbelle de onu kıskanmış." Kanıtını görmezden geldim ve minyatür günlüğü ittim. Kendi inançlarımın zayıfladığını görmesini istemiyordum.

"Dahası da var." Başka bir sayfayı çevirdi ve tekrar önüme itti.

Wendy hanım sonunda gitti ve ardında yıkımdan başka bir şey bırakmadı. Peter onun dönüşünü sabote etmeye çalıştı. Wendy'ye ve Kayıp Çocuklara onları Perde'nin ötesine geri götüreceğine dair söz verdi. Tüm bunlar olurken, bana devam etmemi ve Wendy'yi dışarıda tutmak için pencereyi kapatmamı söyledi. Onun unutulduğuna inanmasını istiyordu. Saplantısı öyle bir hal aldı ki, onu kendine saklamak için bir komplo kurdu. Varolmayan Ülke'ye dönüp sonsuza dek yaşaması için onu kandırdı. Ama hepsi bir yalandı.

Tanrısall'ın eliyle, planları Darling anne tarafından bozuldu ve Wendy hanımı geride bırakmak zorunda kaldı. Peter o gittiğinden beri kötüleşti ve Neverland acı çekiyor. Güneş bulutların arkasına saklanır, fırtınalar şiddetlenir,
Korsanlar Fae güçlerimizi ele geçiriyor. Ona olan saplantısı onu mahvetti ve hepimiz acı çekiyoruz. Bunun tekrar olmasına asla izin veremeyiz.

İnançsızlık içinde sersemlemiştim. Peter'ın Wendy'ye olan aşkı karanlık bir saplantıya mı dönüşmüştü? Lill'in söylediği gibi, ben sadece uzun zaman önce ölmüş Wendy'nin yerine mi geçmişim? Kaplan Lilly'ye güvenebilir miydim? Tinkerbelle'in sözlerine güvenebilir miydim? Kafam çok karışık, çelişkiler içindeydim.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandım yarı yarıya kendi kendime.

Bir cızırtı ve tekleme duydum ve tek bir kibrit evin karanlık girintisini aydınlatarak bir adamın yüzüne ürkütücü bir parıltı saçtı. Tiger Lily'nin evinin arka köşesinde birdenbire ortaya çıkan Kaptan James Hook'un acımasız yakışıklılığını görünce afalladım. İki puro tutan gümüş bir düzenekten bir fırt çıktı, uçları parlak kırmızı renkte parlıyordu ve nefesini verirken ağzından küçük bir duman girdabı yükseliyordu.

Bir sandalyeye rahatça oturdu, botlarını yukarı kaldırdı. Geriye doğru tökezledim ve Kaplan Lily hızla bana doğru ilerledi, beni tuttu ve bir elini ağzımın üzerine koydu. Bir bıçağın ucunun belime bastırıldığını hissettim.

"Bağırmanın ve elbisenizin altına sakladığınız bıçakları çekmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. O benim isteğim üzerine burada, sadece bizi dinle. İkimiz de sana yardım etmek için buradayız," diye kulağıma fısıldadı Kaplan Lily. "Elimi çekeceğim ama aptalca bir şey yapmayı aklından bile geçirirsen seni burada deşerim ve suçu korsanların üzerine atarım."

Kalbim göğsümde çarparken titrediğimi hissettim. Sağlıklı düşünemiyor gibiydim. Ne haltlar oluyordu?

"Seni kaltak," diye tısladım ona.

"Günlüğü okudun. Bunun tekrar olmasına izin veremem. Üzgünüm Gwen, ama gitmek zorundasın. İkimiz de eve dönmeni istiyoruz, ben sadece bunun gerçekleştiğinden emin oluyorum."

"Halkın umurunda değil. Biz konuşurken onlar katlediliyor ve sen bunun olmasına izin veriyorsun," diye tükürdüm ona.

"Bu daha büyük bir iyilikle ilgili," dedi soğuk bir şekilde.

"Beni buradan asla çıkaramayacaksın. Eben beni götürmene izin vermez."

Hook'un ağzından uğursuz bir kahkaha çıkarken sandalyenin ayaklarının yere sürtündüğünü ve ağır botların yere vurduğunu duydum.

"Gwen, sevgilim. Kalbini kıran kişi olmaktan nefret ediyorum ama Kayıp Çocuklar da bu planın içinde."

"Söyleyeceğin hiçbir şeye güvenmiyorum."

"Yerinizde olsam ben de kendime güvenmezdim. Ama bunu benden duyma, sadece kapıyı aç ve kendin gör. Eben seni terk etti. Başından beri plan buydu," dedi bir elinde purosunu yuvarlarken.

Kapıya doğru yürüdüm ve ikisi de beni durdurmaya çalışmadı. Eben'in - Gerçek Eben. Beni Hook'un merhametine bırakmazdı. Kapıyı açtım ve kalbim yerinden fırladı. Eben gitmişti. Etrafta koşuşturan birkaç köylü dışında, hiçbir yerde ondan bir iz yoktu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, tamamen paramparça olmuşum. Hayır... Hayır! Gözlerimin gerçek olduğunu doğruladığı şeyi kabullenmekte zorlanıyordum. Kalbim göğsümde parçalanıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Nasıl bu kadar saf olabilmişim? Bunca zamandır benimle oyun oynuyorlardı. Kaplan Lily yanımda diz çöktü ve beni teselli etmeye çalıştı.

"Benden uzak dur. Sakın bana dokunma!" Başımı dik tutarak ayağa fırladığımda ona bağırdım. Beni zayıf bir anımda görmesine izin veremezdim. Gözyaşlarımın akmasına izin veremezdim ve onları tutmak için büyük bir çaba sarf etmem gerekti.

"Gördün mü canım, mantıklı davranabileceğini biliyordum," dedi Hook o tok sesiyle.

"Şimdi benimle ne yapmayı planlıyorsun?" İçimde ölüyormuşum gibi hissettiğim gerçeğini örtbas etmek için kendimi çelikleştirerek sordum. Eben'in ihaneti göğsümde sıcak bir bıçak gibiydi.

"Elbette size Perde'nin ötesine kadar eşlik edeceğim ve sizi kız kardeşinize götüreceğim. Adı Michaela, doğru mu?"

Anılar sel gibi geri geldi. Bu, hayatınızın gözlerinizin önünden geçtiği ölümden önceki an gibiydi. Michaela! Güzel kız kardeşimi unutmuştum, benim güzel, hasta kız kardeşimi. Melek gibi yüzü zihnimde parladı. O benim sebebimdi. Her zaman eve dönmeyi planlamıştım. Ne kadar güçlü kalmaya çalışsam da, gözlerimden yaşlar kaçtı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bu kadar bencil? Çok utanıyordum. Ama bu benim cezamdı, evrene karşı işlediğim bazı bilinmeyen gaddarlıklar için. Başıma gelen her şeyi ancak bu şekilde mantığa büründürebilirdim. Kozmik bir bok listesindeydim ve sefil hayatımın geri kalanında bunun bedelini ödeyecektim.

"Evet, kız kardeşimin yanına dönmem gerekiyor."

"Ahh anlıyorum. Şimdi hatırlıyorsun."

"Peter dönmeden gitmelisin. Onun için ölümüne savaşıacak. Saplantısı kurtlanmış bir elma gibi içinde çürümüş."

"Değerli rakibimle böyle bir dövüşe girmeyi ne kadar istesem de, Peçe'yi geçmek için acele etmeyi planlıyorsak gelgitlerle birlikte gitmeliyiz. Kaplan Lily, size hizmet etmek bir zevkti," dedi ve resmi bir şekilde onu selamladı.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını tamamlamalısın. Gerçekçi görünmesini sağla."

"Smee! Prenses Kaplan Lily'nin düzgün bir dayak yemesini sağla ve bundan fazla zevk almamaya çalış." Hook bir köpeğe komut verir gibi emirlerini havladı.

Gölgelerin arasından iri yarı bir adam çıktı, kalın tuzlu ve biberli sakalı göğsüne kadar sarkıyordu. Ateş ışığı kel kafa derisinde parıltıyordu. Kaplan Lily'ye doğru yürüdü ve hiç tereddüt etmeden ona öyle güçlü bir el hareketi yaptı ki, Lily yere düştü. Küçük bedenini tekmelemeye devam etti ve darbe üstüne darbe indirdi. Zambak acımasızca dayak yerken hiç ses çıkarmadı.

"Durdurun şunu! Durdurun onu! Onu öldürecek!" Kanca'ya yalvarırken çığlık attım.

Neden onu savunma ihtiyacı hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu kaltak sadece birkaç dakika önce ruhumu tamamen ezmişti ve yine de onu bu kadar acımasızca dövdüklerini görmeye dayanamıyordum. Sanki şiddet onu tahrik etmiş gibi aç gözlerle bana baktı ve kendimi ondan geri çekilirken buldum.

"Pekâlâ Smee, burada işimiz bitti. Güzel küçük kargomuzu denize açılmaya hazırla," diye emretti. Smee, Kaplan Lily'nin yerde kanlar içinde kıvranan formundan döndü ve dikkatini bana odakladı. Ondan uzaklaşmaya başladım, ama birkaç uzun adımda üst kolumu acımasızca kavradı ve beni döndürdü. Ellerimi arkaya doğru çekti ve bileklerimi bağlamaya başladı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Hook'a sordum.

"Algı, sevgilim," dedi bana yaklaşırken - kişisel alanıma girerek. Soğuk, metal kancasını çenemi yukarı kaldırmak için kullandı, böylece gözlerinin içine bakabildim. "Algı şu ki sen artık benim tutsağımsın. Sanırım bu şekilde devam etmeliyiz," diye kıs kıs güldü ve sonra kapıya doğru döndü.

Smee beni hemen kaldırıp bir patates çuvalı gibi omzuna attı ve Hook'un peşinden gitti - sahibini takip eden bir köpek gibi. Ve Neverland gecesinin mürekkep gibi karanlığında gözden kaybolduk.

CHAPTER XXI

CAPTAIN JAMES HOOK

S beni doğruca kaptanın odasına götürdü. Bıçaklarımı çıkarıp beni bağlı ve sarsılmış halde bıraktı. Bu nasıl oldu? Nasıl oldu da Oğullarım da bu işin içinde olabilir mi? Eben beni kaçırılmak üzere nasıl bırakabilirdi? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Yine de, bunca zamandır gözümün önünde miydi? Kırmızı bayrakları görmezden gelmeyi mi seçmiştim? Peter'ın kendisi beni uyarmaya çalışmıştı. Nasıl bu kadar saf olabildim? Kendimi aptal ve kalbi kırık hissediyordum.

Jolly Roger tam da hayal ettiğim gibiydi -hikâye kitaplarından fırlamış gibiydi. Oda, karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap bakımından zengindi. Dramatik şamdanlar odayı titrek bir mum ışığıyla aydınlatıyordu. Kıpırmızı perdeler, dört direkli büyük bir yatağın üzerinde bir gölgelik gibi ağır bir şekilde asılıydı. Odanın ortasında parşömenlerle kaplı büyük bir masa duruyordu. Balmumuyla kaplı bir kafatasının üzerinde erimekte olan tek bir mum, bir çeşit orta süsü görevi görüyordu. Odanın uzak ucunda büyük bir pencere vardı ve dalgalı denizden yansıyan ay ışığını görebiliyordum.

Gerçekten eve dönmek üzere miydim? Varolmayan Ülke'deki zamanım sona mı ermişti? İplerimi gevşetmek umuduyla kıpırdandım, ama sadece

daha da sıkılaşıır.

Dikkatimi çeken bir kapı açıldı ve aldatıcı derecede yakışıklı esirimi içeri aldı. Orta yaşlı görünüyordu. Zaman yüzüne bir renk katmış, erkeksi hatlarını daha da belirginleştirmişti. Peter gibi onun için de zamanın durup durmadığını merak ettim. Saçları tuzlu dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Hayal gücüne çok az yer bırakan deri bir pantolon giymişti. Derin V yakalı gömleğinin üzerine deri bir yelek giymişti. Belinde bir kuşak vardı. Ağır mücevherlerle süslenmişti. Dövmeli parmaklarında büyük kurukafa yüzükleri vardı, kancası ise mum ışığında sanki yeni parlatılmış gibi parlıyordu. Sessiz kaldım, bana doğru yürürken yere vuran botlarının sesinden başka bir şey duymadım. Korku içinde donup kalmıştım. Sinirlerim tepeme çıkmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım ve kendime Varolmayan Ülke'nin kurallarını hatırlattım.

Sadece devam et.

"Baştan çıkarıcı bir şeysin, Gwen. Güzelliğın selefını gölgede bırakıyor." İltifatı karşısında kızardım.

"Beni şimdi çözecek misin?" Sesimde küçük bir tavırla sordum. Yavaşça etrafımda dönüp beni incelerken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Beni çözmek için hiçbir nedeni yoktu. Onun merhametine kalmıştım.

"İplerle bağlanmış görüntün oldukça hoşuma gidiyor." Sesi derin ve baştan çıkarıcıydı. "Güzel bir bağlamayı ziyan etmek çok yazık." Durakladı ve arkamdan kokumun tadını çıkararak geniş bir nefes aldığını duydum. "Daha sonra oynamak için vaktimiz olacak," diye fısıldadı kulağıma. Ellerimdeki ipleri kesti ve bir gümbürtüyle yere düştüler.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve iplerin tenimi ısırıldığı bileklerimi ovuşturdum. Seksin vücut bulmuş haliydi. Tatlı ölümünün tadına bakmanız için sizi baştan çıkaran güzelce paketlenmiş bir zehir. Sonra oynamak için zamanın var mı? Kelimeler kafamın içinde yankılandı.

"Gelin, oturun." Odanın ortasındaki masayı işaret etti. "Bir içki için bana katıl."

Masaya doğru ilerledim ama daha oturamadan zincir sesleri duydum. Zincirler yerde sürükleniyordu. Orada, duvara zincirlenmiş ve kuduz bir köpek gibi ağzı bağlanmış timsah duruyordu. Ryder'ın bana Hook'un canavarı emirlerini yerine getirmesi için tuttuğunu söylediğini hatırladım. Onu özel odasına zincirlediğini hiç düşünmemiştim. Bu şey kocaman ve tehditkârdı. Göz göze geldiğimizde bana doğru tısladı.

"Onu görmezden gel," dedi elini umursamaz bir tavırla sallarken. "Benim emrim olmadan hareket etmeye cesaret edemez. O timsah benim sürtüğüm."

"Wendy'nin söylediğine göre, sen timsahın kaltağısın."

Hook yumruğunu masaya vurarak irkilmeme neden oldu. Öfke yüzünü kapladı. Emin değilim ama sanırım gözlerinin kızardığını gördüm. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Ona cesur olduğumu, ondan korkmadığımı göstermek istedim. Ancak gerçek şuydu ki korkuyordum. Onu çekici bulduğum için korkuyordum. Karanlığı ilgimi çekiyordu. Cehennem gibi ateşliydi ve vücudum onun varlığına itiraf etmek istediğimden daha fazla tepki veriyordu.

"Wendy kalbiyle kafasını ayırt edemeyen, olgunlaşmamış küçük bir kızdı. Pan'ın ona olan takıntısını hiç anlamadım. Çekici masumiyeti bir yana, baş belasından başka bir şey değildi." İki kadeh rom doldururken nefesinin altında "Hain kaltak" diye mırıldandı.

Bana bir bardak uzattı ve ben de bardağa bakarak ilk yudumu almasını bekledim. Eğer doğru hatırlıyorsam, Hook'un zehire karşı bir tutkusu vardı. Bu adamla işimi şansa bırakmayacaktım. Bu noktada kime inanacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kanca ve Kaplan Zambağı bana ihanet ediyor olabilirdi. Bardağını eline aldı ve büyük bir yudum almadan önce çevirdi. "Bu zehir değil, tatlım. Sadece rom. İç," diye ısrar etti.

Hiç düşünmeden bana söyleneni yaptım. Rom tatlı baharatlıydı - hoş bir sürpriz. Vücudumu saran ısınma hissinin tadını çıkararak ikinci bir yudum aldım. Duygularımı uyuşturmaktan başka bir şey istemiyordum. Zihnimi bulandıran olumsuz düşüncelerden kaçmak istiyordum. Oğullarımla olan bağımı mahvetmekle tehdit eden ve anılarımı lekeleyen "ya olursa "lardan. Aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Kötü şöhretli Kaptan Kanca'nın özel odasıındaydım. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, tehlikedeydim. Burada, onun yanında sarhoş olmak hata olurdu. Gözlerim doldu ve yanaklarımdan aşağı dökülmekle tehdit etti. Kalbim duygularla dolup taşıyordu.

"Bir çocuk için gözyaşı dökmek... gerçekten mi? Uzun süreli bir saplantının yerine geçen bir şey olmadığını biliyorsun. Senin gibi nadir bir güzellik bundan daha iyisini hak ediyor."

Hook haklıydı. Bundan daha iyisini hak ediyordum. Peter'ın bana verdiği meşe palamuduna uzandım, kalbim kurtuluşu arıyordu.

"Elbette ben sadece bir yedekten fazlasıyım. Biz paylaştık..." Özel anılarımı Kanca ile paylaşmak istemediğim için sözümü yarıda kestim. Bardağıma baktım ve bir yudum daha aldım. Biraz vızıltıdan zarar gelmezdi. Düşüncelerimi bastırmaya ihtiyacım vardı.

"O çocuk Wendy'yi ilk gördüğünden beri ailenizdeki kızlara kafayı takmış durumda. Onu lanet olası bir evcil hayvan gibi kendine saklamaya çalıştı,

O da sana aynısını yapmaya çalışıyordu. Biz devreye girdiğimiz için minnettar olmalısın."

"Beni evcil hayvan gibi mi tutacaksın? Timsahı beslediğin gibi mi?"

"O timsah hayatta olduğu için şanslı. Onu bana karşı gelmeye cüret edenlere neler yapabileceğimi hatırlatması için saklıyorum. O benim bir parçamı yedi ve bir gün, uygun gördüğümde, ben de onun bir parçasını yiyeceğim. Sana bir şey sormama izin ver," diyerek konuyu tekrar bana çevirdi. "Peter seni Varolmayan Ülke'ye getirdiğinde, sana bir seçenek sundu mu? Yoksa sarhoş bir kızdaki faydalanarak mı seni buraya getirdi?"

O gece sarhoş olduğumu nereden biliyordu? Peter'ın odama geldiği geceyi düşünmeye çalıştım. Sormuş muydu? Hafızam bulanıktı. Detayları tam olarak hatırlayamıyordum. Odama geldiğini ve bahar temizliğinden bahsettiğini hatırlıyordum. Varolmayan Ülke'de uyandığımı, kafamın karıştığını hatırlıyordum. Hook'un ne ima ettiğini anlamaya çalışırken başımı hayır anlamında salladım. "Bana bir seçenek sunulduğunu hatırlamıyorum." Kahretsin, Hook tanıdığımı sandığım Peter'ın çok farklı bir resmini çiziyordu. Ona baktım ve bir an için sürmeli, unutma beni mavisi gözlerinde merhamet gördüğümü sandım.

"Bu," dedi başıyla kolyemi göstererek, "bunun yerine geçecek bir şey miydi?" Boynundaki zincirlerden birini tutup madalyonumu çıkarırken sordu.

"Madalyonum!"

"Sana ne verdi? Basit bir meşe palamudu mu? Resim yok mu? Peter gerçek bir şey olmadan kardeşini unutacağını biliyordu. Bir öpücük yerine bir meşe palamudu. Ne kadar çocukça," diye güldü. Hooks'un sözleri karşısında gülümsemem hızla kayboldu. "Sizinkiler onu çok aramamışlar. Bosun'ım onu yerde yatarken bulmuş. İzin verin size geri verme onurunu bana bahşedin." Sonra ayağa kalkarken madalyonumu boynundan çıkardı. Saçlarımı yana doğru çekerken kancasının soğuk metali tenimi sıyırdı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Zinciri yavaşça boynuma doladı ve zorlanmadan yerine oturttu.

Hemen açtım. İşte oradaydı - benim çapam - benim Michaela'm. Parmaklarımı üzerine kazınmış '*Ölmek çok büyük bir macera olacak*' yazısının üzerinde gezdirdim. Her şey su gibi geri geldi. Mic hastaydı ve yalnızdı. Kız kardeşimi nasıl unutabilirdim? Suçluluk duygusu beni tüketmeye başladı. Kendimden iğrenerek bir yudum daha aldım.

"Ee, Gwen. Söyle bana. Sevdiğin birine bakmak için hayatını, mutluluğunu... feda etmek nasıl bir şey? Daha da iyisi, bana bir kez olsun bencil olmanın nasıl bir his olduğunu anlat." Sözleri kalbimi delip geçen bir bıçak gibi bana sertçe çarptı.

"O benim kız kardeşim. Onun için hayatımı veririm. Başına gelenleri o istemedi, ben de istemedim." -"Evet. Neverland'e geldiğimden beri bencillik ettim." Sanki böyle yapmak daha az acı verecekmiş gibi sessizce söyledim. Kanca masanın öbür ucuna uzandı ve çenemi kaldırdı. Gözleri beni bakışlarında rehin aldı.

"Kendine bakmakta utanılacak bir şey yok. Öyle hissettirse de, dünya senin omuzlarında değil canım." Sandalyesine geri yaslanmadan önce başparmağıyla çenemi hafifçe okşadı. Haklıydı. Mic kendimi o anın içinde kaybetmem için beni cesaretlendirirdi. Ama artık geri dönme vakti gelmişti.

"Buraya gelmeyi ben seçmedim. Bana dağıtılan kartları oynadım. Ve evet, bundan keyif aldım. Durumumdan faydalandım. Hayatımda bir kez olsun istediğimi yaptım," dedim inançla. Yaptığım seçimlerden pişman değildim. Fırsat verilse, onları tekrar yapardım.

Hook gülümsedi. Verdiğim yanıttan memnun olduğu belliydi.

"Bencilliğinizi oldukça büyüleyici buluyorum. Özgürlüğün tadına vardın ama yine de acınası, bencil olmayan hayatına geri dönmeye hazırsın." Başını iki yana salladı. "Sevdiğine olan sadakatin takdire şayan."

"Ayrıldık mı?" Aramızdaki gerginliği bozarak aniden sordum. "Perde'nin ötesine geri mi dönüyoruz?" Artık eve dönmek için çaresiz hissediyordum.

"Gemiye biner binmez limandan ayrıldık. Mürettebatıma sabaha kadar yola devam etmeleri emrini verdim." Bir an durakladı, "Mikrofonunuza bir an önce dönmek istediğinizi sanmıştım. Ne kadardır buradasın, birkaç gün mü? Sevgili kız kardeşin şimdiye kadar ölmüş olabilirdi."

"Ne! Neden ölmüş olsun ki?"

"Varolmayan Ülke'de zamanın alıştığından farklı aktığını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır! Ne kadar farklı?" Ben talep ettim. Ona Mic dediğimi nereden biliyordu? Benimle ilgili bu kadar çok kişisel detayı biliyor olması sinir bozucuydu. Bardağımı bitirmek için bir yudum daha aldım.

"Peter sana hiç söylemedi mi? Görüyorsun ya aşkım, seni burada tutmaya çalıştığını söylemiştim." İkimize de birer kadeh daha doldurdu.

"Ne kadar oldu? Ne zamandır yokum?"

"Tam olarak söylemek zor. Belki haftalar, belki aylar." Omuzlarını silkerek kaldırdı.

Başımı ellerimin arasına aldım. Çok bencilce davranmıştım. Buradaki zamanımın hiç bitmemesini diledim. Peter neden bana zamanın farklı ilerlediğini söylememiştir? Belki de Hook ve Tiger Lily haklıydı. Ya Peter beni burada tutmaya çalışıyorsa? Ya ben sadece bir takıntıysam? Bir yedek. Oğullarımın ilgisine o kadar bencilce takılmıştım ki, ölmekte olan kız kardeşimi unutmuştum. Ben ne yapmıştım?

Rom doğrudan kafama gidiyordu. Mantığımı hızla çözülüyordu. Ayık kalmak buraya kadarmış. Bardağımı boşalttım, masaya çarptım ve pencereye doğru yürüdüm.

Denize baktım, ay ışığı parıltılı bir dansla kapaklardan yansıyor. Gökyüzü berraktı ve yıldızlarla doluydu. Varolmayan Ülke'nin güzelliğini hatırlamaya çalıştım. Muhtemelen bir daha asla göremeyecektim. Anılarım sadece bu olabilirdi. Muhteşem anları hatırlamayı seçebilirdim. İhaneti unutabilirdim, değil mi? Kollarımı kendime doladım, biraz rahatlamak istedim. Orada bir yerde kız kardeşim vardı. Tek umudum çok uzun süre yok olmamış olmamdı.

Sırtıma yaklaştığını hissettim. Baş döndürücü kokusu duyularımı istila etti - denizden gelen tuzla karışık miskli deri.

"Sonsuzluğun kara denizlerinin ortasında, sakın bir cehalet adasında yaşıyoruz ve uzaklara yolculuk yapmamız gerekmiyordu." H.P. Lovecraft'tan alıntı yaptı ve daha uygun olamazdı.

"Bana en azından veda etme fırsatı verin. Onlara bir mektup yazmama izin verin?" diye sordum. En azından kendim için bir kapanış bulmalıydım. Gitmelerine izin vermenin bir yolunu.

"Belki bir takas yapabiliriz." Kancasını kolumun arkasında gezdirerek omurgamda bir ürperti yarattı. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

Cevap vermekten korktuğum için nefesim kesildi. Vücudunun sıcaklığını çıplak omuzlarımda hissedebiliyordum.

"Cevap ver bana, Gwen." Sesi sert ve emrediciydi. "Benden korkuyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Yapmalı mıyım?"

Daha yakına eğildi. Nefesini kulağımda hissedebiliyordum. "Korku... seni heyecanlandırıyor mu? Her an kancamı hızlıca sallayarak seni bir domuz gibi deşebileceğimi bilmek seni tahrik ediyor mu?" Zihnim geri çekilmek için çılgın atıyor olmalıydı ama bedenim rom ve heyecanla dolup taşıyordu. "İzin ver bana

"Başımı yana eğip gözlerimi kapatarak ona daha fazla erişim izni verdiğimde eğilip boynumu öperken mırıldandı," "dikkatini dağıtmanın keyfini çıkarıyorum." Elini belime doladı. "Bırak düşüncelerini ben doldurayım. Neverland'deki son anlarını zevkli hale getirmeme izin ver."

Onunla yüzleşmek için döndüm ve gözlerimiz kilitlendi. Bana avını takip eden bir kurt gibi bakıyordu. Vücudum elektrikle canlanmıştı. Hook'un beni baştan çıkarmasına gerçekten izin verecek miydim? Pişman olacak kadar yaşayacak mıyım? "I-"

"Şşşt," diye beni susturdu. "Zevke teslim olmakta utanılacak bir şey yok."

Bir adım geri attım ve pencere çerçevesinin kenarını buldum. Yaklaştı ve kancasının tersiyle yanağımı okşadı. Soğuk metal, tehlikeli ve garip bir şekilde erotikti. Vücudunu benimkine bastırarak beni duvara yasladı. "Oğullarım ne olacak?" Başımı eğerek sordum. Oğullarım... Onlara şüpheyle yaklaşmak zorundaydım. Hook ve Tiger Lily'nin söylediği her şeye inanmaya hazır değildim. Onlara en azından bu kadarını borçluydum.

"Peki ya senin oğlanlar?" Hook hırladı, tereddütümden rahatsız olduğu belliydi. "Seni ölüme terk ettiler. Erkeklerle oynamaktan bıkmadın mı?" Dudakları kulağımı okşarken sesi yumuşadı. "Sana bir erkeğin neler sunabileceğini göstermeme izin ver."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Kancasıyla çenemi kaldırdı ve beni sertçe öptü, dili ağzımı hiç bilmediğim bir ustalıkla ele geçirdi. Hain bedenimde bir ateş yaktı.

"Kendinizi bana özgürce teslim edin ve size söz veriyorum, mektubunuzu onlara ulaştıracağım."

"Ben... Ben," diye oyalamaya çalıştım, kancası iç uyluğumdan yukarı kayarak göbeğime bastırıldığında nefesim kesildi.

"Arzunun kokusunu alabiliyorum. Bunu en az benim kadar istiyorsun."

Sözleri beni daha da tahrik etti. Bedenim artık benim kontrolümde değildi. Başım romla dönüyordu. Zehrini tatmıştım ve daha fazlasını istiyordum. Bacaklarım açıldı, teklifini sözsüz bir şekilde kabul ettim. Hırladı, şeytani bir sırıtişla elbisemi kaldırıp kalçalarımı kavradı ve beline doladı. Kancasının soğuk metali, davet ettiğim tehlikenin sürekli bir hatırlatıcısıydı.

Tekrar öpüştük - sert ve hızlı, kızıışmış hayvanlar gibi, beni masaya geri götürürken masayı süpürerek temizledi. Camlar yere düşerken paramparça oldu. Beni arkaya yatırdı, elbisemi kaldırdı ve ayaklarımı masanın kenarına yerleştirdi, bacaklarımı genişçe açtı ve parlayan seksimi ortaya çıkardı. Camı sürükledi

Kancasının sivri ucu kalçamdan aşağı indi ve arkasında kırmızı bir iz bıraktı. Hem korkudan hem de heyecandan titriyordum. Soğuk, sert metalin yarığımdan aşağı kaydığını hissettim ve bu alışılmadık his karşısında utanmadan inledim. Kancasını heyecanıyla kaplamak için zaman ayırdı ve yavaşça yalayıp temizlerken benimle göz teması kurdu.

"Tadın günah gibi ve ben daha fazlasını alacağım."

Aşağı indi ve diliyle beni yıkamaya başladı. Acele etmiyor ve her anın tadını çıkarıyordu. Kendimi zevkin içinde kaybettim, dizlerimi kavradım ve bacaklarımı geri çekerek ona daha iyi erişim sağladım. Bir parmağını soktu ve ben daha fazlası için haykırdım. "Açgözlü küçük şeysin," dedi bir saniye daha ekledi ve dikkatini zonklayan klitorisime odakladı. Dili hızlıca işimi gördü ve beni kenara çekti.

"Beni boşaltacaksın!" Aklımı başımdan alan bir orgazm yaşatırken haykırdım.

"Seninle işim henüz bitmedi, güzelim. Ayağa kalk," diye emretti.

Ayağa kalktım ve o da beni çevirdi. Elinin elbisemin üst kısmını kavradığını hissettim ve tek bir hamlede kancası korse bağcıklarını kesti, elbisemi yere düşürdü ve beni çıplak bıraktı.

"Arkanı dön. Sana bakmak istiyorum." Döndüm, dudağını ısırırken gözleri bedenimi inceliyordu. "Gerçekten muhteşem bir örneksin." Masanın ortasındaki çekmeceyi açtı ve içinden bir ip daha çıkardı. "Ellerini göğüslerinin önünde birleştir."

Başımı hayır anlamında salladım.

"Ben-" Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışarak durakladım. Daha önce hiç bağlanmamıştım ve tehlikeli bir adam olan Hook'un beni bağlamasına izin verme fikri beni oldukça germişti. Aynı zamanda beni beklenmedik şekillerde tahrik ediyor gibiydi.

"Ölmeni isteseydim, ölmüş olurdun. Nazlanmayı bırak. Eğlendiğin çok açık. Kukun kalçalarından aşağı damlıyor."

Haklı olduğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek yoktu. Vücudum arzuyla dolup taşıyordu. Günaha boyun eğmişim. Karanlığı tatmışım ve hoşuma gitmişti. "Ellerini kaldır," dedi sertçe ve ben de itaat ettim. Kanca ipi bileklerime iki kez doladı ve tekrar ortasından geçirerek düğümledi.

Hiç vakit kaybetmeden beni ileri doğru çekerek dört direkli yatağın ayak ucuna götürdü. Yolun yaklaşık dörtte üçünde, direğe gömülü bir kanca vardı. Yatağı bunun için yapılmıştı. Acaba buraya daha önce kaç kadın gelmişti? Bağlı bileklerimi kancanın üzerine yerleştirdi ve ben

direğe tutundu. Kancası kalçamı çekti, kıcıımı okşarken beni eğdi.

SMACK!

Tokadını hissedince sıçradım. Ses beni ürküttü. Acı başladığında inledim. Eli artık hassas olan cildimi ovuşturdu.

SMACK!

Bu sefer acı sıcaklığa dönüştüğünde inledim. Hook deri pantolonuna kadar soyundu ve vücudu hayal kırıklığına uğratmadı. Göğsü güçlü ve belirgindi. Dövmeler vücudunun her yerine dağılmıştı. Karın kasları gözlerimi derin V kesiklerine götürdü. Koyu renk saçlarından oluşan narin bir iz, düşük askılı pantolonunun altına iniyordu.

SMACK!

Kıcıımı tekrar tokatlayıp acıyı geri getirdiğinde inledim. Pantolonunun bağlarını çözdü ve sikini çıkardı. Bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi buldu, sikini kavrayıp kendini okşamadan önce elini ıslaklığımla kapladı ve şimdi pembe olan kıcıma hayranlıkla baktı. Kendini açıklığımda konumlandırdı ve yavaşça içeri itti. Vücudum hiç direnç göstermedi. Beni daha sert sikmeye başladığında inledim. İtişlerinin gücü beni direğin içine doğru itti. Eli göğüslerimi keşfederken vücudunu benimkinin üzerine eğdi. Nasırlı parmaklarıyla meme ucumu yuvarlıyordu.

Vücudumda aşağıya doğru ilerlerken, ağrıyan klitorisimi buldu ve orgazmımı hızlı bir şekilde gerçekleştirdi. İçimden şiddetle dışarı fırladığında haykırdım. Bedenim onunkini içten kavradı. Kendi zevkini bulduğunda ritminin değiştiğini hissettim. Bitirdiğinde vücudu tekrar benimkinin üzerine katlandı. Kollarımı nazikçe kancadan indirdi ve bağlamayı serbest bıraktı.

"Yatağa uzan." Dudaklarını yaladı. "Seni ağzıma alacağım."

Yatağa sürünerek uzandım ve kartal gibi açıldım, Kanca bacaklarımın arasına süründü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Kancasını ve elini kullanarak bacaklarımı birbirinden ayırdı ve diliyle bedenimi bir kez daha harap etti. Elektrik ateşi vücuduma hücum etti. Sırtımı dikleştirdim ve yetenekli dili bir başka dünyayı sarsan orgazmı ortaya çıkarırken haykırdım. Hook ayağa kalktı ve elini yüzüne götürerek sakalındaki döllerimizi sildi.

"Peter'ın seni neden kendine saklamak istediğini şimdi anlıyorum." Pencereye doğru yürüyüp denize bakmadan önce gömleğini bana doğru fırlattı.

Peter. Neden Peter'dan bahsetmek zorundaydı ki? Bir an için dikkatim dağılmıştı. Bencilce Peter'ı aklımın gerisine itmiştim. Tek istediğim

eve gidip hayatıma devam etmeye çalıştım. Sadece Mic'in yanına dönmek istiyordum. Gömleğini giydim ve pencerenin önünde ona katıldım.

"Kanca?" Bana baktı.

"Lütfen, bana James de."

"James, o mektubu şimdi yazabilir miyim?" Sözünden dönebileceğinden endişelenerek fısıldadım.

İçini çekti, hâlâ karanlığa bakıyordu.

"Benim hedonist yöntemlerime rakip olabilecek birini bulacağımı hiç düşünmemiştim." Ona şaşkınlıkla baktım. "Bilginiz dışında da olsa, zevk için, bencil arzularınızı tatmin etmek için en büyük fedakârlığı yapmaya hazırdınız. Sadece hayal edebileceğin bir hayatı yaşamak için." Konuşurken sesi neredeyse saygılı çıkıyordu. Utanç içinde başımı öne eğdim.

"Çok geç değil." Eliyle çenemi kaldırdı. "Benimle yelken aç. Birlikte tüm Varolmayan Ülke'ye hükmedebiliriz. Kayıp Çocukların Kraliçesi. HA! Seni Korsanlar Kraliçesi yapacağım. Günlerimizi her türlü zevki arayarak geçiririz." Teklif ettiği şeye inanamıyordum. Kraliçesi olmak mı? Sadece eve dönmek istiyordum.

"Kız kardeşimin yanına dönmem gerek." Melankolik gözlerindeki umudun kararmasını izlerken sessizce ona baktım. Tüm tavrı değişti.

"Fikrini değiştireceğini umuyordum. Ama benim sözüm senettir. Onlara bir mektup getireceğimi söylemiştim. Masadaki çekmecedeki kâğıt ve tüy kalem bulacaksın. İstedğini yap."

"Teşekkür ederim."

"Biraz dinlenmelisin. Yoğun bir sabah geçireceksin." Ve bu sözlerle odadan çıktı.

Kendimi veda mektubumla meşgul ettim. Kendime son bir ağlama izni verdim. Sözlerimde bir kapanış bulmak ve anılarımı, onları düşünmenin kalbimin kırılmasına neden olmayacağı bir zamana kadar mühürlemek.

KAPI AÇILDI ve beni rüyasız bir uykudan uyandırdı. Timsah tısladı ve zincirlerini çekerek bana varlığını hızla hatırlattı.

"Yeter!" Hook timsaha tükürerek karşılık verdi. Elinde bir avuç kıyafetle bana doğru geldi ve onları yatağın üzerine bıraktı. "Giyin ve benimle güvertede buluş. Acele et. Peçe'ye ulaştık."

Aklımda kalması için bir an bekledim. Peçe'ye ulaşmıştık. Neredeyse evimdeydim. Hook bana bir çift dar pantolon ve onun giydiğine çok benzeyen V yakalı bir gömlek getirmişti. Çabucak giyindim ve kapıdan içeri girdim.

Mürettebatı koştururken Hook geminin ortasındaki direkte duruyordu. Yanında heybetli bir adam duruyordu. Kaslı kollarında ağır dövmeleler vardı ve sakallı yüzündeki çatık kaş bana başka bir yerde olmayı tercih edeceği izlenimini verdi.

"Aşkı, bu Lucius. Peçe'den geçerken sana eşlik edecek."

"Bekle, ne? Beni Perde'nin ötesine götüreceğini sanıyordum."

"Bu benim için yolun sonu aşkı. Peri tozu benimle aynı fikirde değil ve dahası, bir kaptan asla gemisini terk etmez."

"Madam." Lucius başını eğdi ve elimi öptü. "Ben Lucius, Artos'un 7. Oğlu, İkinci Diyar'ın Prensi. Size evinize kadar eşlik etmek benim için bir onurdur," dedi sesinde hoşnutsuzluk vardı.

Hook bıyık altından kıkırdadı. "Yavrunun bücürü için ağır bir unvan." Yavrunun bücürü mü? Bu adam kocamanmış. Ne tuhaf bir söz.

"Sizinle tanıştığım memnun oldum, Gwendolyn Mary Darling Carlisle, Londra, İngiltere'den."

Kanca öne çıktı ve Lucius'u kenara itti. Kancasını belime doladı ve kulağıma fısıldadı. "Sonsuza dek evrende Kraliçem olarak dolaşmak istemediğine emin misin?"

Tek söyleyebildiğim "Yapamam" oldu.

"Nasıl istersen." Beni kucağından bırakarak geri çekildi. "Lucius, zamanı geldi. Kızı eve götür. Smee! Peri tozu."

Smee sanki birdenbire elinde küçük bir fenerle ortaya çıktı ve onu Hook'a uzattı. Mandalı açtı ve içine uzanarak küçük bir peri çıkardı. Bağlı bileklerinden kancaya asılmıştı, gözleri kısılmıştı. Şok içinde Kanca'ya baktım.

"Üzülme, aşkı. Senin gibi o da bağlı olmaktan hoşlanıyor. İsteddiği zaman uçup gidebilir. Bilirsin, periler yaramaz yaratıklardır." Bana sırtıttı ve bir kaşını kaldırdı. Onun arkasına şaplak atmasını ve peri tozunun Lucius'un uzattığı eline düşmesini izledim. Aynı anda hem dehşete düşmüş, hem ilgimi çekmiş, hem de tahrik olmuşum. Biliyordum ki

O zaman Kanca benim asla saklayamayacağım bir parçamı hayata geçirmişti.

"Bıçaklarımı geri alabilir miyim artık?" Az önce sergilediği gösteriye cevap verme zevkini bile tattırmadan sordum.

Onun yoğun incelemesi altında kıvrandım. Beni kolayca reddedebileceğini biliyordum ve başka ne yapabilirdim ki? Ama umutsuzca bıçaklarımı geri istiyordum. Onları korumak için bile değil, Varolmayan Ülke'de geçirdiğim zamanın bir hatırası olarak. Bir zamanlar Eben'in bıçaklarıydı ve bir şekilde onları elimde tutabilmenin beni ona, yani hepsine yaklaştıracığını hissediyordum.

Hook, Smee'ye başıyla selam verdi. Bir köpek gibi küçük bıçak demetini çıkardı ve göğsüme öyle bir sapladı ki dengemi korumak için bir adım geri atmam gerekti.

"Teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla Smee'ye. "Sanırım bu bir veda o zaman.

Her şey için teşekkürler, James Hook."

"Benim için bir *zevkti*." Zevk kelimesine vurgu yaptı ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Önümde eğildi. "Gwendolyn Mary Darling Carlisle."

Aramızda olanlardan sonra vedalaşmamız aşırı resmi gelmişti. Yani daha birkaç saat önce onun hınzır kollarında cırılçıplaktım. Birkaç dakika içinde düşmandan, sevgiliye ve yabancıya dönüşmüştük. Sanırım farklı bir şey beklememeliydim. Bana bir karşılık teklif etmişti ve ben de kabul etmiştim. İhtiyacım olan bir şeyi elde etmek için bedenimi kullanmışım ve bu hoşuma gitmişti. Bu beni ne tür bir kadın yapardı?

Lucius elimi tuttu ve beni geminin kenarına götürdü. "Karşıya geçtiğimizde gece olacak. Kendini toparlasan iyi edersin." Elini uzattı ve yüzüme bir peri tozu bulutu üfledi.

CHAPTER XXII

THROUGH THE VEIL

Lucius ve ben Jolly Roger'ın güvertesinden zarafetle havalandık. Hissettiğim her şeyle başa çıkabilmek için zihnimi bölümlere ayırmak zorunda kalmıştım ve hala

Uçuşu mümkün kılmak için mutlu bir düşünceye tutunmak. Mutlu bir düşünce bulmam için birkaç deneme yapmam gerekince Lucius hoşnutsuzluğunu belli etmekten çekinmedi. Onun bu sinirli tavrı karşısında, mutlu düşüncesinin ne olduğunu merak etmek zorunda kaldım.

"Üzerinde çalışıyorum!" Onu tersledim. "Şu anda mutlu olacak pek bir şeyim yok. Bana bir rahat ver."

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırmış ve beni beklerken güvertede bir ileri bir geri volta atmıştı. Hook'un prensle ne işi olduğunu merak ediyordum, çünkü beni eve geri götürme görevini üstlenmediğine adım gibi emindim.

Jolly Roger'ın uzaklarda kayboluşunu, aşağıdaki okyanusun büyük genişliği üzerinde bir kum parçasından başka bir şey olmayışını izlerken acı tatlıydı. Ayrılmayı kabullenmiştim, en azından ben öyle düşünüyordum.

kendime söylüyordum. Ama şimdi gerçekten oluyordu... Neredeyse dayanılmaz hissettiriyordu.

Hain kalbim Kayıp Çocuklarım ve Peter için yanıp tutuşuyordu. Bana ihanet etmiş olsalar da, bir düğmeyi çevirip duygularımı kapatamazdım. Kalbimin derinliklerinde bir an için onları sevdiğimi biliyordum ve bu, açıkta kalan yaralara tuz basmak gibiydi. Depresyonuma çığ gibi büyüyen bir suçluluk duygusu eşlik ediyordu. Kız kardeşimi terk ettiğim için duyduğum suçluluk, kendi bencilliğim yüzünden duyduğum suçluluk, daha düne kadar aşık olduğumu düşündüğüm çocukların baş düşmanı olan Hook'la seks yaptığım için duyduğum suçluluk.

Evrenin beni yok etme planı neredeyse tamamlanmıştı. Kendimi gerçek aşklarımın anılarını taşıyarak eve dönerken hayal etmiştim. Bana yaşattıkları mutluluğu yeniden yaşamak için umutsuz zamanlarda çıkarabileceğim anılar. Bunun yerine bir zamanlar kalbimin olduğu yerde kocaman bir boşlukla kalakaldım. Sadece yanımda getirebileceğim lekeli anılarım vardı. Ruhum yorgun hissediyordu. Bir insan ne kadarını kaldırabilirdi ki?

Hook'un bana söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu merak ediyordum, çünkü içgüdülerim bana söylediği her şeye tamamen güvenemeyeceğimi söylüyordu. Elbette libidom onunla yaptığım delicesine ateşli seksi düşündükçe kabarıyor ve içgüdülerime çenemi kapatmamı söylüyordu! Sanırım yanımda getirmem gereken tek şey gerçekten harika cinsel karşılaşmalardı.

Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim, çünkü artık kendimi tatmin etmek için sahip olduğum tek şey çift A pillerle çalışıyordu. Dünyevi hiçbir erkek bununla kıyaslanamazdı. Bu deneyimden sonra erkekleri tamamen silmem gerekiyordu. Keşke kendimi bir lezbiyene dönüştürebilseydim. Keşke bu şekilde çalışsaydı.

Peçe'nin ötesinde çok heyecan verici ve muhteşem bir macera olması gereken bulutların arasından geçerken, aklım Peter ve çocuklar için bıraktığım mektuba gitti. Hook sözünü tutup mektubu onlara teslim edecek miydi? Bu fikir üzerinde düşünmek anlamsızdı, çünkü sonucu asla bilemeyecektim ve bunu düşünmek boşuna bir çaba gibi görünüyordu. Ama yapacağını umuyordum. Yapacağına inanmaya karar verdim, böylece kendimi en azından biraz olsun rahatlatılabilecektim.

O mektupta söyleyeceklerimi söyleyebildim. Sevgimi, öfkemi ve üzüntümü o mektuba dökmüştüm. Zihnimin içindeki o küçük kutuyu aradım ve tüm çocuklarıma karşı hissettiklerimi ve hatta Kanca'ya karşı inkar etmeye çalıştığım bazı hislerimi zihinsel olarak uzun bir zaman geçirdim ve onları o kutuya güvenli bir şekilde yerleştirdim. Sonra üzerine

zincirler ve kilitler taktım.

o lanet şeyi kapattım. O lanet şeyi zihnimin karanlık köşelerine attım. Aklımı başımda tutmak için sahip olduğum tek başa çıkma mekanizması buydu.

Şu anda dikkat dağıtmak çok önemliydi. Mic'e odaklanmaya başladım. Neverland'i geride bıraktığımız için zihnim çok daha berraktı ve artık eski hayatımın ayrıntılarını kolayca çıkarabiliyordum. Eve döndüğümde o ne durumda olacaktı? Birbirimizden hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık. Benim için sadece birkaç gün olmuştu. Ama Kanca'ya inanılacak olursa, Mic için aylar olabilirdi.

Umutsuzca kendimi suçlu hissetmemeye çalıştım, çünkü hiçbir fikrim yoktu. Lanet olası Peter! Muhtemelen en çok kızdığım şey buydu. Bir parçam, zamanın değişmesine aldırmandan kalmaya karar verebileceğimi içten içe biliyordu ama keşke bilseydim. Bana söylemeliydi, kendim karar vermem için bana bir şans vermeliydi.

Londra'ya döner dönmez hayatımı değiştirecek bazı planlar yapmaya başladım. Her şeyin bir ilki vardı. O lanet evi satmam gerekiyordu. Anılarım canlanmadan orada yaşayamazdım. Her gün o anılarla yüzleşmeye dayanamıyordum. Ev bu harap haliyle bile bir servet değerindeydi. Onu satıp Mic'i de yanıma alarak uzak bir yere taşınacaktım. Dünyanın en iyi kanser uzmanlarını bulacaktık ve ben de her şeyi çözecektim. Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı.

Planlama zihnime nihayet bir amaç verdi ve ilk rahatlama dalgasının üzerimden geçtiğini hissettim. Hayatım üzerinde gerçekten biraz kontrol sahibi olabileceğimi hissetmek iyi geldi. Gerçekten de, tam bir felaketin eşiğinde, dibe vurmuş bir haldeydim ama bu küçük kontrol beni ayakta tutuyordu.

Planlarımla meşgul olduğum için etrafımdaki manzaranın değiştiğini, açık denizleri geride bırakıp yerini şehrin koşuşturmasına bıraktığını fark etmedim bile. Big Ben'in parlak ışıkları beni eve götüren bir fener gibiydi ve kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Mic'i görmek için sabırsızlanıyordum. Çok yaklaşıştık ve içimde bir beklenti vardı. Son birkaç günü anlamlandırmama yardım edebilecek biri varsa o da oydu.

Bana inanır mıydı yoksa hemen deli doktoru mu derdi? Hayır... bana inanırdı. O her zaman benim amigo kızımdı, her zaman benim tarafımdaydı. Anlatabileceğim tek kişi o olurdu. Uzun süreli yokluğumu örtbas etmek için bir hikâye uydurmaya başlamam gerekiyordu ama bu bekleyebilirdi.

Lucius yolu gösterdi ve bana sormadan ya da bir haritaya danışmadan tam olarak hangi yöne gideceğimi bilmesi bana garip geldi. Son birkaç gündür gördüğüm onca büyümlü çılgınlıktan sonra artık herhangi bir şey beni gerçekten şaşırtmalı mıydı?

Ailemin evi gözümün önüne geldiğinde kalbim göğsümde sıkıştı. Sanki ayrıldığımdan beri koca bir ömür geçmiş gibiydi. Hâlâ çocukluğumun geçtiği evdi, ama şimdi yepyeni bir anlamı var gibiydi. Burası Wendy Darling'ın eviydi - Peter ile aralarındaki aşk hikayesinin başladığı yer. Artık burada yaşayamayacağımı biliyordum. Çocukluk anılarımın yerini artık Peter ve Kayıp Çocuklar'ın eziyet dolu düşünceleri almıştı. Michaela olmasaydı, geri dönebilir miydim emin değilim.

Lucius durdu ve her şeyin başladığı pencerenin önünde durdu. Yavaşça arkasından yaklaştım, eve döndüğüm için heyecanlıydım ama orada ne bulabileceğim konusunda da endişeliydim. Güvence için dalgınca kolyelerimi kavradım. Peter'ın meşe palamudu öpücüğüne şimdi annemin madalyonu da katılmıştı ve eşleştirilmiş kolyeler bir şekilde beni ayakta tutuyordu.

Pencereye bakmadan önce Lucius'a bir göz attım ve orada ne bulabileceğime dair bazı ipuçları yakalamak için onu inceledim. Gözleri bir an için parladı, ay ışığında hayvansı görünüyordu. Sonra her zamanki kızgın kaşları yumuşadı ve penceremden bakarken yüzü neredeyse huzurlu görünüyordu. Daha fazla kendimi tutamadım ve kendime baktım. Michaela yatağında uyuyordu. Zayıf bedeni yastığının etrafında kıvrılmıştı. Baş, kel kafa derisini örtmek için bir eşarpı sarılmıştı ve üzerinde kemiklerinden sarkan rahat bir eşofman vardı. Onu son gördüğümünden çok daha kötü görünüyordu.

Hook haklıydı. Lanet olsun, bir kez olsun bir erkek tarafından yalan söylenmeyi umutsuzca istemiştim. Bana karşı dürüst olduğu bu konuda neden böyle olmak zorundaydı? Daha önce hiç görmediğim genç bir kadının odaya girişini izledim. Beyaz hemşire önlüğü giymişti ve elinde içi hap dolu küçük bir bardakla bir su bardağı taşıyordu.

"Kim o? Ona ne yapıyor?" Lucius homurdandı, kadının yataktaki Mic'e doğru yürümesini izlerken tüm vücudu gerilmişti.

"Sorun yok, sanırım evde sağlık hemşiresi," dedim, onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama kendimi anında endişeli hissediyordum. İlaçları komodinin üzerine koydu ve ışıkları söndürüp kapıyı kapatmadan önce battaniyeleri Mic'in üzerine çekti.

"Beni eve getirdiğin için teşekkürler. Sanırım bundan sonrasını ben halledebilirim," dedim, ondan kurtulmaya çalışıyordum, böylece kız kardeşimle yeniden bir araya gelebilecektim. Ayrı kaldığımız süre boyunca çirkin bir şekilde ağlamamızı izleyecek bir seyirci istemiyordum.

"Kim o?" Gözlerini hâlâ Mic'ten ayırmadan sordu.

"O benim kız kardeşim," diye cevap verdim, boş gözlerle ona bakarak. Neden bu kadar ilgi gösterdiğini bir türlü anlayamıyordum.

"O çok güzel. Adı ne?"

Ona tuhaf bir bakış attım. Michaela kesinlikle göz kamaştırıcıydı ama hastalığı vücuduna zarar vermiş, bir zamanlar olduğu kadının kabuğuna dönüşmüştü. "Adı Michaela ve hasta, o yüzden geri çekil dostum," diye azarladım. Bu evde, bu pencerede ve burada yaşayan kadınlarda doğaüstü erkekleri çeken bir şey mi vardı?

"Onun nesi var?" Çaresizlikle bana bakarak sordu. "Dinle Lu, şu anda ne düşünüyorsan düşün, o sınırların dışında. O senin gibilerle uğraşmak için çok zayıf. O yüzden bunu aklından çıkar. Beni eve getirdiğin için minnettarım ama şimdi gitmen gerek. Git ve Kanca'ya sağ salim döndüğümü bildir, umarım ona olan borcunu ödemene izin verir." Ona niyetimden biraz daha sert davranmıştım ama gitmesini sağlamam gerekiyordu. Bana kaşlarını çattı ve sanırım yorumlarımla kesinlikle sinirlerine dokundum.

"Onu sorduğumu ve gideceğimi söyle."

"Evet, evet," dedim onu başından savarken.

"Hayır, ona söyleyeceğine söz ver," dedi sertçe, kolumu demir gibi kavrayarak.

Bir an için nutkum tutuldu, onun bu alışılmadık davranışına ne anlam vereceğimi bilemedim. Ama şu anda çılgın, berbat adamlarla uğraşmak zorunda değildim. Zaten yeterince uğraşmıştım. Bu yüzden ben kabul edene kadar gitmeyeceğini bildiğim için onu yatıştırmaya karar verdim.

"Evet, söz veriyorum ona söyleyeceğim. Şimdi lütfen gider misin?"

"Ne olursa olsun, aşk insana mantıksız, berbat şeyler yaptırır.

Bu Peter ve Kayıp Çocukları için bile geçerli."

Dönüp giderken onunla alay ettim, gecenin karanlığında kaybolmadan önce Mic'e son bir kez özlemle baktım. Bununla ne demek istemişti? O kim oluyordu da aşk hakkında konuşuyordu? Hayatım üzerine bahse girerim ki bu pislik daha önce hiç aşk yaşamamıştı. Ugh! Erkeklerin her şeyi analiz etmenize neden olan saçma yöntemlerinden nefret ediyordum. Artık onun şifreli sözlerine ihtiyacım yoktu. Bu

Benim için kesinlikle bir boka değmez. Siktir et onu! Mic'e odaklanmam gerekiyordu. Bana ihtiyacı vardı, şu anda tüm dikkatimi ona vermem gerekiyordu.

Pencereyi açtım, kilitli olmadığını görünce heyecanlandım. Yatağının yanına koştum ve onu ürkütmek istemediğim için yavaşça yatağın yanına diz çöktüm. Sadece birkaç günlüğüne gittiğimi biliyordum ama şimdi burada Mic'le birlikteyken, ayrı geçen günler gerçekten de aylar gibi geliyordu. Elimi yavaşça onunkinin üzerine koydum ve iskelet halindeki elini kendi elime alarak başparmağımı soğuk parmaklarının üzerinde gezdirdim. Çökmüş gözleri seğirdi ve çırpınarak açıldı. Uyandığında birkaç kez gözlerini kırptırdı. Dudaklarını büzerken başı yana eğildi, gözleri doğrudan bana bakıyordu. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Temiz bir nefes alırken kaşları birbirine yaklaştı.

"Ben öldüm mü?" Gözleri genişledi. "Aman Tanrım! Öldün mü, Gwen?" Mic'in sesi duygu doluydu. Ama kendisinin ölmüş olmasından çok benim ölmüş olmamdan endişe duyuyordu.

"Hayır, ölmedin ve rüya görmüyorsun. Ben buradayım. Geri döndüm."

Kelimeler bir anda ağzımdan döküldü ve sesim titrediği için duygularımı dışarıda tutmakta zorlandım. Bir süre merakla bana baktı, gerçek olduğuma inanmak için katı formumu hissetmeye ihtiyacı varmış gibi ellerini kollarımda gezdirdi ve yanaklarımı avuçladı.

"Gerçekten sen misin? Gerçekten buradasın, buna inanamıyorum!" Ağladı ve sonra sarılmak için beni kendine çekti. Küçük bedeni hıçkırıklarla sarsıldı ve benim duygularım da içimden akmaya başladı. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Birbirimizin kollarında uzun süre konuşmadan ağladık. Gözyaşlarının ifade edebileceklerini hiçbir kelime ifade edemezdi.

Sonunda benden uzaklaştı ve şişmiş kırmızı gözleriyle bana baktı. "İyi misin, Gwen? Nerelerdeydin?"

Tüm bunları nasıl açıklayacağıma kendimi hazırlarken derin bir iç çektim.

"Biraz çay koyayım. Bu uzun bir hikaye."

Ertesi sabah erkenden uyandım ve düzgün bir İngiliz kahvaltısı hazırlamaya başladım. Mic ben gittiğimden beri o kadar kilo kaybetmişti ki onu şişmanlatmam gerekiyordu. Bütün hikâyeyi ona anlatırken gecenin yarısını uyanık geçirmiştik. Her kelimemi dikkatle dinlemişti. Ve tam da beklediğim gibi, her kelimesine inanmıştı, yüzünde en ufak bir inançsızlık belirtisi bile yoktu. Sonunda hikayemi güvенеbileceğimi bildiğim biriyle paylaşmak çok rahatlatıcı olmuştu. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi. Kendimi iyimser hissediyordum, ki bu sürpriz oldu. Hatta biraz müzik açtım ve yemek yaparken mutfakta dans ettim.

Yemeği bitirirken Mic de bana katıldı. Onu battaniyeler ve en sevdiği çaydan bir fincanla babamın eski sandalyesine oturttum.

"Düşünüyordum da. Bu eski evi satmayı düşünmeliyiz. Bence çok iyi bir fiyata satabiliriz. Kahvaltıdan sonra biraz araştırma yapacağım ve seni hangi kanser uzmanına yönlendirebileceğimizi öğreneceğim." Kendime bir amaç edinme ihtiyacıyla kafamda kurduğum planları kusmaya başladım.

"Gwen, dur." Sert ses tonu beni kendime getirdi.

"Geri dönmen gerek."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun? Daha yeni geldim. Hiçbir yere gitmiyorum. İyileşene kadar sana bakmak için buradayım, sonra üniversiteye kayıt olabiliriz ve-"

"Hayır, Gwen, hayır! Bana mı bakıyorsun?" Bana bağırdı ve sandalyesinden kalktı, zayıf formu duygularının ağırlığıyla sallanıyordu. "Şu anda beni görüyor musun? Şu anda gözlerinin önünde ölüyorum ve sen bunu daha fazla görmezden gelemezsin!" O kadar öfkeliydi ki ne diyeceğimi bilemedim.

"Daha fazla tedavi almayacağım. Deneyecek bir şey kalmadı. Doktorlar şanslıysam birkaç ayım daha olduğunu söylüyor. Artık Darülaceze'deyim. Artık bunu inkâr edemezsin, tatlım." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladığında sesi yumuşadı.

"Buna inanmıyorum."

"Buna inanıp inanmamanız önemli değil, bunu değiştiremezsiniz. Ancak değiştirebileceğiniz şey, ileriye dönük olarak ne yapacağınızdır ve bence geri dönmeniz gerekiyor."

"Belli ki bana ihanet ettiklerini söylediğimde beni dinlememişsin! Peter beni evcil hayvan olarak tutmak istedi ve diğerleri de beni geri göndermeden önce kullanmak istediler!"

"Dinliyordum ve onlarla geçirdiğiniz zamanı yeniden yaşamanızı izliyordum. Onları seviyorsun ve onların da seni sevdiği anlaşılıyordu. Hiç düşündün mü, belki de korkularının mantıklı düşünmeni etkilemesine izin vermişsindir? Onlara her şeyi açıklamaları için bir şans vermedin. Öylece gittin."

Vücudu tekrar sarsıldı ve sandalyenin koluna tutunmak zorunda kaldı. Koşarak yanına gittim ve sandalyeye geri oturmasına yardım ettim. Önünde diz çöktüm ve kollarımı bacaklarının üzerine koydum.

"Seninle birlikte olmak için buraya dönmem gerekiyordu. Benim yerim burası ve senin yanın, bu yüzden geri dönüp onlarla hesaplaşmak anlamsızdı. Bu sadece sürmesi mümkün olmayan bir fanteziydi, uzatmaya gerek yoktu."

"Biliyorsun, mutlu olmayı hak ediyorsun. Mutlu olmana izin vermende bir sakınca yok. Neverland'de olmaya başlamışsın gibi görünüyor ama kendi yoluna girmişsin. Benim bir yolum var ve bunu kabul ettim. Şimdi kalbini takip etmelisin. Geri dönmek için bir yol bulmalısın."

EPILOGUE

-PETER-

I ruhumu tüketen öfkeyi kontrol edemedim. Bir zamanlar evim olan silah mahzenini yok ederken içimde kabaran öfke

Wendy. Ruhumun en derinlerinde yatan karanlık kıpırdanmış ve göğsümde büyümeye başlamıştı. Çok korktuğum sonuç buydu - onu sevmeme izin vermemin sonucu.

Öfkeye karşı kördüm. Mantıklı düşünemiyordum. Sadece Gwen'i kaybetmenin verdiği duygularla hareket edebiliyordum ve bu duygular mutlak bir şiddete dönüşmüştü. Sebep olduğum yıkım yüzünden ellerim kanıyordu ama umurumda değildi. Acı aslında hoş bir duyguydu. Ortalık darmadağındı, silahlar yerlere saçılmış, raflar devrilmişti. Tripp ve Ry soğukkanlılıklarını korumuşlardı, meşalelerin titreyen loş ışığı mahzun yüzlerine koyu gölgeler düşürüyordu. Ben tamamen delirirken onlar sessizce izlemişlerdi.

Eben kütüklerden birinin arasından içeri girdi ve ben donakaldım, tek hareket ağır nefes alışverişimden geliyordu. İşte beklediğim kişi buydu. Kaslarım esnedi ve ona saldırarak onu mağara duvarına fırlattım. Kanlı elim boğazına dolandı ve

Boynunu kırmamak için öfkemi dizginlemeliydim. Eben onu duvara yaslamama izin verdi, içindeki mücadele tamamen yok olmuştu. Boğazına uyguladığım baskıyı artırırken elleri ön koluma dolandı.

"Bana ihanet ettin Eben," diye hırladım, sesim vahşice çıkıyordu ve dışarıda yankılanan gök gürültüsü öfkemi yineliyordu.

"Sana asla ihanet etmedim, Peter."

"Siktir et. Onu terk ettin! Onun korunmasını senin ellerine bıraktım ve sen onun düşman tarafından alınmasına izin verdin. Bana ihanet ettin," diye suçladım onun karanlık gözlerine bakarken. Elim boğazına sıkıca sarıldı. Nefesini kestiğimi biliyordum ama yine de beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

"Peter!" Tripp bana bağırdı. "Bırak doğrusunu söylesin," diye emretti, ilk kez cesaretini toplayıp bana meydan okuyarak.

O anda karşımdaydı ve Ryder da hemen arkasındaydı; ikisi de Eben'i hemen şimdi ve burada öldürmek istiyorsam beni durdurma niyetlerini ortaya koyuyorlardı. Eben'e konuşması için bir şans vererek geri çekildim. Eğer Gwen'i geri alacaksam, neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Onu bıraktıktan sonra Eben birkaç hırıltılı nefes aldı.

"Pekala, bana nedenini söyle. Onu neden terk ettin?"

"Lill... Lill bana geldi." Devam etmeden önce bir an öksürdü ve tükürdü. "Bana Silas'ın yaralandığını söyledi. Ona borçluydum. Onu tek başına köye geri getiremezdi. Borcunu istedi ve benden onu geri getirmemi istedi. Onu köye geri getirmem için gereken kısa süre boyunca Gwen'in Kaplan Lily ile güvende olacağını düşündüm," diye itiraf etti. Sesinde pek inandırıcılık yoktu. Kararından pişman olduğu belliydi ve ben güldüm.

"Mazeretinin ne olduğu umurumda değil, başka birinin onu koruyacağına asla güvenmemeliydin."

"Yani şimdi Kaplan Lily'ye güvenmiyor musun?"

"Senin sayende kimseye güvenmiyorum!"

"Onu korumak istemediğimi mi sanıyorsun? Onu ben de seviyorum Peter! Sakın onu seven tek kişinin sen olduğunu düşünme," diye öfkeleni Eben.

Onun benim için ne ifade ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Lill'in birçok cinsel partnerinden birini kurtarmaya yardım etmek için onu terk etmişti. Bunun onu korumasız bırakmak için yeterince iyi bir bahane olduğunu mu düşünüyordu? O benim dünyamdı ve şimdi gitmesine izin verirsem lanetlenirdim. Onu Kanca'nın ahlaksızlığına terk edemezdim.

onun için saklıyordu. O benimdi ve onu geri alacaktım. Bu işin aslını öğrenmeliydim. Dün gece ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Lill şimdi nerede? Silas nerede? Onlarla konuşmam gerek."

"Silas ağır yaralandı. Henüz uyanmadı ve Lill'in nerede olduğunu bilmiyorum."

"Hook'un peşinden gitmeliyiz. Bu böyle devam edemez. Onu geri almalıyız.

Eben, yapman gereken-"

Çeşitli ağaç gövdesi girişlerinden birinden morarmış ve hırpalanmış bir Kaplan Zambağı belirdiğinde sözümüz kesildi. Kambur duruyordu, sağ tarafını destekliyordu, yüzü şişmişti ve çürüklerle kaplıydı. Dışarıdaki sağanak yağmurdan sırlıklam olmuştu. Duygularımın büyüklüğü Neverland'e lanet bir muson yağmuru getirmişti ve yakın zamanda dineceğine dair hiçbir belirti vermiyordu.

Peri Büyükleri hemen arkasındaydı, onları prens kardeşlerin en büyüğü ve canavarların lideri Nico takip ediyordu. Neverland Konseyi'nin tamamı oradaydı, ki bu neredeyse hiç olmazdı

"Peter, şu Wendy'nin kızı meselesini konuşmalıyız," dedi Kaplan Lily. "Senin... şey, dikkat dağıtıcı davranışların Konsey'in dikkatini çekti ve ele alınması gerekiyor."

"Adrese teslim mi? Kanca'nın kızımı almasına izin verdin! Senin beceriksizliğin dışında konuşulacak bir şey yok," diye tükürdüm ona, kızgınlığımı gizlemeye bile çalışmadan.

"Peter, bu iş ikimizin ötesine geçti. Ne düşünürsen düşün, onu korumak için elimden geleni yaptım. Korsanlarla birlikte gitmek istedi. Hepimize ihanet etti. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama söylenmesi gerekiyor."

"Sen yalancı bir kaltaksın! Gwen asla Hook'un tarafını tutmaz." Filtrelerim tamamen kaybolmuştu. Tiger Lily'ye bile mantıklı davranamıyordum. Gwen'i tanıyordum ve bize asla ihanet etmezdi. Burada korkunç bir terslik vardı.

"Peter!" Peri Büyükleri beni kınayan sesler çıkardılar. "Kendini kontrol etmeli ve kanıtlara mantıklı bir şekilde bakmalısın. Bu Konsey'in saygın bir üyesi olan Kaplan Zambağı aksi yönde tanıklık etti. Bunu kişisel duygularınızın ötesinde değerlendirmelisiniz."

"Katılıyorum," diye onayladı Nico. O piç kurusu, zor bir durum olmadıkça asla ortaya çıkmazdı. Gwen'in kaçırılması Neverland canavarları için nasıl korkunç bir durum olabilirdi ki?

"Ne söyleyeceğin umurumda değil. Ben onun peşinden gidiyorum."

Tiger Lily, "Bunu oylamamız gerekiyor," dedi.

"Oylama mı? Oylanacak bir şey yok. O bir Kanca tutsağı. Onu kurtarmak zorundayız."

"O kadar çabuk değil Peter," dedi Peri Yaşlıları hep bir ağızdan. "Kaplan Zambağı kaçırıldığında oradaydı. Dövüldüğünü kendi gözlerinizle görebilirsiniz. Wendy'nin bu kızının kendi isteğiyle korsanlarla birlikte gittiğini doğruladı. Kaderinde zaten 1 Mayıs'tan sonra Peçe'nin ötesine dönmek vardı, yani beklenen sonuç elde edildi. Gerçekleri göz önünde bulundurmalı ve bir karara varmalıyız."

"Oylama! Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

"Bu gülünecek bir konu değil, Peter. Belli ki sağlıklı bir karar veremeyecek kadar duygusal bir bağın var, ama yine de oy kullanmana izin vereceğiz. Peki, kimler Wendy'nin kızının kurtarılması lehinde oy kullanacak?" Kaplan Lily Varolmayan Ülke Konseyi için resmi oylamayı başlattı.

Oyumu ilk kullanan ben olmak için acele ettim. Konsey'in geri kalanının nasıl oy kullanacağını belirlemek umuduyla, "Oyum evet," dedim.

Nico kararlı bir şekilde, "Hayır oyu veriyorum," dedi.

"Biz de hayır oyu veriyoruz," dedi Peri İhtiyarları hep bir ağızdan.

"Bu ne lan!" Ryder sözünü kesti, duyguları onu ele geçirmişti. "Cidden onu Hooks'un ellerine mi bırakacaksın? Ona ne korkunç şeyler yapabileceğini biliyorsun!"

"Pan, adamını kontrol altına al. Onun bu Konsey'de söz hakkı yok ve eğer burada kalmak istiyorsa o zaman dilini tutacak," dedi Nico küçümseyerek.

Nico'ya doğru hamle yaparken elimi Ryder'ın göğsüne koydum.

"Ama Pan, Hen'den bahsediyoruz. Onu seviyorsun," diye yalvardı Ryder. Sanki durumun ciddiyetini bana hatırlatması gerekiyormuş gibi.

"Aşk mı? *Ha!* Peter Pan sevgi hakkında ne bilir ki? Kendi annesi bile onu sevmedi," diye öfkeleni Kaplan Lily. "Bu çocukça bir takıntıdan başka bir şey değil, ama burada bitiyor. Artık Wendy's yok! Bilmen gereken tek sevgi görev sevgisidir. *Senin* görevin Varolmayan Ülke'nin bir sütunu olmak. Hikayenin sonu!" Yorumlarında haklı bir duruş sergileyerek ilan etti.

"Bırak bunu ben halledeyim Ry," dedim sertçe, patlamaya hazır öfkemi dizginlemek için elimden geleni yaparak. Sözleri ruhumu derinden yaralamıştı ama şimdi onunla bir söz savaşına girmenin zamanı değildi. Ryder sonunda geri çekildi ama yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Çenesi sıkılmış ve yumrukları iki yanında toplanmıştı.

Eşitlik oyu Tiger Lily'ye geldi. Yalvarırcasına ona baktım. Tiger Lily her zaman benim arkadaşım olmuştu ve şimdi onun desteğine her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Ama onun duygusuz yorumları beynimi kemiriyordu. Onun bu yönünü hiç görmüş müydüm? Onu hiç bu kadar net görmüş müydüm?

"Peter, bu tür davranışlara göz yumamam. Hepimiz Varolmayan Ülke'nin iyiliğini düşünmek zorundayız ve Wendy'nin bu kızı senin aklını kirlletmiş. Hayır oyu vermek zorundayım." Tiger Lily, sahip olduğumuzu düşündüğüm tüm dostluğu yok etmişti. Tanıdığım her insan bana ihanet ediyordu. Kimseye güvenemiyordum.

"Neverland Konseyi kararını verdi. Wendy'nin kızı kurtarılmayacak, çünkü o kendi yolunu seçti. Öyle de olacak," diye ilan etti Peri Büyükleri.

"Öyle de olacak!" Kaplan Lily ve Nico hep bir ağızdan. Neverland Konseyi'nin iradesini etkili bir şekilde sağlamlaştırdılar.

"Peki ya bu fermana uymayı reddedersem?"

"Oylama yaptık ve eğer Konsey'e karşı gelerseniz Fae büyüünün tüm ağırlığını size ve Kayıp Çocuklarınıza karşı kullanacağız. Aramızda bir döneğe müsamaha göstermeyeceğiz," dedi Tiger Lilly soğuk bir şekilde. Sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibiydi. Sanki hiç arkadaş olmamışız, birbirimizle hiç samimi olmamışız gibiydi.

"Anlıyor musun Peter?" Kaplan Zambak tam boyuna doğru doğrulurken sordu. Acısına rağmen bir güç gösterisi yapıyor, Konsey dağılmadan önce beni dizginlemeye çalışıyordu.

"Neverland'e her şeyimi verdiğimi ve şimdi Konsey'in bana ihanet ettiğini anlıyorum."

"Konsey konuştu, Peter. Ya uyacaksın ya da elimizi zorlayacaksın. Bu kadar basit. İzliyor olacağız," dedi Pixie. Yaşlılar bunu söyledi ve bu bir kovulmaydı. Daha fazla tartışma olmayacaktı ve Konsey dışarıda şiddetlenmeye devam eden fırtınanın içine doğru dağılmaya başladı.

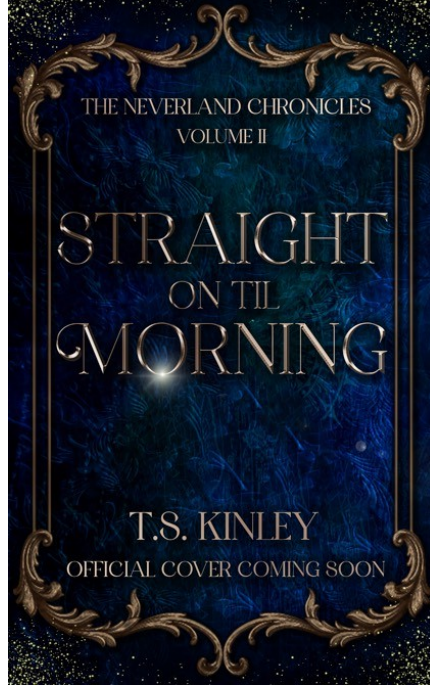
Onların kararlarına asla uyamayacağımı biliyordum. Bir plana ihtiyacım vardı. Bana borçlu olunan her iyiliği çekecektim. Gwen yanımda güvende olana kadar durmayacaktım.

"Pekâlâ çocuklar," dedim resmi olarak yalnız kaldığımızda. "Kuma bir çizgi çekiyorum. Ya benimle olursunuz ya da olmazsınız. Size bir çıkış veriyorum. Eğer benimle değilseniz, defolup gidin."

DEVAM EDECEK. . .

SABAHA KADAR SIKIŞIN

NEVERLAND CHRONICLES VOL II

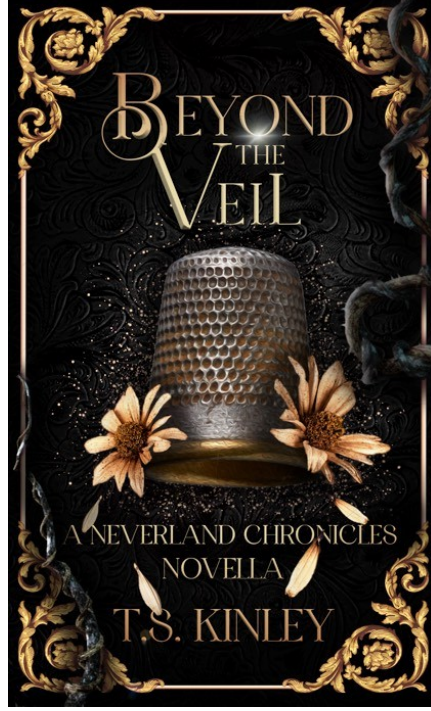
Çok yakında!

En son haberler ve güncellemeler için BÜLTENİMİZE abone olun.

TSKinleyBooks.com

PERDENİN ÖTESİNDE

A NEVERLAND CHRONICLES NOVELLA

Second to the Right'a giden günlerde neler olduğunu Beyond the Veil'de öğrenin.

Peter tarafından anlatılan Second to the Right'ın ön bölümü.

[Bültenimize](#) abone olduğunuzda veya [Amazon](#)'dan Peçenin Ardında'yı ÜCRETSİZ olarak edinebilirsiniz.

OKUDUKLARINI BEĞENDİN Mİ?

Varolmayan Ülke Günlükleri'ne yaptığınız yolculuktan keyif aldınız mı? Sevgi gösterin ve [Goodreads](#)'e yorum bırakın. Hazır oradayken bizi de takip edin.

YAZAR HAKKINDA

T. S. Kinley, ortak bir takıntı ve vizyona sahip iki kız kardeş tarafından yaratılmış bir tutku projesidir. Güzel, yaratıcı ve evet... bir şey yaratma hayaliyle bir araya geldik. SEKSİ. *Bir Varmış Bir Yokmuş...* Her şey erotik ve aşk romanları hakkında kardeşçe dedikodularla başladı. Sohbetlerimiz hızla bu tür eserler yazma arzularımızla ilgili fantezilere dönüştü. Ütopik bir gelecekte bir gün fantezimizin nasıl gerçeğe dönüşeceğini düşünürdük. Nihayetinde geleceğin bizi bulmasını beklemek yerine ütopyayı kendimiz yaratmaya karar verdik. Kitaplara olan sevgimizi, doğal yaratıcılık yeteneğimizi ve yayıncılığın kendisi üzerine biraz akıllıca çalışmamızı kullanarak ilk kitabımızın konsepti doğdu. Bir Kozmetolog ve bir RN olarak başladık ve kısa sürede kitaplarımıza benzersiz bir bakış açısı katan bir stile sahip dinamik bir yazı ekibine dönüştük.

Henüz kaydolmadıysanız, lütfen T.S. Kinley [haber bültenine](#) abone olun.

Yeni sürümler, yarışmalar ve diğer baharatlı içerikler hakkında özel ön gösterimler alın.

www.TSKinleyBooks.com adresini ziyaret edin ve bugün kaydolun!

T.S. Kinley'i sosyal medyada takip edin. Hadi arkadaş olalım! [Instagram](#), [Facebook](#) ve [Tic Tok](#) sayfalarımıza göz atın ve bir değil iki yazarın güzel, karmaşık zihnine dair içgörüler edinin! Sorularınız mı var, yarattığımız muhteşem karakterler hakkında bilmek istediğiniz bir şey mi var? Bize çevrimiçi olarak katılın, okuyucularımızla etkileşime geçmeyi seviyoruz!

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.